

Magical Love (Tình Yêu Diệu Kỳ)

Contents

Magical Love (Tình Yêu Diệu Kỳ)	1
1. Chương 1 : Khởi Nguồn	2
2. Chương 2 : Nhập Học	4
3. Chương 3 : Dụng Độ	6
4. Chương 4 : Khả Năng Bộc Lộ	10
5. Chương 5 : Thử Thách	14
6. Chương 6 : Chuyển Lớp	24
7. Chương 7 : Bạn Mới	29
8. Chương 8 : Khai Giảng	33
9. Chương 9 : Anh Hùng Xa Lộ	38
10. Chương 10.1 : Oan Gia Ngõ Hẹp	43
11. Chương 10.2 : Oan Gia Ngõ Hẹp	54
12. Chương 11 : Âm Mưu	62
13. Chương 12 : Mưu Mô Chúc Quỷ	76
14. Chương 13 : Tai Qua Nạn Không Khỏi	83
15. Chương 14 : Ăn Miếng Trả Miếng	86
16. Chương 15 : Gặp Gỡ	97
17. Chương 16 : Thủ Tiêu	102
18. Chương 17 : Quá Khứ Trỗi Dậy	106
19. Chương 18 : Phát Hiện	110
20. Chương 19 : Đùng Sợ Đã Có Anh Bên Cạnh...	114
21. Chương 20 : Pháp Thuật Tung Hoành - Sự Phẫn Nộ Của Băng Tuyết	122
22. Chương 21 : Pháp Thuật Tung Hoành Sự Trở Lại Của Công Chúa Bong Bóng	129
23. Chương 22 : Pháp Thuật Tung Hoành – Đất Bằng Nổi Sóng	132
24. Chương 23 : Pháp Thuật Tung Hoành – Hoàng Bảo Nhi Ra Trận???	138
25. Chương 24 : Cứu Nguy	143
26. Chương 25 : Ngàn Cân Treo Sợi Tóc	149
27. Chương 26 : Kẻ Đánh Cắp Linh Hồn	154

Magical Love (Tình Yêu Diệu Kỳ)

Giới thiệu

Nam: - Trịnh Vũ Phong: - Hoàng Bảo Thiên: - Huỳnh Anh Quân: - Vương Nhật Nam: Nữ: - Hoàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/magical-love-tinh-yeu-dieu-ky>

1. Chương 1 : Khởi Nguồn

Chíp...chíp...chíp...

Mấy chú chim sẻ ríu rít kêu chào buổi sáng mới bay lượn thoả thích trên trời cao. Những tia nắng ấm áp của mùa thu cũng dần rọi khắp nơi.

Tại một góc phố nhỏ của thành phố London xa hoa tráng lệ, một căn biệt thự màu trắng được xây theo kiến trúc phương Tây với những nội thất đắt tiền, sang trọng nhưng cũng không kém phần đáng yêu của những cô gái tuổi mới lớn dần hiện ra sau lớp sương mù mờ mờ ảo ảo.

Trong không gian tĩnh mịch, yên lặng ấy, tại một căn phòng ngủ rộng lớn có 4 nàng công chúa đang chìm trong giấc mộng đẹp. Những tia nắng đầu tiên len qua kẽ lá, trượt dài trên nóc nhà, xuyên qua các ô cửa kính, nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt của 4 thiếu nữ đang say giấc nồng.

Sáng rồi!

Reng...reng...reng...

Tít...tít...tít...

Ồ...ó...o...

Đồng hồ của 3 đứa Như Quỳnh, Thiên Kim, Bảo Nhi lần lượt treo. Và ngay sau đó, một chuỗi các hành động liên tục xảy ra.

- Làm ơn tắt giùm tui cái đồng hồ với!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- Thiên Kim kéo dài giọng.

Bốp... (chiếc đồng hồ bay thẳng vào tường)

Rắc...rắc... (cái gì đó đang nứt)

Choang!

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa! Con Quỳnh kia! Ai i ném đồng hồ gà con yêu quý của ta hả??????????????????? - Giọng ca thánh thót của Bảo Nhang lên.

- Tui chỉ giúp nó ngậm mỗ lại thôi mà. Hơ... - Như Quỳnh cười nhạo.

- Cho mấy bà 5 phút để chuẩn bị. Nếu không thì nhịn đói sáng nay. - Bỗng giọng nói lạnh lạnh của Hoàng Linh vang lên làm cả bọn giật mình.

Không hẹn mà cả ba cô nàng đều tỉnh ngủ, thu dọn chăn màn và lao thẳng vào “Washington City” (WC đó).

Magical Love

Ngay khi 3 đứa đặt chân xuống bếp thì bắt gặp hình ảnh 2 tay khoanh trước ngực, chân bắt chéo, cả người hơi dựa vào bàn của Hoàng Linh:

- Muộn 10 giây. Chắc các bà khỏi cần ăn sáng, nhỉ? – Hoàng Linh nhẹ nhàng nói nhưng lời nói chẳng khác gì sét đánh bên tai tụi kia.

- “Má ơi!” – Tiếng than thầm trong đầu tụi nó.

- Linh xinh đẹp! Linh dễ thương! Tui mà không được ăn sáng là tui xỉu mất. Trời ơi! Tui sắp xỉu rồi nè! Xỉu... xỉu...! – Bảo Nhi vừa nói vừa vờ gục xuống bàn.

- Linh ui! Tui hông có muốn xuống muộn đâu. Là do tui bận chải đầu với lựa cài tóc mà. – Thiên Kim nũng nịu.

- Thui tha cho tụi tui lần này nha Linh đại từ đại bi! Nha?! Nha?! – Như Quỳnh nói với đôi mắt long lanh.

Hoàng Linh không biểu hiện gì nhưng đôi mắt ngập ý cười. Trước đám bạn này cô thật không có cách nào lạnh lùng, thờ ơ cả.

- Thui thui! Đủ rồi! Lại ăn sáng đi. Nói nhiều quá à. – Cô lấy nồi miến gà nóng hổi trên bếp xuống, múc mỗi đứa một tô đầy ụ, khói bốc lên nghi ngút.

Tụi nó vừa ăn vừa cười đùa vui vẻ.

Magical Love

Để tập tính tự lập cho 4 nàng công chúa, 4 gia đình đã quyết định cho tụi nó sống riêng với nhau. Mỗi tháng, tụi nó chỉ được chu cấp 30 triệu đủ chi tiêu cho việc ăn, học và một số khoản vặt vặt khác. Để tiết kiệm tiền “quậy phá”, 4 đứa quyết định thi vào trường quốc tế Mortiton với tư cách nhận học bổng toàn phần. Với cái đầu thông minh trời phú, cả bốn đứa dễ dàng giành được 4/5 suất học bổng quý giá mà “ngàn người mơ ước” với số điểm gần như tuyệt đối.

Hôm nay là ngày đầu tiên tụi nó đi học.

6h15’ sáng, tại bến xe buýt.

Bao nhiêu ánh mắt vừa ngưỡng mộ, vừa ghen tị đổ dồn về một thương. Từng lời ca ngợi về nhan sắc của 4 đứa vang lên khiến người đi đường phải chú ý, ngoái lại nhìn theo.

Trong khi đó nhân vật chính của chúng ta đang ngồi than trời than đất.

- Hixhix. Đường đường là đương kim tiểu thư như ta mà phải đi học bằng xe buýt sao? Cái số sao mà nó hẩm hiu. – Thiên Kim phụng phịu.

- Chịu khó đi Kim dễ thương. Tụi mình phải đi xe buýt thì mới có tiền tiết kiệm mà mua sắm quần áo chứ. – Như Quỳnh an ủi bạn.

Thiên Kim nghe nhắc đến quần áo thì hai mắt sáng long lanh, ngẫm nghĩ một hồi thì thấy Như Quỳnh nói có lý nên thôi không than thân trách phận nữa.

- “Hehe... Đi xe buýt là có trò hay để chơi rồi.” – Bảo Nhi nghĩ mà cười thầm, nét khoái chí hiện rõ mồn một trên khuôn mặt dễ thương phách úc nghịch ngợm.

- Đẹp ngay cái ý tưởng đó đi. Đừng tưởng tui không biết bà có âm mưu gì. – Hoàng Linh lườm Bảo Nhi một cái muốn cháy xém mặt làm nó giật thót mình rồi nín bật, không dám ho he câu nào, chỉ biết cười trừ cho qua.

Chiếc xe buýt xích tới. Bốn đứa lên xe đi đến trường, khởi đầu một năm học mới.

2. Chương 2 : Nhập Học

Cổng trường Morliton...

- Woa.....!!!!!! Trường gì mà như lâu đài vậy... - Bảo Nhi mắt chữ A mồm chữ O.

- Khiếp!!! Chắc to hơn cả cung điện Véc-xây nữa – Như Quỳnh trầm trồ.

- Chắc chắn rồi khủng thế kia mà. – Thiên Kim đơ người.

- Lớn nhĩ! – Hoàng Linh cũng có chút để ý.

Tuy cả bốn đứa đều là con nhà đại gia nhưng lại học trong ngôi trường nhỏ hơn nên việc bị đơ hay bị shock là điều dễ hiểu.

Magical Love

Trường Morliton là ngôi trường hoàng gia có quy mô lớn nhất thế giới, được xây theo phong cách châu Âu kết hợp với nét Á Đông.

Tường được ốp bằng đá cẩm thạch trắng, mái xây theo hình vẩy phượng trông như tòa lâu đài đồ sộ của các vị thần trong truyền thuyết.

Toàn trường có tổng diện tích trên 50km² chia thành 6 khu vực riêng:

* Khu học đường: Nơi này được chia làm 2 khu nhà riêng biệt, một khu được gọi là Sun, một khu được gọi là Moon, cả 2 cách nhau 1 khoảng sân rộng có những dòng nước chảy ra một cách ảo tưởng và 9 đài phun nước “lơ lửng” khác, những đài phun nước này tạo cho người ta cảm giác chúng đang bay lơ lửng trong không khí. Cả hai khu đều rất rộng, mỗi khu được chia làm 3 dãy, mỗi dãy được xây làm 5 tầng. Từng tầng là từng khối học riêng. Khu Moon là nơi dành cho con cháu các gia đình giàu có và học sinh giành được học bổng của trường theo học. Họ là những con người bình thường, không có năng lực đặc biệt nào. Ở khu Sun thì hoàn toàn ngược lại, nơi đây đều là những người sở hữu những năng lực đặc biệt, họ được toàn thế giới bảo vệ và kính nể.

* Khu giành cho giáo viên: gồm 7 tầng, tầng trệt là nơi giành cho Hội Học Sinh. Tầng kế tiếp được xây thành một căn phòng lớn sử dụng cho việc tiếp khách quý và họp hội đồng. Những tầng tiếp theo phân đều cho các giáo viên, mỗi người một phòng riêng. Tầng trên cùng dành cho thầy hiệu trưởng, ba thầy hiệu phó và trợ lý, thư ký.

* Khu kí túc xá: cũng được chia thành 2 khu như khu học đường gồm khu Sun và khu Moon. Cả 2 khu đều được xây theo phong cách Á Đông rất sang trọng và tao nhã, là khu nhà rất rộng lớn gồm 5 tầng mỗi tầng có 40 phòng, các phòng đều có diện tích 80m², đầy đủ tiện nghi sinh hoạt, phòng ốc như 1 căn nhà và đặc biệt các đồ đạc ở đây đều chịu được chấn động, sức nước, sấm sét và sức lửa tàn phá nhất là tường và móng nhà được xây dựng rất kiên cố bởi học sinh có khả năng đặc biệt ở đây mà. Mặc dù đa số học sinh ở đây là con nhà giàu có và quyền thế nhưng vì quy định trường sau khi nhập học, tất cả học sinh đều phải ở trường đến cuối năm trừ các dịp nghỉ lễ nên khu kí túc xá lúc nào cũng đông vui, chật kín.

* Khu giải trí: gồm canteen, sân thi đấu, nhà đa năng, hồ bơi, sân tập bắn súng, bắn cung, cưỡi ngựa, sân golf, một hội trường rất lớn có sức chứa trên 10000 người. Và đặc biệt ở đây có xây 1 đấu trường giống đấu trường La Mã để tổ chức các trận thi đấu cho các học viên với những con quái thú nhân tạo có sức mạnh đáng nể giúp rèn luyện sức mạnh và khả năng chiến đấu.

* Khu rừng nguyên sinh: là 1 cánh rừng rộng lớn, nơi các học sinh có thể luyện tập các năng lực đặc biệt ở đó mà không gây ảnh hưởng hay thiệt hại gì. Đồng thời cũng là nơi các cuộc thử thách, các bài kiểm tra và các cuộc nghiên cứu diễn ra để kiểm tra thực lực của học sinh. Học sinh khu Moon bị cấm đến nơi này trừ khi được giáo viên cho phép và có người bảo vệ.

* Khu an ninh: là 1 dãy nhà khá lớn (gần bằng biệt thự của 4 đứa nó) gồm 3 tầng nằm gần cổng trường. Tổng số bảo vệ là 50 người, chia là 3 đội: đội 1 phụ trách quản lí học sinh, đội 2 tuần tra quanh trường và quản lí khu giải trí, đội 3 canh giữ khu rừng. Căn phòng bảo vệ được thiết kế đặc biệt có camera theo dõi và

còi báo động khi có sự cố xảy ra. Những người bảo vệ đều được tuyển chọn kỹ lưỡng về thể lực cũng như trí tuệ để làm tốt công tác bảo vệ.

Magical Love

Cả bốn đứa nó phải kìm nén cảm xúc để vào trường, qua cánh cửa rộng gần cổng, cả 4 như muốn té ngã.

- Phòng bảo vệ mà to khiếp. – Thiên Kim đơ tập 2.

- Hix... cái trường này đúng là khủng. - Như Quỳnh ngậm ngùi.

....

-Thưa bác! Bác có thể chỉ giúp cháu phòng Hiệu trưởng ở đâu không ạ? – Bảo Nhi lễ phép hỏi 1 bác bảo vệ có khuôn mặt phúc hậu đã đứng tuổi.

- À, phòng Hiệu trưởng ấy hả? Cháu đi thẳng đến chỗ đài phun nước rồi rẽ trái, đi qua bồn hoa lớn kia, rẽ phải qua cái nhà đa năng đó, đi thẳng đến chỗ cái hồ nước rồi rẽ trái, qua tiếp 1 bồn hoa lớn nữa là đến 1 dãy nhà lớn lên tầng 6 rẽ trái chỗ cầu thang là đến phòng hiệu trưởng đó cháu.

- ?????????!!!!!!!!!!!!!! - Nghe bác bảo vệ nói mà 4 đứa không biết đường nào mà lần, đầu óc xoay vòng vòng.

Thấy lủ nhóc lơ ngơ như bò đeo nơ, bác bảo vệ đành đưa cho tụi nó tấm bản đồ rồi chỉ vị trí phòng hiệu trưởng cho tụi đi mà tìm.

Magical Love

Cầm tấm bản đồ to hơn khổ giấy A3, cả đám đi tìm phòng thầy hiệu trưởng, vừa đi vừa ngắm cảnh và tham quan trường, một công đôi việc.

Từ cánh cổng sắt to lớn kia là 1 đường đi rộng dài đến thẳng khu học đường.

Chính giữa trung tâm là đài phun nước rất to và đẹp, 1 bức tượng nữ thần ôm mặt trời ngay trong lòng đài được chạm trổ tinh xảo qua các người thợ lành nghề càng làm nó trở nên sang trọng và hoàn hảo hơn.

Hai bên đường đi là thảm cỏ xanh non trong bát mắt khi được cắt tỉa gọn gàng, đằng sau là hàng cây cổ thụ lớn được trồng ngay hàng thẳng lối.

Trước khu học đường là cột cờ rất cao lớn, một lá cờ hình mặt trời chính giữa là biểu tượng của trường, cũng là niềm tự hào của trường.

Tụi nó đi qua dãy học đường và đơ lần thứ “n” tính từ lúc bước vào cánh cổng kia.

Một tòa nhà đồ sộ phải nói là không có gì để sánh bằng, một phong cách châu Âu vừa hiện đại, vừa cổ điển hiện ra trước mắt. Tường ốp đá cẩm thạch đắt tiền, sàn lát gạch hoa với họa tiết trang nhã rất đẹp.

Các lớp học được trang bị đầy đủ và hiện đại, mỗi lớp đều có một chiếc tivi tương tác lớn gần bằng cái bảng và đương nhiên cả cô lẫn trò đều không dùng đến bảng mà chỉ dùng chiếc tivi kia với thiết bị học tập là những chiếc IPAD có đầy đủ chương trình học.

Phía sau lớp là tủ đựng đồ cá nhân của học sinh, một chiếc máy in và máy photo để in đề và một chiếc giá sách lớn để bỏ tài liệu và sách tham khảo.

Lớp luôn luôn thoáng mát bởi thay vì xây tường và có những chiếc cửa sổ được trổ ra thì được lắp những chiếc kính chịu lực tốt luôn mở hướng ra biển vậy nên điều hòa rất ít dùng.

Magical Love

Sau một hồi ngắm nghía không rời mắt và rất nhiều lần hoá đá, cuối cùng tụi nó cũng đến được phòng thầy hiệu trưởng trong khu nhà lớn xây theo phong cách châu Âu rất tao nhã.

- Cốc... Cốc... Cốc... - Bảo Nhi gõ vào cánh cửa lớn.

- Mời vào! – Một giọng đàn ông trầm ấm có vẻ uy nghiêm vang lên.

Cánh cửa hé mở, 4 cô gái bước vào.

Ấn tượng đầu tiên là người đàn ông trung niên trong bộ vest đen lịch lãm, khuôn mặt xuất hiện vài nếp nhăn của cuộc đời từng trải thêm chút nghiêm nghị. Ông nổi bật trong căn phòng sang trọng, giá sách cao âm tường, bộ bàn ghế sofa nâu sẫm và điểm nhấn trong căn phòng là bức họa bằng màu bột trông khá kì ảo trên nền màu gỗ tạo nên vẻ ấm áp cao quý lạ thường. “ Tạ Duy Khiêm ” là tên ông được đề lên tấm biển đặt trên bàn làm việc.

- Chào thầy . Chúng em là học sinh mới ạ. – Thiên Kim giới thiệu.

Thầy đẩy gọng kính lên như muốn xác nhận lại, đôi lông mày rậm dần ra, đôi mắt ánh lên nụ cười cùng đôi môi.

- À! Những học sinh ưu tú! Mời các em ngồi. – Thầy đưa tay ra chỗ bộ sofa ngỏ ý.

Tụi nó vâng lời ngồi xuống, lấy trong cặp ra xấp tài liệu đã chuẩn bị sẵn rồi làm thủ tục nhập học.

- Cốc... Cốc... -Tiếng gõ cửa lần nữa vang lên.

- Mời vào!

Một người thanh niên trẻ mặc chiếc áo sơ mi màu xanh nhẹ và chiếc quần tây lịch sự, khuôn mặt đầy đặn vs đôi mắt tinh anh ẩn sau cặp kính lộ rõ vẻ thông minh bước vào. Anh ta cúi chào thầy Hiệu trưởng.

- Anh đưa những học sinh mới này xuống lớp giúp tôi. - Thầy hiệu trưởng nói.

- Vâng. Các em đi theo tôi.

- Chào thầy ạ. - Cả 4 đứa thưa rồi đi theo anh thư kí.

Cạch!

Cửa phòng đã đóng lại, một nụ cười khoái chí hiện lên trên khuôn mặt đứng tuổi.

- Sẽ có chuyện hay để xem đây!

3. Chương 3 : Đụng Độ

- Các em sẽ học lớp 10A1, tại khu Moon. Nhớ kĩ không được đặt chân tới khu Sun và khu rừng nguyên sinh sau trường nếu không được cho phép. -Anh thư kí vừa đi vừa nhắc nhở tụi nó.

Trên đường đi tới lớp, tụi nó cứ cảm thấy lạnh lạnh sống lưng. Bất giác cả bốn đứa ngoảnh đầu lại thì bắt gặp vô vàn ánh mắt “như bom như đạn” của các nữ sinh và cũng không ít ánh mắt “tôi nguyện chết vì em” của nam sinh. Thấy kì lạ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tụi nó chỉ biết im lặng đi theo anh chàng thư kí đẹp trai.

Magical Love

Lớp 10A1.

- Như! Đưa tao cái lược!

- Ê! Hôm nay tao mới mua cái áo hàng hiệu 90 đô á. Đẹp lắm!

- Honey ơi! Lại anh hun cái nào...!

- Hun này! Hun này! Bóp...bóp...chát...!

Cộp...cộp...

Rầm!

Cả lớp lúc đầu như cái chợ vỡ bây giờ im phăng phắc hướng về phía bụi giăng.

Một cô giáo trẻ với mái tóc uốn bồng bênh màu hạt dẻ, đôi mắt sắc lẹm nhìn cả lớp làm cho những con người ngồi dưới kia chảy cả mồ hôi hột.

Bỗng:

- Chào các em! Tôi là Thanh Hiền, giáo viên chủ nhiệm mới của lớp. Rất mong các em cố gắng nỗ lực, cô trò chúng ta cùng cố gắng, đạt nhiều thành tích trong năm học này. - Cô cười tươi như hoa chào cả lớp.

- Cô ơi! Cô xinh quá! Cô làm bạn gái em nhé! - 1 anh chàng trong lớp buông lời trêu ghẹo.

- Ê thằng kia! Ai ày giành của tao hả?

- Cô ơi! Nhà cô ở đâu thế? Tối nay đi chơi với em cô nhé!

-

Thấy cô giáo mới còn trẻ lại xinh như vậy, mấy thằng con trai bắt đầu bày trò chọc phá. Nhưng có vẻ họ đã nhầm.

- Rầm! - Cô dùng tay đập xuống cái bàn làm nó có vẻ muốn nứt lăm rồi.

Cô liếc nhìn cả lớp một lượt làm cả lũ học sinh câm như hến, không dám ho he câu nào.

Thấy cả lớp đã trật tự đến mức có thể nghe được tiếng ruồi bay, mấy thằng con trai mặt xanh như *** nhái, cô hài lòng nói tiếp:

- Trước khi thông báo về nội quy nhà trường, cô xin giới thiệu với lớp 4 bạn học sinh mới.

- Nào các em mau vào đi. - Cô hướng ra cửa niềm nở nói.

Nãy giờ đứng ngoài cửa chứng kiến thái độ thay đổi liên tục của cô giáo, tụi nó không khỏi sờn da gà nhưng vẫn ngoan ngoãn đi vào.

Bước vào phòng học, tụi nó lấy lại sự tự tin giới thiệu bản thân:

- Hello everybody! Tui là Hoàng Bảo Nhi. Mong các bạn chiếu cố nhiều. - Nó cười tươi như hoa.

- Hi! Chào các bạn. Mình là Lê Ngọc Thiên Kim. Mong các bạn giúp đỡ mình nhiều. - Nhỏ làm động tác mi gió. (nhiều chàng xém chảy máu mũi)

- Tui là Phan Như Quỳnh. - Nhóc tinh nghịch giơ tay chào theo kiểu quân đội.

- Đỗ Hoàng Linh. - Cô lạnh lùng lên tiếng.

Vừa nhìn thấy tụi nó bước vào, bao nhiêu chàng trai đã phải ôm lấy ngực để tim không nhảy ra ngoài. Vài nữ sinh cũng khá ngạc nhiên về sắc đẹp của bốn đứa.

Tuy nhiên trong lớp có 3 cặp mắt hướng về tụi nó không chút thiện cảm.

- Các em có thể tự chọn chỗ ngồi. - Cô giáo nói.

Nhìn quanh cả lớp một lượt, không có chỗ nào đủ để 4 đứa ngồi gần nhau cả. Thấy vậy Bảo Nhi bèn chạy lại chỗ anh chàng ngồi bàn 3:

- Bạn ơi, bạn có thể nhường chỗ này ỉnh không? - Bảo Nhi dùng đôi mắt long lanh lóng lánh, đôi môi mọng nước hồng hồng mỉm cười trông đáng yêu vô cùng.

Anh chàng kia như bị thôi miên, mặt đỏ ra, miệng cười không nổi, từ từ đứng dậy mà mắt cứ dán vào người đẹp đi xuống bàn cuối ngồi, không quên ngoái lại nhìn nên vấp phải cạnh bàn, suýt té. (tội nghiệp)

Kim cũng không kém, nhỏ chạy lên chỗ một anh chàng trông khá kute ngay bên cạnh chỗ Nhi ngồi, nháy mắt tinh nghịch:

- Cậu nhường chỗ ỉnh nhé! - Thiên Kim cười hiền, vẻ mặt thành khẩn, dùng giọng ngọt như đường lên tiếng.

Anh ta mặt đỏ như gấc, nhanh nhẹn xách cặp xuống bàn cuối ngồi, thẹn mà không dám ngẩng mặt lên.

Anh ta lồm cồm bò theo bám lấy chân Bảo Nhi van nài tội nghiệp:

- Làm ơn... Tôi sắp chết rồi... Cứu...

- Anh đừng làm vậy, kì cục lắm. Có gì bình tĩnh rồi nói. – Bảo Nhi bối rối cố gắng gỡ tay anh ta ra.

Những người tò mò kéo đến xem ngày một đông, điều đó làm cả bốn cảm thấy rất khó xử.

- Kiểu này chắc lại chọc tức Leader rồi. - Một cô nàng có vẻ là dân chị nói.

- Leader là ai? – Thiên Kim tò mò hỏi.

- Ôi trời! Đây, vừa ở trên núi xuống đây hả? Leader mà cũng không biết. - Chị ta tròn mắt ngạc nhiên.

- Tôi...

Vù...ù...ù...ù.....

Một cơn gió mạnh ulla vào, tiếng gió rít lên nghe rợn người, thổi tung mọi thứ. Từng chiếc bàn, ghế bị hất đổ thảm thương, giàn hoa giấy lắc lư mạnh, từng bông hoa, cái lá đứt khỏi cành bị gió vù nát không thương tiếc. Cây cối cuốn mình theo gió và đập từng cành, phiến lá vào nhau kêu xào xạc.

Khung cảnh bây giờ rất hỗn loạn.

Cánh cửa canteen như muốn bung ra, mọi người phải lấy tay che chắn gió khỏi bụi.

Bốn chàng trai đẹp hơn thiên sứ tiến đến, theo sau là cả đoàn người, nam có, nữ có theo sau. Khuôn mặt mỗi người một cảm xúc, thích thú, tò mò, hiếu kì nhưng chủ yếu là sợ hãi và kính nể.

Họ càng tiến gần đến canteen thì gió càng rít mạnh hơn. Cánh cửa canteen lần này bung ra, bắn ra xa, lết vài vòng rồi mới dừng hẳn.

Ngay lúc đó bốn chàng trai đã hiện ngang đứng trước bốn đứa nó.

Tất cả mọi người trong canteen nét mặt ai cũng lộ rõ vẻ kinh ngạc, vài người phải lấy tay bịt miệng lại để tránh hét lên phấn khích, một số khác miệng há hốc muốn rớt luôn cả cằm. Đôi mắt mấy cô nàng đều hiện lên hai hình trái tim to đùng đang đang nhảy nhót.

Bốn đứa đứng chết lặng. Anh chàng đứng giữa cao nhất và cũng đẹp trai nhất bước lên trên một bước, đứng chắn trước mặt tụi nó. Làn da trắng như men sứ, mái tóc đen xõa ngang đôi chân mày kiếm rậm, chiếc mũi cao thẳng tắp lai Tây, đôi môi mỏng kiêu hãnh trông quyến rũ kinh khủng. Dáng người cao lớn nổi bật, tay rút túi quần ai nhìn cũng phải ngưỡng mộ.

Ồn lạnh...

Mọi người trong canteen khẽ run lên bởi đôi mắt sắc lạnh đến hóa đá màu xanh lá cây quét qua một lượt xung quanh. Vài người rớt vài giọt mồ hôi.

Cậu học sinh đứng nép sau bốn đứa nó giật bản mình, tay chân cứng đờ không nhúc nhích nổi, nắm chặt lấy tay áo Bảo Nhi, miệng lắp bắp không nói nên lời.

- Phong! Xử tiếp đi chứ?!

Một anh chàng cũng rất đẹp trai lên tiếng. Tóc chải keo vuốt ngược lên đầy nam tính, dáng người cao lớn cộng với bộ đồng phục càng tôn lên body chuẩn của anh ta (bốn chàng ai cũng body chuẩn hết). Chiếc mũi dọc dừa cao thẳng, làn da rám nắng mạnh mẽ và điểm nhấn là đôi mắt màu cafe sữa hút hồn dưới cặp chân mày rậm.

- Hoàng tử ấm áp của chúng ta kìa!!!

- Aaaaaaaa! Anh Thiên ơi! Em yêu anh!!!!

Nhân lúc Bảo Thiên cất tiếng nói phá tan bầu không khí đáng sợ này, cả đám con gái được thả hồn hết dữ dội. Chẳng có gì lạ bởi Bảo Thiên rất dễ gần và tốt bụng (nhưng khi tức lên thì chẳng biết thế nào), đứng với biệt danh mọi người gọi “Hoàng tử ấm áp”.

Còn Vũ Phong, anh chàng cold-boy số 1 kia quá dỗi lạnh lùng và đáng sợ nên khi anh chưa mở miệng nói câu nào thì cũng chẳng ai dám ho he.

Bảo Thiên ra hiệu tất cả im lặng. Ngay lập tức chẳng còn một tiếng nói nào cả (oai chưa).

Vũ Phong chỉ tay vào mặt cậu học sinh đang sợ sệt nấp sau lưng bốn đứa nó (nhục thể không biết) ngoắc ngoắc lại như gọi....(dog)...

Bảo Nhi thấy tình hình căng thẳng quá liền nói:

-Anh ta làm gì sai mà anh đánh anh ta khiếp vậy. Trông thảm hại như thế chưa đủ sao???

- Oh my god!!!

- Ôi trời ơi!!!!

- Ồ!!!

- Cầu mong cho cô ấy được lên thiên đàng...

Từng cụm từ cảm thán lần lượt thốt lên đầy kinh ngạc, Bảo Nhi chẳng hiểu chuyện gì xảy ra ngờ nghệch hỏi:

- Bộ tui nói không đúng sao?

- Cô dám cãi lại Leader là tiêu chắc rồi! - Một girl đánh bạo lên tiếng.

Ánh mắt Vũ Phong gần xuống vài tia khó chịu.

Vù..ù..ù.....

Ào..Ào.....

Gió lần này càng dữ dội hơn cứ như sắp có bão đến nơi. Gió luôn qua chỗ bốn đứa nó là mạnh nhất đến nỗi cả bọn cùng anh chàng kia khó khăn lắm mới đứng vững được.

Thiên Kim đứng bên cạnh mặt mày tái mét, tay bám chặt lấy tay Hoàng Linh, run lấy bầy. Cô đang rất lo lắng cho nhỏ bạn mình. Chơi với Bảo Nhi từ bé, Thiên Kim biết rõ Bảo Nhi rất ngang ngạnh, chắc chắn sẽ không chịu thua Vũ Phong đâu. Không biết Vũ Phong sẽ làm gì Bảo Nhi đây???

Thấy Thiên Kim hoảng sợ như vậy, Bảo Thiên trở lại đứng chất warm-boy. Anh nhẹ nhàng vỗ vai Vũ Phong:

- Phong! Thôi tha cho họ đi! Cậu làm mọi người sợ hết hồn rồi kìa.

Vũ Phong lừ mắt một cái rồi nói:

-Cậu tránh ra!

Vũ Phong và Bảo Thiên vốn là đôi bạn thân thiết nhất nhưng bây giờ ngay cả Bảo Thiên cũng không ngăn được Vũ Phong nên tình hình càng căng thẳng. Vài người lo lắng cho số phận của bốn đứa nó nhưng cũng chẳng dám hé miệng nói giúp.

-Ra oai đủ rồi đấy! Mau tránh ra đi! - Một giọng nói lạnh lẽo không kém gì Vũ Phong vang lên.

4. Chương 4 : Khả Năng Bộc Lộ

Mọi người lại được phen hoảng hốt xen lẫn ngạc nhiên và có phần tức giận. Đây là lần đầu tiên có người dám nói với 4 chàng hoàng tử bằng giọng điệu đó nên mọi người ngạc nhiên là phải. Họ tò mò đoán xem Hoàng Linh sẽ phải chịu hậu quả gì sau lời nói vừa thốt ra.

Sự tức giận của Vũ Phong đã lên đến cực điểm.

Bảo Thiên, Anh Quân và Nhật Nam cũng không còn giữ được bình tĩnh. Họ cảm thấy đây là một sự xúc phạm nặng nề.

Nhật Nam tức giận nói:

- Xử tội nó luôn đi Phong. Đừng chần chừ nữa, tốn thời gian.

Nhật Nam vừa dứt lời, một quả cầu lửa được hình thành từ bàn tay Vũ Phong, đỏ rực, rồi nhanh chóng lao nhanh về phía tội nó.

4 đứa mặt mày tái mét, đứng không vững, chỉ biết đứng yên chịu trận chứ không biết làm gì.

...

...

...

...

...

Nhưng thật kì lạ, ngay khi khối cầu lửa ấy còn cách tội nó khoảng 1m thì mặt đất đột ngột rung chuyển, sàn canteen xuất hiện một vết nứt dài rồi sụt xuống thành một cái hố sâu hoắm.

Nước từ dưới lòng đất phun lên tạo thành một tấm chắn khổng lồ, trắng xoá.

Kì lạ hơn, không ở ngoài trời mà tuyết từ đâu rơi xuống dày đặc.

Nước và tuyết hoà hợp lại thành một bức tường vững chắc, antoàn chắn trước mặt tội nó, bảo vệ 4 đứa khỏi quả cầu lửa nguy hiểm kia.

Lửa gặp phải bức tường ấy, cháy xèo xèo, khói toả nghi ngút.

Mọi người mắt tròn, miệng há hốc...

Sững sờ!

Sau trạng thái “chết lâm sàn”, mọi người dần lấy lại ý thức, hiểu được sự việc đang diễn ra, họ nhanh chóng ồ lên một tiếng rõ to thể hiện sự kinh ngạc và ngỡ ngàng.

4 bọn hắn cũng không khác gì, nét ngạc nhiên hiện rõ trên mặt.

Nhưng chỉ vài giây sau, sự ngạc nhiên nhanh chóng bị thay thế bởi sự tức giận.

Cả 4 người bọn hắn mặt mày càng đen, hằm hằm tiến lại phía tội nó đứng, sát khí đầy mình.

4 đứa tội nó cũng đang ngạc nhiên về sự việc vừa rồi. Mà suy nghĩ ai là người giúp mình nên tội nó không ý thức được việc tội hắn đang đi đến, cho đến khi 8 người mặt đối mặt, tội nó mới giật mình nhận ra. chân vô thức lùi về sau mấy bước.

Vũ Phong tiến về phía Bảo Nhi, nhỏ lùi dần, lùi dần. Biết Vũ Phong đang giận dữ, Bảo Nhi đành nhe răng cười cầu hoà:

- Hơ... hơ... Anh hai... Có gì bình tĩnh, từ từ rồi nói, động tay động chân là không nên đâu. Hơ...hơ... – Bảo Nhi cười không ra cười, khóe không ra khóe, mặt méo xệch, trông rõ buồn cười nhưng đáng yêu vô cùng.

Vũ Phong khựng lại, đôi chân mày đang chau lại liền giãn ra, mọi bức tức trong lòng tự nhiên nguôi đi.

Khá ngạc nhiên nhưng “giang sơn dễ đổi bản tính khó dời”, về lạnh lùng lại nhanh chóng chiếm hữu khuôn mặt hắn.

Vũ Phong quay người toan bước đi, nhưng không quên quay lại chỉ tay vào mặt Bảo Nhi cảnh cáo:

- Cô! Cẩn thận đó!

3 người kia cũng bực tức bỏ đi.

Thấy họ đã rời khỏi, Bảo Nhi bĩu môi nói:

- Xí! Cẩn thận à? Còn lâu! Anh là ai mà tôi phải sợ chứ...

Vũ Phong đột ngột quay lại làm Bảo Nhi hoảng hồn im bật.

Nhưng cậu không nhìn bọn nó, ánh mắt tìm kiếm anh chàng trong Hội Học Sinh.

Tưởng thoát nạn, Bảo Nhi ở đằng sau le lưỡi lêu lêu Vũ Phong làm Như Quỳnh không nhịn được liền bật cười.

Đúng lúc đó, Vũ Phong quay lại đánh ánh mắt về phía tụi nó làm Bảo Nhi suýt cắn phải lưỡi, rồi lại nhìn về phía anh chàng kia.

Anh ta gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, nhanh chóng bước ra khỏi cái canteen lộn xộn này.

Lúc 4 chàng trai khuất bóng sau bức tường cũng chính là lúc 4 đứa tụi nó thở phào nhẹ nhõm.

Magical Love

Bảo vệ nhận được còi báo hiệu có sự cố, lập tức đội bảo vệ huy động lực lượng xuống canteen.

Đến nơi, một cảnh tượng rất “đẹp mắt” bày ra.

Cái canteen như căn nhà hoang, cánh cửa kính không cánh mà bay xa tít một đoạn dài, vỡ tan.

Giàn hoa giấy vốn được cắt tỉa gọn gàng bây giờ nát bươm, gàn như đổ rạp xuống.

Bàn ghế trong lán ngoài bị hất đổ chồng vó, ngổn ngang lộn xộn.

Bước vào trong còn kinh khủng hơn nữa: máy cứu hỏa tự động phun nước khắp nơi, tuyết ở đâu rơi xuống dày đặc, hơi lạnh phủ ra tê tái người.

Sàn nhà nứt nẻ những hố sâu hoắm, đi không cẩn thận thì lọt chân lúc nào không hay.

Từng tốp học sinh đã giải tán về lớp để lại hiện trường tang hoang đổ nát.

Mấy bác bảo vệ lắc đầu thở dài, phải dọn dẹp đồng chiến trường của mấy cô chiêu cậu ấm hay phá phách này thật chẳng dễ chịu gì.

Magical Love

Tuy cả 4 chàng thiếu gia đang cùng bước đi trong khuôn viên trường, bên ngoài đều tỏ ra ung dung, điềm nhiên như không có chuyện gì, nhưng trong đầu họ đang có những suy nghĩ khác nhau.

- Thú vị đấy! – Anh Quân nhếch môi cười (đều).

- Sun sắp có thêm thành viên mới rồi. – Bảo Thiên mỉm cười.

- Họ là ai? Sức mạnh ấy là của họ sao? – Nhật Nam đắm chìm suy nghĩ.

- Cô chết với tôi rồi. – Vũ Phong nghĩ thầm.

Magical Love

Phòng Hội Học sinh.

- Báo cáo Leader, 4 cô gái lúc này là Hoàng Bảo Nhi, Lê Ngọc Thiên Kim, Phan Như Quỳnh và Đỗ Hoàng Linh. Họ là những học sinh xuất sắc giành được 4/5 suất học bổng của trường chúng ta năm nay, hiện học lớp 10A1 bên khu Moon. - Anh chàng trong Hội Học Sinh ở canteen lúc này báo cáo với 4 con người đang ngồi chễm chệ trên ghế kia.

- Xuất thân? – Vũ Phong lười biếng lên tiếng.

- Thưa, Kim là tiểu thư của tập đoàn trang sức lớn nhất châu Á, Quỳnh là con gái lớn của chủ tịch tập đoàn thời trang số 1 châu Á, gia đình Linh sở hữu tập đoàn du lịch có quy mô toàn châu Âu. Còn Nhi hiện thất lạc gia đình, đang sống cùng Kim là cô bạn thân nhất. Nhìn chung, họ đều là các đại tiểu thư có tiếng, cũng từng được mời đến tham gia các bữa tiệc lớn của nhà 4 thiếu gia. - Anh chàng tiếp tục với bài báo cáo.

- Năng lực của họ từ đâu mà có? Sao lại mạnh như vậy trong khi họ chưa được học qua các lớp đào tạo? – Nhật Nam tò mò.

- Đó là năng lực bẩm sinh của họ. Từ khi sinh ra họ đã đạt mức độ cao nhất rồi ạ. Tuy nhiên, họ lại không biết cách điều khiển cũng như kiểm soát năng lực của mình.

- Thế sao họ lại học ở khu Moon? Lúc thi vào giám khảo không kiểm tra à? – Bảo Thiên lên tiếng sau một hồi im lặng.

- Không phải đâu ạ. Vì hồi nhỏ họ rất nghịch, thường dùng năng lực của mình để chọc phá người khác nên cha mẹ họ đã nhờ một vị pháp sư nổi tiếng phong ấn khả năng đặc biệt của họ lại. Từ đó họ trở thành những con người bình thường, đồng thời quên hết mọi chuyện liên quan. - Anh ta tiếp tục.

- Nói như vậy nghĩa là bây giờ họ không biết gì về năng lực của mình? – Anh Quân hỏi.

- Cái đó thì tôi không chắc. Nhưng có lẽ là như vậy. - Anh ta đáp.

- Được rồi! Ra ngoài đi! – Vũ Phong lạnh lùng ra lệnh như một ông hoàng.

Anh chàng nam sinh kia được giải thoát khỏi căn phòng ngột ngạt kia liền vui mừng đi nhanh ra ngoài, không một lần quay đầu lại.

Magical Love

Phòng Hiệu trưởng.

- Anh đã biết chuyện ở canteen rồi chứ? - Thầy hiệu trưởng khẽ đẩy gọng kính hỏi anh thư kí.

- Dạ rồi. - Anh thư kí đáp.

- Tôi nghi ngờ sức mạnh ấy là do năng lực của tụi nhỏ bộc phát. Anh hãy chuẩn bị bài kiểm tra để thử thách họ. Nếu sự thật đúng như vậy thì lập tức chuyển họ qua khu Sun. - Thầy hiệu trưởng ôn tồn nói.

- Tôi đi chuẩn bị ngay. - Dứt lời, anh thư kí nhanh nhẹn sẵn sàng bước chân dài về phía cửa ra vào, trong đầu đang suy nghĩ về đề kiểm tra cho tụi nó.

Magical Love

Lớp 10A1.

- Cảnh tượng thật hùng vĩ! Ước gì mình được chứng kiến thêm lần nữa. - Một cô nàng ngồi mơ mộng.

- Nhi ơi! Ai giúp tụi bà vậy? Tiết lộ cho tui được không? - Một nữ sinh ngồi trên Nhi quay xuống dùng đôi mắt cúm con năn nỉ Nhi.

- Đúng đó. Tui cũng muốn biết.

- Là ai vậy?

- Nói đi mà, tui tui tò mò quá!

- Boy hay girl vậy?

-

Mấy cô nàng trong lớp tập trung lại chỗ tui nó để hỏi chuyện.

Mấy anh chàng thì bên ngoài tỏ vẻ không quan tâm nhưng đôi tai thì lại hướng về phía tui nó, sẵn sàng nghe từng lời vàng ngọc phát ra.

- Tui cũng không biết nữa. – Bảo Nhi thật thà đáp.

- Tui tui cũng đang tò mò gần chết nè. hix. – Thiên Kim nói thêm.

Nghĩ rằng tui nó muốn giấu, mấy cô nàng bĩu môi xì một tiếng rồi ngẩng đầu bỏ đi.

- Cho gọi em Hoàng Bảo Nhi, Lê Ngọc Thiên Kim, Phan Như Quỳnh, Đỗ Hoàng Linh lớp 10A1 lên phòng Hiệu trưởng ngay bây giờ. Xin nhắc lại.....- Tiếng loa phát thanh kêu vang vọng.

Cả 4 đứa nhìn nhau ngơ ngác không hiểu chuyện gì, lục đục kéo nhau lên phòng Hiệu trưởng.

Magical Love

Phòng Hiệu trưởng.

- Các em to gan thật. Đến cả Tứ Đại Thiên Vương của trường cũng dám chọc tức. Cái canteen của trường lại bị phá tang hoang nữa rồi. Haizzzzzzzzzzzz. - Thầy hiệu trưởng than vãn còn 4 đứa nó chỉ biết cúi đầu.

- Em xin lỗi thầy! – Thiên Kim nói.

- Mà cũng tại cái tên...tên...P...Ph...Ph (Phong) gì đó chứ bộ. Đánh người ta không biết nương tay lại còn... – Bảo Nhi thanh minh.

- Thôi thôi! Được rồi! Thầy xin các em đừng gây họa nữa. Đụng ai không đụng lại đi đụng phải 4 đứa đó. Sau này khó sống đấy. Chắc...Chắc...!- Thầy lắc đầu ngao ngán.

- ??!

- Thôi, 4 đứa ra ngoài đi. Thầy chỉ nhắc nhở vậy thôi. - Thầy phẩy phẩy tay ra hiệu.

- Chúng em chào thầy ạ! - 4 đứa đồng thanh.

Cánh cửa phòng Hiệu trưởng dần khép lại.

Magical Love

Cả 4 đứa quay gót đi về lớp.

- Haiz... Mới ngày đầu đi gộc mà thế đấy. Bây giờ thành “sao” cả rồi. – Thiên Kim thở dài.

Bỗng, mấy bóng đen từ sau lưng tụi nó đi tới...

- Uhm...Uhm...

- Thả...Thả...

- Cứu...Cứu...

Chẳng kịp nói thêm tiếng nào, tụi nó đã được “tặng” một giấc ngủ miễn phí bằng thuốc mê.

5. Chương 5 : Thử Thách

- “Ồ... Đây là đâu nhỉ? Sao người mình nhưc mỗi thế này không biết?” – Bảo Nhi lơ mơ tỉnh giấc.

- Á...Á...Á...Á.....! Kim! Quỳnh! Linh! Dậy...Dậy...Dậy mau...biết đây là đâu không mà còn ngủ hả? – Bảo Nhi hốt hoảng khi thấy mình cùng 3 nhỏ bạn bị trói.

3 đứa kia mơ màng thoát khỏi giấc mộng.

- Nhi...Quỳnh...Linh...tụi mình, tụi mình... – Thiên Kim run rẩy nói không nên lời.

- Sao vậy Kim? Có chuyện gì thế? – Hoàng Linh cũng hơi hoảng, cô lo lắng không biết Thiên Kim bị gì.

Thiên Kim không nói được gì, chỉ biết dùng ánh mắt ra hiệu cho tụi nó nhìn xuống dưới.

Cả 4 đứa hoảng hốt khi nhận ra mình đang bị treo lơ lửng trên không và phía dưới là cái hồ nước sâu gần 5m.

Nếu tụi nó nhớ không nhầm thì đây là cái khu bơi lội thì phải.

Giữa biển nước bao la thế này rơi xuống là chết chắc. Đã vậy, tụi nó còn bị chới chặt tay chân nữa thì làm sao thoát ra được?

- Ôi mẹ ơi, cha ơi, ông ơi, bà ơi, tổ tiên ơi! Cứu con với! Huhuhuhuhu... Linh ơi, Kim ơi, Quỳnh ơi! Tui chưa mún chết đâu. Tui còn trẻ còn khoẻ như thế này mà. Hjhjhjx... Có ai không cứu tui với!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Bảo Nhi lấy hết sức hét to cầu cứu.

- Nhi! Đừng hét nữa! Trong túi tui hình như có cái dao lam, bà cố gắng xem thử lấy ra cắt dây được không.
- Như Quỳnh cố gắng bình tĩnh nói.

Nhưng Bảo Nhi chưa kịp chạm tay vào túi quần Như Quỳnh thì...

Phụt!

Cái dây thừng treo tui nó tự động đứt làm đôi.

Tùm...tùm...!

Lẽ dĩ nhiên, 4 đứa thi nhau rớt xuống hồ nước làm nước bắn lên tung toé.

Tụi nó rơi xuống nước trong tình trạng bị trói chặt, không cách nào vùng vẫy ngoi lên được.

Trái ngược với sự hoảng sợ của tụi nó, trên thành bể, 4 đáng người, 3 gương mặt cười to khoái chí và 1 đôi môi mỏng khẽ nhếch lên kiêu ngạo.

Magical Love

30 phút trước, tại phòng Hiệu trưởng.

Ngay khi anh chàng thư kí vừa dời gót đi thì 4 con người quyền quý mở cửa bước vào.

- 4 cô nhóc đó có năng lực đặc biệt! Thầy cam đoan điều đó. - Thầy hiệu trưởng ngồi trên ghế sofa nói, đôi diện là 4 chàng trai tuấn tú.

Là một pháp sư lâu năm, cùng sự từng trải và kinh nghiệm dày mình, phán đoán của ông chưa bao giờ sai.

- Ý thầy là... – Nhật Nam nhíu mày.

- Phải. Nhưng trước tiên phải cho 4 đứa đó làm bài kiểm tra để xác định năng lực của từng đứa đã, rồi sẽ chuyển sang khu Sun sau. - Thầy nói tiếp.

- Cái đó để tui em ra đề là được rồi. – Vũ Phong nói tự tin.

3 chàng trai còn lại nhìn nhau rồi quay sang nhìn Vũ Phong, nét cười lộ rõ trên mặt.

- “Cá nằm trên thớt rồi!” - Cả bọn nghĩ thầm.

- Uhm...Ừ! Thôi được rồi!

Gia đình 4 người này rất có tiếng tăm, lại còn chung tay góp vốn cùng xây nên cái trường này. Ông được làm hiệu trưởng là niềm vinh hạnh lớn. Bây giờ đích thân 4 người họ đến gặp, nếu làm trái ý thì hậu quả khó lường. Vậy nên chấp thuận là cách an toàn nhất.

Thầy hiệu trưởng lắc đầu ngao ngán nhìn 4 đáng người ngạo mạn rồi đi, thầm hi vọng bọn hấn đừng làm gì quá đáng.

Magical Love

Trở về hiện tại.

Uc...Uc...Uc...

Cả 4 đứa chìm ngấm dưới bể nước.

Lạnh!

Trời đã vào cuối thu, tuyết đã bắt đầu rơi.

Bộ đồng phục này chẳng thấm vào đâu so với cái lạnh.

Đã vậy tụi nó còn được tắm rửa “miễn phí” trong cái “bồn tắm” mệnh mông bát ngát này nữa.

Quả là “ông trời có mắt”!

Ngạt thở!

Cái thứ nước đầy mùi Clo tiết trùng xộc vào mũi, vào tai.

Mắt mũi tụi nó cay xè.

Nước vào khoang miệng rồi trôi xuống cổ họng, xuống bụng, bụng 4 đứa đầy ụ nước.

Cả 4 đứa cố gắng vùng vẫy trong vô vọng, với một chút hi vọng nhỏ nhoi là sẽ thoát khỏi cơn nguy.

Lúc còn bé, Thiên Kim đã từng bị ngạt nước suýt chết, bây giờ đối mặt với nó, nỗi sợ hãi bất chợt ủa về, siết chặt lấy nhỏ. Thiên Kim đâm hoảng loạn, dần mất đi ý thức.

Đột nhiên, nước tạo thành một đường sắc như dao, luồn lách qua sợi dây trói tụi nó.

Lập tức, sợi dây bị cắt làm hai mảnh.

Cả bốn đứa thoát khỏi cảnh bị trói nhưng đã rơi vào trạng thái hôn mê, chìm từ từ xuống đáy bể.

Nước xoáy thành vòng tròn, xoáy mạnh dần, mạnh dần, đến nỗi tạo thành lốc xoáy rồi cuốn cơ thể bất động của Thiên Kim lên trên mặt nước, nổi lên bềnh.

Ngay lập tức, nước trong bể được rút.

Hoàng Linh, Bảo Nhi và Như Quỳnh được đưa lên thành bể.

Một lực vô hình đập vào lưng 4 đứa làm cho nước ọc ra ngoài.

- Khụ...Khụ... - Tụi nó ho sặc sụa, thở hổn hển, cơ thể run lên vì lạnh.

Nằm bệt trên thành bể một lúc cho hồi sức, tụi nó mới lồm cồm bò dậy đi về kí túc xá thay đồ, trong lòng không tránh khỏi sợ hãi, đồng thời xuất hiện hàng trăm dấu hỏi to đùng: Ai đã làm việc này? Tại sao tụi nó thoát ra được? Ai cứu tụi nó chẳng? v.v...

Tụi nó đang trên đường lết về kí túc xá thì...

- Vụt...!

Một trong 4 kẻ đi theo tụi nó nãy giờ nhẹ nhàng búng tay cái “chóc”.

Mọi vật trước mắt tụi nó đã thay đổi.

Không còn nhìn thấy kí túc xá đâu nữa, bây giờ tụi nó đang ở trong một căn phòng kín, bốn phía đều là tường.

- “Lại chuyện gì nữa đây?” – Hoàng Linh nghĩ thầm.

- A...A...A...A...A.....! - 3 đứa còn lại hét âm lên vì sợ hãi.

- Bình tĩnh! - Một câu nói ngắn gọn, không hằn là lời động viên, an ủi, cùng với một cái vỗ vai nhẹ nhưng Hoàng Linh đã giúp tụi nó ổn định tinh thần.

Tuy Hoàng Linh ít nói, thờ ơ với mọi việc nhưng tụi nó đều biết Hoàng Linh luôn âm thầm quan tâm tụi nó, là người luôn điềm tĩnh suy xét mọi việc nhất cả bọn, từ nhỏ đến giờ luôn là như vậy.

Căn phòng tối om, chỉ có một vài tia sáng len lỏi qua ô cửa thông gió tạo nên cảm giác mơ hồ, đáng sợ.

Và thật kì lạ, cả căn phòng rộng lớn như vậy mà không có một bóng người trừ 4 đứa tụi nó, cứ như đã được chuẩn bị sẵn cho tụi nó vậy.

Ngơ ngác nhìn xung quanh, tụi nó phát hiện trong phòng còn có thêm 4 bức tượng.

Thấy kì kì, cộng thêm bản tính tò mò sẵn có, tụi nó kéo nhau lại gần xem.

Hoá ra không phải ai xa lạ, 4 bức tượng ấy chính là tượng của tụi nó mà.

Nghi ngờ có âm mưu, lại đang tức giận, bức bối này giờ, 4 đứa thi nhau đấm, đá bức tường, coi như là xả stress.

Một lúc sau:

- Bốp! Ui da...! Tay của tui!!! Hixhix...đau quá! – Bảo Nhimếu máo.

- Á! Huhu... gãy móng tay rồi! – Thiên Kim hét toáng lên nhìnngón tay bị sút mất một móng.

- Đau! – Hoàng Linh khê nhăn mặt.

Xoảng...!

Cả 3 đứa Bảo Nhi, Thiên Kim và Hoàng Linh mắt tròn mắt dẹtnhìn Như Quỳnh.

Cô nàng vừa đập vỡ bức tường cứng ngắc kia.

Quỳnh cũng khá ngạc nhiên, đứng ngây như phỗng nhìn thành quảcủa mình.

- Woaaaaaaaaaaaa! Super girl! – Hoàng Nhi trầm trồ khen ngợi.

- Quỳnh ơi! Chơi với bà từ bé tới giờ, tui không ngờ bà mạnhnhư vậy à nha! Bái phục! Bái phục! – Thiên Kim bày tỏ sự thán phục của mình.

- Đau tay không? – Hoàng Linh nhúu mày nhìn bàn tay hơi hồnghồng của Như Quỳnh, lo lắng hỏi.

- Ui dào! Tui học võ từ bé nên nhiều đây bồ bèn gì. Có cơ hộitui biểu diễn ấy bà xem cái khác. Hôhôô... – Như Quỳnh đang được khen nênnhân thể tự sướng luôn.

- Thui má! Nổ vừa thui. Cái phòng này sắp sập rồi kìa. Đi rangoài thôi! – Thiên Kim buông lời trêu chọc rồi bước về phía cánh cửa đã mở rấ từ lúc nào.

- Ố...Ồ...! Mở rồi hả? Mừng ghê. Không biết đứa nào chơi ácnhốt mình trong này. Tui mà biết tui lột da nó.

- Bảo Nhi tí tởn chạy ra ngoài.

Bốp!

Uỵch...!

Vui mừng quá, Bảo Nhi lao nhanh ra ngoài, vô tình đụng trúngbức tường nên ngã đau.

- Cái tội lạnh chanh đi không chịu nhìn đường. – Hoàng Linhkéo Bảo Nhi đứng dậy, nó méo máo sờ cục u trên đầu, không quen giờ chân đá bức tường trả thù.

- Ui da...! Sao cái tường cứng thế nhỉ? – Bảo Nhi ngây ngô hỏi.

Cả bọn tức cười quá nên ôm bụng cười ồm ỉ làm Bảo Nhi quêquá trời.

Cả 4 đứa kéo nhau về kí túc xá để cởi bỏ bộ quần áo ướt mềm,lên giường đánh một giấc vì quá mệt mỏi sau những sự cố đã xảy ra.

Magical Love

Nhưng có lẽ trời không thương tụi nó, đến ngủ cũng không đượcyên giấc.

Đang ngủ, tụi nó giật mình tỉnh giấc vì lạnh.

Phòng Bảo Nhi với Thiên Kim.

- Kim! Tăng nhiệt độ lên đi! Lạnh quá...! – Bảo Nhi lười biếnglên tiếng, cuộn sâu trong chăn hơn.

- Ủ! Mà sao lạnh thế nhỉ? – Thiên Kim quơ tay lấy chiếc điều khiển chỉnh điều hoà.

Phòng Hoàng Linh với Như Quỳnh.

- Linh! Lạnh quá! Bà tăng nhiệt độ lên đi. – Như Quỳnh trùmchăn kín mít nói vọng ra.

- Ok! – Hoàng Linh chỉnh nhiệt độ phòng lên.

Magical Love

15 phút sau...

Phòng Bảo Nhi với Thiên Kim.

- Hừ...hừ...! Lạnh! Lạnh! Kim ơi! Tui qua ngủ với bà cho ấm nhé! – Nói rồi không đợi Thiên Kim đồng ý, Bảo Nhi đã lon ton chạy qua chui tọt vào giường Kim nằm.

- Hắt xì... Lạnh quá...! – Thiên Kim nhăn nhó.

Phòng Hoàng Linh với Như Quỳnh.

- Chắc phải lấy thêm mấy cái chăn bông nữa quá! Lạnh chết đi được. – Như Quỳnh lên tiếng.

- Bình thường mà có lạnh gì đâu. – Hoàng Linh vẫn nhắm mắt ngủ.

Magical Love

Nửa tiếng sau...

- Ôi trời ơi! Lạnh chết mất! – Bảo Nhi, Như Quỳnh và Thiên Kim đồng thanh hét toáng lên.

- Lạnh lắm à? – Bị giọng hét kia làm giật mình, Hoàng Linh lờ mờ tỉnh.

- Ôi mẹ ơi! Con đang ở đâu thế này? – Bảo Nhi há hốc mồm, ngồi thụp xuống ôm người vì lạnh.

- Hơ...hơ...Hắt xì...! Ở đâu mà tuyết rơi dày thế này? – Thiên Kim run bần bật, 2 tay không ngừng xoa vào nhau.

- Khụ...Khụ...Khụ... - Như Quỳnh ho liên tục, không nói được câu nào.

Tuyết rơi ngày càng dày đặc hơn.

Tuyết rơi đầy trên tóc, rớt xuống áo Bảo Nhi, Như Quỳnh và Thiên Kim.

Tụi nó thở ra khói, môi tím tái, cả người run lập cập.

- O...Linh...Bà... - Cả 3 đưa mắt tròn mắt dẹt nhìn Hoàng Linh.

Tuyết rơi nhiều như vậy nhưng không có tí tuyết nào chạm được vào người Hoàng Linh, mà có vẻ cô cũng không lạnh như 3 đứa, trông vô cùng bình tĩnh.

Magical Love

Ở một nơi khác gần đó.

- Đã xác định được. Rút thôi! – 4 con người cao lớn ẩn sau lớp tuyết dày cười nói rồi biến mất.

Magical Love

Ngay tức khắc cả 4 đứa tụi nó cũng quay trở lại phòng mình ở kí túc xá trong sự ngạc nhiên lớn.

- Hơ...hơ...Có khi nào mình phải tìm thầy bói trừ tà không nhỉ? – Thiên Kim lẩm bẩm.

Magical Love

Phòng Hội Học Sinh.

- Hahaha... Xem 4 con nhỏ đó buồn cười chết mất. – Anh Quân ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- Cho mấy nhóc đó ra tận Bắc Cực có quá lạnh không? – Bảo Thiên cười hiền nhưng nét mặt vẫn lộ rõ vẻ thích thú.

- Nhìn 4 cái mặt ghệt ra kia. Ngổ dễ sợ. Hahaha... - Nhật Nam cười nắc nẻ.

Riêng Vũ Phong, hần chỉ khẽ nhếch làn môi mỏng nhưng vẫn đẹp lạ thường.

- “Mới chỉ là bắt đầu thôi nhóc! Đó là cái giá phải trả khi các người dám đụng vào Phong này.”

Magical Love

Sáng hôm sau...

- A...A...A...!

Nghe tiếng hét thất thanh từ phòng bên cạnh, Như Quỳnh với Hoàng Linh giật mình tỉnh giấc.

Không kịp thay quần áo, hai đứa xỏ vội đôi dép rồi chạy nhanh qua căn phòng đó.

- Kim, Nhi! Có chuyện gì thế? Sao mới sáng sớm đã hét lên như vậy? – Như Quỳnh chưa kịp bước chân vào phòng đã vội vàng hỏi.

- Nhi...nó...nó biến mất rồi. – Thiên Kim mếu máo nói, cả người đứng bất động, mắt nhìn trân trân vào chiếc giường trống trơn.

- Làm gì có chuyện đó. Chắc nó đi dạo ở đâu đó thôi. – Như Quỳnh thở phào, cứ tưởng 2 đứa lại gặp chuyện gì chứ.

- Không! Không phải đâu! Lúc này nó vẫn ở đây mà, nhưng tuivừa vào bếp lấy li nước, đi ra nó đã biến mất rồi. – Thiên Kim giải thích, khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

- Hả???????????? – Như Quỳnh tròn mắt.

- “Hôm qua... Không lẽ mọi chuyện lại tiếp tục sao? Nhưng tại sao lại chỉ có mình Nhi bị bắt đi?” – Ngoài mặt Hoàng Linh tỏ ra bình thản nhưng trong đầu đang liên tục phân tích vấn đề, cố tìm ra nguyên nhân.

Magical Love

Trong lúc đó...

- Ôi...đau...đau...quá...! Hơ... mình đang ở đâu thế này? – Bảo Nhi hoảng hốt khi nhận ra nhỏ đang ở một nơi toàn cây cối rậm rạp.

Hơ ẩm cùng với cái lạnh thấu xương được ủ trong từng lớp đất và mùi mốc xộc vào mũi. Cái mùi khó chịu làm người khác muốn nôn.

Nó xoa xoa 2 bàn tay vào nhau cho bớt lạnh.

Bỗng...

Phùng!

Lửa từ đâu phun ra, liếm vào từng lớp lá mục càng cháy mạnh mẽ hơn.

Bảo Nhi hoảng hồn, vội vàng đứng dậy bỏ chạy thật nhanh.

Nhưng kì lạ thay, ngọn lửa ấy cũng men qua các đồng lá phóng theo nó như được người khác điều khiển.

Nhiệt độ bây giờ không lạnh nữa mà là nóng, rất nóng...

Bảo Nhi cứ chạy, cứ chạy, chạy mãi với hi vọng thoát khỏi ngọn lửa man rợ kia nhưng càng chạy thì ngọn lửa càng đến gần hơn.

Phịch!

- Ui da...! Cái cục đá chết tiệt! – Bảo Nhi vấp phải hòn đá gần 1 cái ngoặt mục, cố gắng ôm cái chân đau đứng dậy nhưng không được.

Lửa cứ như con thú dữ chực chờ tới, tạo thành tấm màn lửa vòng lên qua đầu Nhi rồi từ từ đổ ập xuống. Nhi tê cứng người, dần mất đi lí trí, chỉ biết ngồi đực ra tròn mắt nhìn.

Xèooooooooooooooooo...

Nước từ đâu phun tới dập tắt đám lửa kia.

Lửa bị nước nhấn chìm, cháy xì xèo, nhìn giống như con thú dữ đang lỏng lẻo rồi mới chết hẳn.

Từng đợt khói nhả ra, nước sôi ùng ục, một vài giọt bắn trúng người nó.

Vài giây sau, cả nước và lửa đều bốc hơi rồi biến mất.

Bảo Nhi bắt đầu bình tĩnh lại, nhưng cả người cứ mềm nhũn ra, thở dốc.

- Chuyện quái quỷ gì thế này?

Nó đứng dậy, đi cà nhắc tìm lối ra nhưng đi mãi mà cánh rừng vẫn sâu hun hút, sự âm u dấy lên một cách đáng sợ, vài con quạ bay lướt qua kêu vài tiếng làm nó dựng tóc gáy, da ốc da gà thì nhau nổi lên.

- Con lấy tổ tiên 98 đời họ Hoàng! Cháu gái còn non dại, còn trẻ khỏe lắm ạ, con chưa muốn chết khô chết rục ở đây đâu, mà có chết cũng phải có người tìm thấy xác mà đem về chôn cất đàng hoàng chứ ạ. Với lại đừng bắt con làm ma đói chứ, tội con lắm. Huhuhuhuhu... - Bảo Nhi chấp tay trước ngực khấn vái rồi tủi thân khóc oà lên.

Trên cành phong cao, một thân ảnh cao lớn ngồi trên nỏ nụ cười đầy ma mị.

Gió thổi ngày càng mạnh hơn, luồn qua các kẽ lá kêu xào xạc càng làm Bảo Nhi sợ hãi thêm vạn phần.

Vù...ù...ù...

Gió thổi mạnh quá làm các lớp lá khô rụng dưới đất bay tán loạn lên cao, cây cối nghiêng ngả qua lại.

Chim chóc vỗ cánh phành phạch từng con, từng đàn kéo nhau bay tứ tung nhằm thoát khỏi vùng nguy hiểm.

Bảo Nhi mất đà, ngã ngửa ra sau, may sao bám được vào cái thân cây gần đó nên chưa bị gió cuốn đi.

Gió giật mạnh như có bão, mấy chiếc lá bị hất tung lên xoay thành vòng tròn nhìn giống lốc xoáy khổng lồ.

Một vài cây non đã đổ rạp xuống.

Nó ôm chặt cái thân cây để làm điểm tựa, nhắm tịt mắt sợ hãi.

Dần dần, gió đổi dạng, chuyển thành những mũi phong đao sắc bén. Những thứ nó lướt qua đều bị chém làm đôi.

Và một điều quan trọng, chúng – những chiếc phong đao – đang phóng về phía Bảo Nhi.

Nó một lần nữa được một phen kinh hoàng, đứng trơ ra như khúc gỗ.

Phập!

Xẹt...

Những mũi đao cắm phập vào thân cây ngay bên cạnh chỗ Nhi đứng.

Thoát chết trong gang tấc!

Rắc...rắc...

Gió cửa một đường sâu hoắm làm thân cây nghiêng dần, nghiêng dần...

Rầm!

Cả một cây thông to lớn đổ ập xuống cạnh chỗ Nhi đứng.

Nó tái mặt, ngồi phịch xuống ôm lấy ngực, tim đập thình thịch một hồi rõ to.

Ngay khi vừa lấy lại bình tĩnh, nó hít một hơi dài rồi bắt đầu điệp khúc:

- Oa...Oa...Oa... Con có làm gì sai trái đâu mà ông trời hành hạ con thế này hả trời...Hu...Hu...Hu... - Nhi khóc bù lu bù loa.

Magical Love

Học..Học..

Nhi rảo bước đi, nó đã mệt lắm rồi sau những gì vừa xảy ra.

Lộp bộp...Lộp bộp....

Rào...Rào....

-Bà nó! Trời mưa nữa chớ! Điên thiệt! - Nhi tức tối rửa xả.

Nó cố đi tìm chỗ trú mưa.

Mưa càng lúc càng nặng hạt.

Xẹtttttttttt...

Đùngggggggggggggggg!

- Á...Á...Á...!

Sét từ đâu thay nhau giáng xuống chỗ gần Nhi đứng làm chỗ ấycháy đen thui khét lẹt bốc cả khói.

Vì ở trong rừng, cây to rất nhiều nên việc sét đánh xuống là điều dễ hiểu nhưng còn tại sao cứ nhằm nhỏ mà đánh thì phải hỏi ai kia.

Đùng...!

Đoàng...!

Sét vẫn không ngừng buông tha cho Nhi, từng tiếng nổ long trờiở đất thay nhau phát ra vừa làm mặt đất rung chuyển vừa làm đình tai nhức óc khiến Nhi thấy choáng váng.

Tiếng nổ lớn cũng gây không ít xôn xao trong khu học đường, Kim, Quỳnh và Linh cũng đứng ngồi không yên.

Riêng Thiên, Quân và Nam nhớn miệng cười.

Thầy hiệu trưởng thì khá lo lắng.

Nhi tái mặt, bỏ chạy thục mạng. Nhỏ vừa chạy vừa khóc vì sợ.

Soạt...!

Một bóng hình đen sì đang lặn mò tới

- Ồi...

Bịch...

- Á...!

Nhi vấp phải cái rễ cây mọc trời lên, loạng choạng ngã xuống, không may tay cửa phải thân cây vừa bị các mũi phong dao lúc nãy chém hình thành những miếng dằm lớn sắc nhọn.

Máu chảy nhoe cả cánh tay trắng nõn, vết cửa khá sâu thành một đường dài. Vết thương hở miệng làm nhỏ mắt khá nhiều máu.

- Không... Không... Đừng bị thương nữa mà...Hu...hu... - Nhi khóc nức nở.

Magical Love

Although loneliness has always been a friend of mine

I'm leavin' my life in your hands

People say I'm crazy and that I am blind...

- Alo...

- Thưa Leader! Ở khu rừng nguyên sinh lúc này gió giật mạnh quá, nhân viên canh giữ sơ hở đã để xổng mất một con Arus (tên gọi chung của mấy con quái vật). Ngài có thể bắt giúp chúng tôi con này được không ạ? Vì nó quá quý hiếm nên...

-Ok! - Phong gạt đầu rồi tắt máy.

Soạt...Soạt...

Grừ... Grừ...

Cái bóng đen lăm lăm đã ngửi thấy mùi máu, nó đang tiến đến chỗ Nhi.

Phong mãi nghe điện thoại nên đã để Nhi vượt khỏi tầm mắt, không biết nhỏ chạy đi đâu rồi.

- Khỉ thật! - Phong thốt lên, giọng nói chất chứa sự lo lắng rồi bay đi tìm nhỏ.

Magical Love

Vết thương bắt đầu khép miệng.

Nhi ôm lấy vết thương khóc không thành tiếng, nhỏ đã kiệt sức rồi.

Đau đớn, nhỏ bấu chặt lấy một thân cây gần đó thở hổn hển, từng giọt mồ hôi lăn dài từ trán xuống cảm thấm vào áo, tóc tai rối bù bết lại.

Máu đã ngừng chảy chỉ sau hai phút, vết thương đã gần lành.

Nhi nhắm nghiền mắt chịu đựng cơn đau, nước mắt và mồ hôi càng chảy ra nhiều hơn hòa lẫn với nhau không phân biệt nổi.

Mặt Nhi trắng bệch, cổ họng khô khốc. Nhỏ thấy trời đất chao đảo rồi tối sầm lại. Nhi từ từ trượt xuống rồi bất tỉnh.

Magical Love

- Con nhóc đó chạy đâu mất rồi! - Phong nhìn nghiêng ngó dọc vẫn không thấy Nhi đâu, đi từ nơi này đến nơi khác.

Hắn đang lo lắng sao!?

Con Arus đã nhìn thấy Nhi. Đã lâu lắm nó chưa được ăn thịt người. Chiếc răng nanh nhọn hoắt cong quặp xuống, nước dãi nhỏ từng giọt, từng giọt, cái thứ chất nhầy màu xanh bốc mùi hôi thối làm người ta muốn nôn mửa trông đến là gớm ghiếc. Con mắt độc nhất của nó đang nhìn hau háu vào Nhi một cách thèm thuồng.

Nó vẫn bất tỉnh mà không hay rằng nguy hiểm đang rình rập.

Cái thân hình đồ sộ của con Arus lặc lè tiến đến chỗ con mồi, vẫn sử dụng cách săn mồi cũ: cắn đứt cổ con mồi cho chết hẳn rồi tha xác về mà từ từ thưởng thức.

Con Arus đã đứng trước chỗ Nhi, cánh tay lông lá to rắn chắc đen sì với những cái vuốt sắc hơn dao găm dài dần dần đưa lên nhắm hướng con mồi đang nằm bất động.

Vútututututututututut...

Phập!

Soạtutututututut...

Vù...ù...ù...

Một luồng gió mạnh thổi tới, làm Nhi bay lại đằng sau nằm gọn trong vòng tay ai kia.

Con Arus đâm hụt, móng của nó đâm sâu xuống đất, nó tức tối, ánh mắt đỏ ngầu hướng lên nhìn kẻ đã làm mất bữa ăn của nó đầy giận dữ.

Nó bắt gặp ánh mắt của Phong, một ánh mắt lạnh tanh khiến nó chột dạ lùi về sau vài bước.

Phong khẽ nhìn cô nhóc đang nằm trong tay, nhúu mày khi thấy một vết xước trên chiếc cổ nhỏ, máu ứa ra chảy thành đường dài.

Nhi nhúu mày rên khe khẽ.

Phong lờ mắt nhìn con Arus đang từ từ đứng dậy.

Những con quái vật này được nhốt trong căn hầm dưới khu rừng nguyên sinh, được canh giữ cẩn mật. Chúng là động vật nhân tạo có sức mạnh đặc biệt: điều khiển được một đến hai nguyên tố tự nhiên nhưng ở mức độ cao hay thấp thì phải nhờ vào các nhà lập trình cài đặt để có thể lực ngang bằng với đối thủ. Tuy thân hình to lớn nhưng không vì thế mà gây khó khăn cho việc di chuyển của bọn chúng. Nếu không cẩn thận thì sự mau lẹ và những cú ra đòn hiểm có thể làm mất mạng đối thủ bất cứ lúc nào.

Con Arus tru tréo lên khi để tuột mất con mồi. Lóng xù lông lên, mắt đỏ ngầu hắt những tia lửa tức giận nhìn Phong.

Grừ...ừ...ừ...

Hàm răng sắc nhọn dần mở ra để lộ mấy cái răng nanh to khiếp khủng, nước dãi chảy nhoe nhoét.

Nó gồng mình lao tới chỗ Phong.

Chưa đầy một cái nháy mắt, Phong đã ôm Nhi nhảy phóc lên một cành cây phong ẩn đó rồi biến mất.

Hắn để Nhi ở chỗ an toàn cách xa con Arus.

Yên chí, Phong quay lại chỗ cũ tìm con quái vật

.

Trận chiến bắt đầu...

Gió rít lên từng đợt dữ dội như muốn cuốn đi tất cả ngáng đường nó.

Chim chóc kêu la thất thanh bay toán loạn.

Mấy cành cây kêu xào xạc, xô đẩy nhau.

Cả khu rừng bị chấn động.

Gió bắt đầu thay đổi hình dạng thành những mũi phong đao sắc gọt.

Vẫn cái dáng vẻ ngang tàng bất cần đó, Phong đứng yên tay rút túi quần ánh mắt đáng sợ nhìn chằm chằm vào mục tiêu.

Vútutututututututut...

Cả chục mũi phong đao lao về phía con Arus.

Nó luồn lách người né tránh nhưng vài mũi đao đã cửa phải tay nó.

Con thú gào thét vang trời, điên tiết tấn công Phong.

Nó di chuyển rất nhanh, chưa đến nửa giây, nó đã xuất hiện ngay trước mặt hắn, giơ bàn tay với những chiếc vuốt sắc như dao cạo toan cho đối thủ một bạt tai rách mặt.

Phong cũng không kém. Hắn dùng thuật dịch chuyển tức thời biến mất và hiện ra ngay sau lưng con quái.

Một đòn lôi điện đâm xuyên qua người con Arus, máu phun ra tung tóe, nó ré lên những âm thanh chói tai nhưng vẫn chưa chết.

Vồ hụt con mồi lại bị một đòn đau càng làm nó tức tối thêm, quyết tâm trả thù.

Miệng nó ngoác to ra, giữa khoang miệng, gió bắt đầu tụ lại, xoay vòng thành một quả cầu lớn tích một lượng nọc độc không nhỏ của nó.

Nếu hứng trực tiếp đòn này, đối thủ sẽ bị nghiền ra cám.

Phong lùi ra sau vài bước giữ khoảng cách.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Đất lở ra đùn lên thành ba bước tường đất rắn chắc vừa dày vừato rồi hấn dùng thuật dịch chuyển biến mất.

Con Arus dùng khá nhiều nội lực vào đòn này. Đã đủ sức công phá lớn, nó lấy đà, phun quả cầu gió về phía ba bước tường to cao xếp thành một hàng kia.

Gió nổi lên càng mạnh, bầu trời trong xanh đã nhường chỗ chomây đen, nhiều cái cây bị bật gốc bay tít ra đằng xa.

Khu học đường cũng khá căng thẳng, xôn xao về hiện tượng kỳ lạ này.

Ầm...Ầm...Ầm...

Đòn của con quái vật miết xuống đất thành một đường dài sâuhoắm phá vỡ bức tường thứ nhất và làm bước tường thứ hai nứt nẻ, nơi trúng đòntrực tiếp trúng xuống nhìn như hố bom.

Bụi bay mù mịt, cả vật rùng bị phá tang hoang.

Con Arus khá hí hửng khi nghĩ rằng nó đã hạ gục được Phong.

Nó lần mò tiến tới chỗ mấy bức tường.

Phập!

Gréccccccccccccccccc...!

Tiếng gầm rú xé toạc cả khoảng không.

Con thú quần quai giẫy chết trong vũng máu tươi rói rồi tắttiếng chết hấn bởi nhất đâm ngay đầu của mũi phong đao do hấn tạo ra.

Một vết xước nhỏ hiện lên trên khuôn mặt tuần tú.

Phong không để ý, vội đến chỗ Nhi nằm.

Khoảng rừng trở về im lặng như vốn có.

Phong bế Nhi lên, một thoáng ngạc nhiên hiện lên.

Vết xước trên cổ nhỏ đã biến mất và cánh tay dù không bị thương mà máu loang lổ cả một vùng cánh tay.

Sắc mặt Nhi tái xanh, mồ hôi vẫn ứa ra lấm tẩm, nhỏ rên vàitiếng khiến Phong giật mình. Hấn nhanh chóng dùng thuật dịch chuyển đưa nhỏ vềtrường.

6. Chương 6 : Chuyển Lớp

Cả sân trường đang xôn xao bỗng im bật, mọi ánh mắt đổ dồn vềphía hai con người vừa xuất hiện: chàng trai bế cô gái đang say giấc trong vòngtay. Cả 2 người họ đều mặt mũi lấm lem, quần áo xộc xệch, tóc tai rối bời, trênngười lấm tẩm mồ hôi. Đặc biệt, trên người cô gái loang lổ vết máu.

Mấy anh chàng bảo vệ nhìn thấy, hoảng hốt, vội vàng chạy lại,lấp bắp mãi mới nói được một câu hoàn chỉnh:

- Thiếu...thiếu gia... Sao người cậu lại...lại...có máu vậy?Có...có chuyện gì...

- Ôi trời! Trên mặt Thiếu gia có...có...một vết xước...

Nghe vậy, Phong bắt giác giơ tay lên chạm vào khuôn mặt,khoé môi khẽ nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo, lạnh lùng nói:

- Arus.

Mấy người bảo vệ không ai hiểu Phong đang nói gì, đứng thộn mặt ra rồi nhìn nhau ngơ ngác. Một lúc sau họ mới à lên một tiếng mang hàm ý “Tôi đã hiểu” nhưng Phong đã đi được một đoạn rồi. Họ bèn tất tả đuổi theo.

- Thiếu gia...học học... Thế Arus đâu rồi?Phù...phù...phù... - Anh chàng bảo vệ vừa thở vừa nói.

- Chết.

- Chết? Là sao ạ? Không lẽ cậu giết nó rồi sao? - Anh ta mở mắt ngạc nhiên.

Phong bật mình vì anh chàng lăm lăm mồm nhiều chuyện kia (người ta mới nói có mấy câu thôi mà), khẽ nhướn mày lên ý hỏi “Có vấn đề gì sao?”

Anh ta hoảng quá vội cúi đầu thưa:

- Không...không sao đâu ạ. Chúng tôi lập tức dọn dẹp ngay...

Phong lập tức quay gót rời đi, đôi lông mày khẽ nhíu lại khó chịu.

Magical Love

- Ghê thật! Con Arus này điều khiển được gió ở cấp 7 mà Thiếu gia giết được nó.

- Ủ. Những người bình thường đánh nhau với nó ít nhất cũng bị gãy tay gãy chân gì đó.

- Công nhận Thiếu gia mạnh thật, giết được nó mà chỉ bị một vết xước nhẹ.

- @^\$*%(%#^&

Mấy anh bảo vệ kháo nhau trong lúc dọn dẹp, đa số đều là những lời ngưỡng mộ dành cho Thiếu gia của họ

- Trịnh Vũ Phong.

Magical Love

Mỗi khu đều có một phòng y tế riêng, đường đi đến phòng y tế phải qua dãy hành lang và các phòng học. Vì Nhi là học viên khu Moon nên tất nhiên Phong sẽ đưa nó về phòng y tế của khu Moon rồi. Chỉ có điều, việc hoàng tử lạnh lùng không để một đứa con gái nào lọt vào mắt Trịnh Vũ Phong của họ xuất hiện ở khu Moon này đã là điều không tưởng, vậy mà bây giờ trên tay hoàng tử lại là một con nhỏ dơ dáy, lem luốc thì chắc chắn là một chấn động không nhỏ đối với học sinh toàn trường. Một số nữ sinh không kiềm chế được mà hét toáng lên làm giáo viên sợ hãi vội dẹp loạn. Lờ đi những ánh mắt hằn học và những lời bán tán của học sinh, Phong bước những bước chân khoan thai về căn phòng y tế.

Magical Love

- Hơ...hơ... Đây là đâu? - Nhi lơ mơ tỉnh giấc.

- “Cái trần nhà cũng đẹp nữa chứ.”

Nó cố gắng kéo hai mi mắt nặng như đeo chì lên, mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi khiến Nhi khó chịu. Nhỏ gắng gượng ngồi dậy thì một giọng nam trầm ấm vang lên:

- Tỉnh rồi hả?

- O... em chào thầy ạ! - Nhìn thấy thầy Hiệu trưởng, Nhi giật mình vội chào.

- Uhm...em cứ nằm xuống nghỉ ngơi cho khỏe, không cần phải ngồi dậy đâu. - Thầy Hiệu trưởng ân cần nói.

- Thầy tìm em có việc gì không ạ?

Ông Khiêm không đáp vội, từ tốn đi lại bộ ghế sofa trắng, tay để lên đầu gối, chân bắt chéo rồi nhìn Nhi nghiêm nghị:

- Em sẽ chuyển sang khu Sun học vào đầu tuần sau.

- O...tại sao ạ? - Nhi ngây ngô hỏi.

- Bởi vì em có năng lực đặc biệt, sang khu Sun sẽ thích hợp hơn. - Thầy cười hiền.

- Em có sao? Là gì vậy ạ?

- Tự khôi phục vết thương.

Nhi thộn mặt ra một lúc, từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ nó có biết cái năng lực đặc biệt gì đó đâu, cái đó chui vào người nó khi nào nó còn không biết.

- Hô hô hô... Vậy là em chẳng sợ bị thương nữa rồi. Mừng quá! Mừng...- Như chợt nhận ra điều gì, Nhi im bật, rồi đưa ánh mắt dò xét về phía ông Khiêm.

Nhận ra suy nghĩ của nó, thầy Hiệu trưởng cười nói:

- Các bạn em cũng có năng lực đặc biệt của riêng mình. Em đừng lo, cứ yên tâm dưỡng bệnh đi.

Nói dứt câu, thầy đã nhanh chóng đi ra ngoài cửa, chẳng để Nhi có cơ hội ú ớ thêm câu nào.

Magical Love

Phòng Hiệu trưởng, một tiếng trước

- Đã kiểm tra xong 4 học sinh mới thừa thầy. – Thiên lễ phép nói.

- Kết quả... như thế nào? – Ông Khiêm lên tiếng nhưng dường như đã biết trước đáp án.

- Kim có năng lực hệ thủy, cấp 7 – Thiên đáp.

- Quỳnh năng lực hệ thổ, cấp 7 – Nam nói thêm.

- Linh năng lực hệ băng, cấp 7. – Quân tiếp lời.

- Riêng nhóc tên Nhi có khả năng tự hồi phục vết thương cấp 7. – Phong chốt lại.

- Hả??? – Cả thầy Hiệu trưởng cùng 3 thằng con trai còn lại đều rất kinh ngạc.

- Chẳng phải là năng lực hiếm sao? – Ông Khiêm chau mày, có phần lo lắng.

- Khi hồi phục vết thương tùy theo mức độ nặng nhẹ mà cơn đau sẽ tăng lên. Có phải không? – Quân hỏi nhưng đã phần nào khẳng định điều đó.

Phong không nói gì, mắt khép hờ, chỉ khẽ gật đầu rồi ngẩng lên ra sau ghế.

- Không biết là may mắn hay bất hạnh cho con bé đây? – Thầy Hiệu trưởng thở dài.

- “Không chỉ có vậy đâu.” – Phong nghĩ thầm.

Magical Love

Sau khi tẩy đi vết máu và kiểm tra tổng quát cơ thể Nhi, bác sĩ đã đồng ý cho nó về kí túc xá vì không phát hiện được vết thương nào. Nhưng Nhi không biết rằng, trong lúc nó đang mê man thì các bác sĩ đã lấy trích một ít máu của nó theo yêu cầu của một người nào đó.

- A! Nhi về rồi kìa. – Quỳnh hét toáng lên ngay khi nhìn thấy bóng dáng Nhi ở đằng xa.

- Hix hix... Nhi ơi là Nhi... Hix hix... Bà đi đâu từ sáng tới giờ hả? Có biết tui tui lo lắng thế nào không? Huhuhu... - Kim túm lấy tay Nhi, sụt sịt nói.

- Í... Í... Bà đừng khóc mà. Tui xin lỗi nha, nha? – Nhi hoảng.

- Oao oao oao oao... - Kim khóc to hơn.

- Oh my god! – Nhi đập tay vào đầu, bắt lực nhìn Linh cầu cứu.

- Thôi mà Kim, khóc vậy đủ rồi. Để Nhi kể chuyện gì đã xảy ra. – Linh nói, giọng xen chút tò mò.

Chỉ chờ có vậy, Kim nín bật, gương ánh mắt cún con về phía Nhi chờ đợi.

- Chuyện là thế này... %&\$%^\$*% - Nhi say sưa kể, không quên thêm mắm thêm muối vào cho câu chuyện thêm li kì, hấp dẫn.

- Thế sao người bà lành lặn thế này? – Quỳnh nghi ngờ.

Như nhớ ra một việc quan trọng, mắt Kinh sáng lên, khẽ ồ lên một tiếng rồi nói tiếp:

- Hớ hớ... Làm sao tui bị gì được...hồ hô hô...tui có năng lực đặc biệt mà...là năng lực đặc biệt đấy...hahaha... - Nhi cười như điên như dại.

- Thật sao? Là gì vậy? – Tụi kia nghe vậy không nén nổi tò mò, sẵn lại chỗ Nhi hỏi.

- Là...là...là...hahaha... - Nhi vẫn không nhịn được cười.

- Nói mau. Không tui cho bà ăn dế giờ. – Quỳnh đe dọa.

- Là tự hồi phục vết thương. – Nhi nuốt nước miếng rồi nói tiếp – Mà mấy bà cũng có năng lực đặc biệt đó. Thầy Hiệu trưởng nói với tui á. Nhưng mà... là gì thì tui chịu...hì hì...

Magical Love

Tụi nó đang “tám” thì anh thư kí dẫn 1 đoàn người vào làm 4 đứa ngơ ngác nhìn nhau thắc mắc.

- Ngày mai các em chuyển sang khu Sun rồi nên tôi cho người đến dọn dẹp đồ đạc giùm các em trước.

- Vậy ạ? Thế tụi em học lớp nào hả anh?

- Vì các em chưa biết sử dụng năng lực của mình nên tạm thời học lớp FA – lớp dành cho các học viên mới bắt đầu tìm hiểu về phép thuật.

- Nhưng sao tụi em không biết về năng lực của mình? Anh nói cho tụi em biết với.

- Theo như tôi được biết thì năng lực của các em là...

- Anh ơi, học có khó không ạ?

- Chắc không khó lắm đâu.

- Có khác gì khu Moon không anh?

- Chắc có.

- Kí túc xá đẹp hơn không ạ?

- Không biết nữa.

- Giáo viên cũng có năng lực đặc biệt hả anh?

- Oh.

- Thế anh có không?

- Có chứ.

- Là gì vậy ạ?

- Cái này là bí mật, tôi không thể tiết lộ.

- Thế...4 con người đó...học lớp nào ạ?

- Lớp SA, ngay bên cạnh lớp em đó.

- Hả???

- ^*%^#\$@^\$(^

Tụi nó thay nhau hỏi tới tấp làm anh chàng hoa mắt chóng mặt, bực mình hét lên:

- Stop!!!!!! Đủ rồi! Khi nào qua thì các em biết. Bây giờ tôi có việc phải đi rồi. Tạm biệt. – Anh thư kí chạy lẹ, mong thoát khỏi sự tra tấn của 4 tiểu quỷ kia.

- Ô...Sao anh ấy chạy nhanh thế nhỉ? Mới đó mà không thấy đâu rồi. - Nhi ngơ ngác.

- Tội mình có làm gì đâu nhỉ? – Kim chớp chớp đôi mắt.
- Hay là có ma nhỉ? – Quỳnh ngạc nhiên.
- Doạ người ta mất hồn rồi còn giả ngố. – Linh phán một câu xanh rờn.
- ??!
- Ngủ sớm đi. Mai vất vả đó. – Dứt lời, Linh chui tọt vào giường, tắt điện rồi ngủ ngon ơ, mặc kệ mấy đứa kia mò mẫm tìm đường về phòng.(quá đáng)

Magical Love

- Tùm...

Một người con trai rơi xuống dòng sông lạnh giá, chơi vơi, chơi vơi rồi chìm hẳn. Trên bờ sông, một bé gái khóc nức nở nhưng chỉ biết giương mắt nhìn cậu bé kia bị dòng sông nuốt gọn.

- Không!!! – Linh hét lên, choàng tỉnh giấc, cả người ướt đẫm mồ hôi.

Với tay lấy chiếc điện thoại, mới có 1h sáng. Cái giấc mơ đáng sợ kia cứ đeo đẳng cô suốt mấy năm qua từ sau sự việc kinh hoàng đó. Trăn trở mãi nhưng chẳng ngủ được, cô quyết định đi dạo cho khuây khoả.

Cô đi dạo quanh khuôn viên trường, cô nhớ người đó, nhớ khoảnh khắc hai người thương yêu nhau.

Một giọt nước mắt trong veo lăn dài trên má.

Linh khóc...

Cái vẻ mặt lạnh lùng thờ ơ đã nhường chỗ cho khuôn mặt buồn rầu, ủ rũ.

Gió khẽ vờn qua mái tóc dài óng mượt, lá cây keo lào xào xạc, ánh đèn mờ hắt qua in bóng cô gái bé nhỏ đổ xuống mặt đường.

Đang đi, Linh chợt khựng lại vì một cảnh tượng không mấy lành mạnh đập vào mắt: một tên con trai đang ôm hôn thắm thiết một cô gái. Cảm thấy có ai đang nhìn mình. Tên con trai đó khẽ quay lại. Linh giật mình vội đưa tay lên quệt đi giọt nước mắt còn vương lại rồi bỏ đi theo hướng khác. Nhưng hình như những giọt pha lê ấy đã lưu vào tâm trí ai đó.

Linh bước nhanh, cố xua cái hình ảnh không tốt đẹp ấy ra khỏi đầu.

- Ê! Cô kia! – Anh chàng lúc nãy gọi vọng lại.

Linh vẫn bước, không thèm đoái hoài gì đến.

Bỗng một bàn tay nắm cổ tay cô giật lại, Linh loạng choạng mất đà, vấp phải cục đá ngã nhào xuống.

- Ngã mà không đau? – Linh lầm bầm.

- Cô nằm lên người tôi mà đau cái quái gì. – Đôi mắt màu khói đẹp mê li đang nhìn chằm chằm vào cô, cái mũi cao thẳng tắp, đôi môi mỏng quyến rũ không tưởng, mái tóc ngắn màu hạt dẻ khẽ bay trong gió.

Linh thoáng ngây người, chợt mũi của cả 2 chạm vào nhau, cô giật mình bật dậy. Quân cụt hứng cũng chống tay đứng lên, mặt nhăn nhó.

- Anh làm gì mà để em đợi lâu vậy. – Cô gái được Quân hôn lúc nãy xuất hiện từ lúc nào không biết. Cô ta trông rất xinh đẹp và sexy trong bộ váy màu nude ngắn ngang đùi bó sát cơ thể để lộ đôi chân dài hấp dẫn. Cô ta khẽ liếc Linh một cái sắc lém như thể nói “Cô coi chừng đấy. Anh ấy là của tôi.” Như muốn chứng minh điều ấy, cô ta nhón chân lên hôn Quân một cái, Quân cũng hồ hững đáp lại.

Linh cười nửa miệng khinh thường rồi bỏ đi.

Bị xem thường, Quân bực mình đẩy cô gái kia ra rồi đuổi theo Linh.

- Đây... - Quân bước nhanh, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp Linh.

- ... - Linh vẫn im lặng, tiếp tục bước đi.

Quân mất hết kiên nhẫn, bực mình chạy lên đứng chắn trước mặt Linh. Linh không để ý nên lơ đãng đi tiếp. Chợt va phải cái gì đó, cô nhú mồm ngược lên nhìn. Đúng lúc đó, Quân cũng cúi xuống định nói gì đó.

Rồi, cái gì đến cũng sẽ đến...

Mắt chạm mắt...

Và...

Môi chạm môi...

7. Chương 7 : Bạn Mới

Ngay khi Ngọc Anh – cô nàng sành điệu kia đưa tay lên định tát Linh, một cô bạn ngồi dãy bên cạnh vội vàng chạy lại giúp đỡ. Và điều hiển nhiên, cô ấy hứng trọn cái bạt tai nẩy lửa ấy.

- Tường Vân! Mày điên hả? Chạy lại đây làm gì? – Ngọc Anh bực tức hét âm lên.

- Chị... hixhix... Họ có làm gì chị đâu... hixhix... Sao chị lại vô cớ đánh họ như vậy chứ? Hixhix... - Cô nàng tên Tường Vân rơm rớm nước mắt, có lẽ là do đau vì một bên má đã đỏ ửng lên, hẳn rõ 5 ngón tay.

- Mày biết gì mà nói chứ. Con ranh này – Cô ta chỉ tay vào mặt Linh, gằn giọng – nó dám quyến rũ hoàng tử Huỳnh Anh Quân của tao.

Sau câu nói của Ngọc Anh, cả lớp rơi vào tình trạng socktoàn tập. Lớp có 25 học sinh thì có tới 23 cái miệng há hốc, cằm mún rớt ra và 46 con mắt tròn tròn sững sốt (Nhi, Kim và Quỳnh cũng không ngoại lệ).

Riêng có hai con người không như vậy: một là Ngọc Anh với khuôn mặt bùng bùng tức giận, hai là Hoàng Linh với dáng vẻ đứng đưng vốn có đang lim dim mắt phượng dựa lưng vào ghế.

- Biết ngay mà! Nhìn mặt đã biết vô giáo dục rồi.

- Dám đụng đến anh Quân cơ đấy. Gan thật!

- Mặt dày khiếp!

- &#*%\$@\$

Các nữ sinh trong lớp bắt đầu **** rửa tụi nó.

Không chịu nổi sự xúc phạm của người khác, Nhi, Kim và Quỳnh đồng thanh hét lên:

- Im đi!

- Đủ rồi đó.

- Mấy người biết gì mà nói chứ?

Nhưng Linh vẫn vậy, thờ ơ với mọi việc dù người ta đang mắng**** mình.

Ngọc Anh thấy vậy càng thêm tức tối, nhanh chóng chạy lại túm lấy mái tóc óng mượt của Linh, ra sức mà giật ngược ra sau.

Một chiếc tai nghe vô tình rớt ra ngoài...

Linh bắt đầu khó chịu, hé mi nhìn con người đang làm loạn kia. Ánh mắt cô trở nên sắc lạnh và muôn phần khó chịu, đôi môi khẽ nhếch lên đầy sự khinh thường khi nhận ra cô nàng hotgirl tối qua. Linh gằn giọng:

- Buông ra! – Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lẽo vang lên.

- Mày là cái thá gì mà dám ra lệnh cho tao? – Tuy sợ nhưng Ngọc Anh vẫn cố nói cứng, bàn tay càng dùng nhiều lực hơn.

Vẫn là khuôn mặt lạnh băng không cảm xúc ấy nhưng ánh mắt Linh đã trở nên tức giận và dữ dằn hơn. Không ai nhận ra sự thay đổi ấy trừ 3 đứa bạn thân.

Một đoạn kí ức xẹt qua đầu làm 3 đứa tụi nó giật mình.

Trong một căn phòng lộng lẫy như phòng công chúa, búp bê, gấu bông lớn có, nhỏ có tràn ngập khắp căn phòng, giờ đây bị bao phủ bởi một màu đen tĩn mịch của bóng tối, thỉnh thoảng vang lên tiếng nấc xé lòng. Tại một góc khuất, một cô bé rất xinh xắn ngồi thu mình lại, tay ôm chặt con gấu bông – kỉ vật cuối cùng của người mẹ quá cố vào lòng, lặng lẽ rơi nước mắt, đôi mắt to tròn ngập nước dán chặt vào dòng chữ in trên trang nhất tờ báo: “Đỗ Hoàng Sơn – chủ tịch tập đoàn du lịch lớn nhất châu Âu tay trong tay với hai kiều nữ đi vào khách sạn.”

Ngày hôm sau, tại trường tiểu học Star.

- Thưa, tiểu thư đi học vui vẻ! – Một cô gái với bộ đồ vest đen kính cận cúi chào.

Linh chẳng buồn đáp, cứ thế lặng lẽ đi vào sân trường với đôi mắt sưng mọng, rưng rưng nước mắt.

Vui vẻ sao? Họ nghĩ cô là thánh chắc? Tám tuổi, tuy chưa đủ hiểu biết hết mọi chuyện, nhưng cô đủ thông minh để nhận thức được việc gì đang xảy ra với gia đình mình. Ông bố yêu thương vợ con đâu mất rồi? Bây giờ thay vào đó là gã đàn ông trăng hoa mê gái đẹp. Như vậy chẳng phải rất có lỗi với mẹ cô sao?

Linh lững thững bước những bước chân vô định vào trường nhưng vẫn đủ tỉnh táo để lắng nghe những lời xì xầm bàn tán của những con người độc miệng vô tâm kia.

- Vẫn còn dám vác mặt đến trường à? Mặt dày thật.
- Giàu thì giàu thật nhưng chẳng có chút gia giáo nào.
- Chắc mẹ con nó cũng là loại gái như vậy thôi.
- Mà chắc gì nó là con ông ấy.
- Đồ con hoang.

Chát! – Một tiếng động vang lên làm mọi người sững sốt im bật.

Con nhỏ vừa lên tiếng ngay lập tức nhận một cái bạt tai thật mạnh.

Mặc dù Linh đã dặn lòng là phải nhẫn nhịn để không ảnh hưởng đến dòng họ Đỗ gia, nhưng khi nghe người khác sỉ nhục người mẹ đáng kính đã khuất của mình, cô không khỏi tức giận mà cho nhỏ đó ăn nguyên một cái bạt tai nảy lửa.

Linh nghiêng răng nghiêng lợi hét lên:

- Mày vừa nói gì? Ngon thì nhắc lại lần nữa tao xem. Ai cho mày xúc phạm mẹ tao hả?

Nhỏ đó cũng không vừa, tay ôm má trừng mắt nhìn Linh ***** lại:

- Tao nói mày là đồ con hoang đó. Mày làm gì được tao? Từ trước đến giờ, đi đâu làm gì tao cũng phải dè chừng mày với 3 con nhỏ kia (Linh, Nhi, Quỳnh đó bà con), lúc nào cũng phải kiêng nể, nịnh nọt tụi mày. Bây giờ thì sao? Mày bị ba mày bỏ rơi rồi Linh ạ. Bớt mơ mộng hão huyền đi.

Chát! – Thêm một cái tát chói tai nữa vang lên, nhưng lần này không phải Linh mà là Nhi ra tay.

- Mày ngậm miệng lại cho tao! Mày là cái gì mà dám nói vậy với Linh chứ. – Quỳnh hét lên.
- Linh à! Bà có bị làm sao không? Xin lỗi bà, bọn tui tới trễ nên để bà chịu ấm ức rồi. – Kim lo lắng quay sang hỏi han Linh.

3 đứa tụi nó vừa đặt chân đến cổng trường, vội vàng đi tìm Linh vì bài báo kia. Thấy cổng trường ồn ào nên tụi nó chen vào xem, không ngờ vừa kịp nghe lời nói đầy sự xúc phạm kia nên tụi nó vội chạy vào xả giận giùm con bạn thân.

Nhỏ kia bị ăn 2 cái tát đau điếng, má đỏ ửng in rõ 10 ngón tay ở hai bên, máu hơi rỉ ra trên khoé môi. Nhỏ bắt đầu thút thút khóc.

- Đồ nước mắt cá sấu. Cầm mồm đi! – Quỳnh tiếp tục hét lên đầy phần nộ.

Đúng lúc đó một đám nhóc khoảng chừng 15 đứa kéo đến, đứng chống nạnh ra về ta đây.

Con nhỏ đầu đàn hét lên:

- Tụi mày ngon á. Dám đánh bạn của tao à?

- Tụi tao chỉ dạy nó nói năng cho phải phép thôi. – Nhìn hên mặt cái lại.

- Ăn miếng trả miếng. – Con nhóc đó không để tụi nó giải thích thêm câu nào, chỉ huy cả bọn xông vào đánh tụi nó.

Bốp... Bốp...!

Á... Á...!

- Cho mày chết này!

- Ôi mẹ ơi, nó giật tóc con này...

Bình... Bình...!

Bịch... Bịch...!

- Láo này! Láo này!

Một đám hỗn loạn diễn ra ngay tại sân trường.

4 đứa tụi nó vì học võ từ nhỏ nên đánh rất hăng, coi như xả giận. Nhưng vì số lượng chênh lệch khá nhiều nên tụi nó cũng bị thương đôi chỗ.

Rầm rập... Rầm rập...

Một đoàn người kéo đến ngày càng gần chỗ tụi nó.

- Này... Này... Mấy nhóc kia. Dừng lại mau! Sao dám đánh tiểu thư hả?

Vệ sĩ của tụi nó đi mua đồ ăn về thấy vậy vội đến dẹp loạn, mỗi anh vệ sĩ hai tay bế bồng hai đứa nhỏ lên rồi đưa cả bọn lên phòng hiệu trưởng ngay sau đó.

5 phút sau, tụi nó ung dung bước ra khỏi văn phòng trong sự quan tâm chăm sóc của thầy cô.

Còn tụi kia thì đương nhiên đã bị mời phụ huynh lên và bị hạ hạnh kiểm, sau đó còn bị cô giáo chủ nhiệm cho ăn mấy roi quần ***.

Sản phẩm để lại cho tụi nó là: Nhi bị sưng môi, Quỳnh bị trầy da ở đầu gối, Kim bị bầm tím cả cánh tay, còn Linh thì không biết đứa nào chơi ác, cào rách một đường ở tay.

Ngay lập tức, tụi nó được hộ tống về nhà rồi mời bác sĩ riêng đến kiểm tra, sát trùng các vết thương.

Các bậc phụ huynh sau khi nghe tin vô cùng tức giận liền gọi tụi nó lại la mắng và tất nhiên không quên dẫn cho tụi cả bọn một trận nhớ đời.

Nhưng tụi nó vẫn vô cùng vui vẻ vì đã ấy con nhỏ chạnh choe kia nằm viện mấy tuần liền. Riêng Linh không tỏ thái độ và cũng không nói gì, cũng từ đấy, cô khoác lên người vỏ bọc lạnh lùng, thờ ơ.

Lâu lắm rồi mới thấy Linh tức giận đến mức mất kiểm soát như vậy, tụi nó không khỏi hốt hoảng.

- Mau tách họ ra đi! – Nhi nói với mọi người.

- Nhanh lên! Không là có án mạng đó. – Quỳnh cười đều.

- Làm như tao sợ ấy nhỉ? Tụi mày là cái gì chứ? Chỉ giỏi đi cướp bóc người khác thôi. – Cho rằng tụi nó đang dọa mình, Ngọc Anh càng quát to hơn.

Chát!

- Á... Á... Á...!

Ngọc Anh bị ăn một cái tát nảy lửa. Cô ta ôm mặt trừng mắt nhìn kẻ đánh mình, chỉ tay vào mặt Linh hét:

- Mày dám đánh tao? Đúng là không biết trời cao đất dày là gì. Tao phải ày biết tay. – Dứt lời, Ngọc Anh lao vào Linh như một con thú đang lên cơn điên.

Linh không nói gì, chỉ nhếch môi cười khẩy đầy sự khinh thường, điều đó càng làm cho Ngọc Anh tức hơn.

Ngay khi bàn tay với 10 móng sắc nhọn của cô ả chuẩn bị chạm vào khuôn mặt thanh tú của Linh thì một giọng nam trầm ấm đầy uy lực vang lên:

- Làm trò cười như vậy là đủ rồi đấy. Dừng lại đi!

Cái lớp đang ồn ào như chợ vỡ liền im bật, mọi hoạt động đều dừng lại, mọi ánh mắt đổ dồn ra phía cửa tìm kiếm chủ nhân của giọng nói kia.

Trước cửa lớp là 4 chàng trai với vẻ đẹp như thiên sứ toát lên phong thái ung dung và vẻ đẹp cao ngạo quý phái.

Phong dứt tay vào túi quần, chân bắt chéo, dựa lưng vào tường, mắt nhìn vô định vào khoảng không.

Thiên, Quân và Nam cũng đứng chờ xem kịch hay.

- “Đến rồi sao? Thông tin cũng nhanh thật.”

Linh hồ hững nhìn ra cửa, làn môi mỏng hơi nhếch lên đầy kiêu sa, hai tay khoanh trước ngực dựa vào thành bàn chờ đợi.

Nhi, Quỳnh và Kim rất ngạc nhiên về sự xuất hiện của Tứ Đại Thiên Vương. Dù đã nghe anh trợ lý nói họ học ngay lớp bên nhưng tại nó không ngờ ngày đầu tiên đã gặp lại như thế này.

Quân ung dung tiến đến đám đông hỗn loạn kia, tay dứt túi quần, miệng cười thích thú.

- Mọi người đang làm gì vậy? Sao trông cô giống diễn viên kịch thế? – Quân hướng ánh mắt về Ngọc Anh, vẻ mặt ngây thơ.

- O... Anh... Quân... Em... Em... - Ngọc Anh sợ sệt nói không thành câu.

- Em làm sao? – Vẫn là vẻ mặt vô (số) tội ấy.

- Em... Em... chỉ là... chỉ là... dạy dỗ lại cô ta thôi... - Ngọc Anh lắp bắp, run run nói.

- Dạy dỗ? Cô mà cũng đòi dạy dỗ người khác sao? Tôi lại nghĩ là tôi nên dạy dỗ lại cô mới phải. Tôi là của cô khi nào? Hả??? – Bỏ qua vẻ cợt nhả lúc này, Quân gằn giọng đầy đáng sợ.

- Em... Em... Nhưng em là vợ sắp cưới của anh mà... - Cô ta lắp lết nói, mặt tái nhợt.

Bây giờ sự ngạc nhiên lại được nhân đôi gấp bội khi nghe được tin động trời này. Những người xem đều ô lên rõ to.

- Suyt! – Nam đưa tay lên miệng ra dấu im lặng vì muốn tiếp tục xem kịch hay.

Mọi người lập tức nín bật.

- Hahaha... Buồn cười thật. Vợ chưa cưới? Tôi công nhận điều đó bao giờ vậy? Đến làm a hoàng của tôi cô còn chưa có đủ tư cách đâu. – Quân cao giọng mỉa mai.

- Tại sao chứ? Em có gì không xứng với anh sao? – Ngọc Anh ảm ức nói, 2 mắt rưng rưng sắp khóc.

- That 's right! Tiêu chuẩn của tôi cao lắm, cô không xứng đâu. Thế nhé. Bye!

Quân toan bước đi nhưng khựng lại vì lời nói của Ngọc Anh lại cất lên.

- Anh nghĩ em sẽ chịu thua sao?

Trước lời dọa dẫm của cô nàng hotgirl, Quân nở một nụ cười mỉa hoặc, từ từ tiến lại gần Ngọc Anh, đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt xinh đẹp rồi đột ngột bóp mạnh chiếc cằm thon gọn làm Ngọc Anh đau đốn kêu lên một tiếng.

- Cô không cam tâm phải không? Vậy để tôi nói cho cô biếtnhé, loại con gái độc ác như cô không bao giờ tôi để ý đến đâu. Tốt nhất đừng đụngvào đồ chơi của tôi, nếu không... - Quân bỏ lửng câu nói, ánh mắt sắc lạnh.

Cậu dùng lực ngày càng mạnh đến nỗi Ngọc Anh cảm thấy chiếccầm muốn nứt đôi, rồi đột ngột hất mạnh làm cô ta ngã phịch xuống nền nhà, saodó quay lưng bỏ đi, không quên nở nụ cười sát gái quen thuộc với mấy cô nàngphía sau.

Ngọc Anh đưa tay ôm mặt, từng giọt nước mắt cảm hận chảy dàitrên má, ánh mắt hằn lên tia lửa giận.

Thấy sự việc dần chấm dứt, đám đông bắt đầu giải tán.

- Chị ơi! Chị không sao chứ? Để em đỡ chị dậy nhé. – TườngVân lúc này mới lên tiếng.

- Cút! Tao không cần mày thương hại. – Ngọc Anh hung hãn hất mạnh bàn tay đang vươn ra của Tường Vân, vùng dậy chạy ra ngoài.

Tường Vân mất đà, ngã xuống đất.

Kim vội chạy lại đỡ cô nàng đứng dậy.

- Bạn tên Vân phải không? Bạn có sao không? Cho tụi mình xinlỗi nha. Vì tụi này mà hôm nay bạn chịu nhiều oan ức rồi. – Kim sụt sịt.

- Có cần xoa thuốc không? Mặt sưng lên rồi kìa. – Nhi ân cầnhỏi.

- Hi. Không sao đâu. Mấy bạn đừng bận tâm, một tí là hết đauấy mà. – Vân cười.

- Mà mấy bạn là Nhi, Kim, Quỳnh với Linh đúng không? Năymình nghe cô giới thiệu như vậy. – Vân hỏi.

- Ủ đúng rồi. À mà lát nữa tụi mình đi ăn nhé. Mình bao, coinhư quà chuộc lỗi. – Kim nháy mắt tinh nghịch.

- Ok!

Vậy là tụi nó đã có thêm một người bạn mới và sóng gió cũngbắt đầu từ đây.

Linh thì đã về chỗ tiếp tục nghe nhạc từ lâu còn Quỳnh thìim lặng nãy giờ. Nhỏ kín đáo quan sát cô nàng tên Tường Vân kia, trong lòng khẽbăn khoăn, cảm thấy có điều không ổn nhưng không nói ra.

- Ê! Quỳnh! Làm gì mà bà thần người ra thế? – Nhi huých nhệtay Quỳnh.

- À không có gì đâu. Thôi chuẩn bị vào lớp rồi đó. Về chỗ ngồiđi. – Quỳnh cười gượng.

Nhi cũng không hỏi gì thêm, tí tởn chạy lại bàn Vân bắt chuyện.

- Mong rằng chị em họ không giống nhau. – Quỳnh nói thầmlưng, nhưng lời nói đã nhanh chóng lọt vào tai Linh.

Linh tuy tai đeo earphone nhưng lại không mở nhạc. Vì vậy mọichuyên nãy giờ cô đều biết hết. Cô cũng có cùng suy nghĩ với Quỳnh nhưng lại giổiche dấu cảm xúc hơn nên không ai để ý đến.

- “Tốt nhất là cô đừng làm gì có hại với bạn bè của tôi.” –Linh nghĩ, khẽ lướt ánh mắt đầy cảnh cáo về phía cô bạn mới quen kia.

Chẳng biết Tường Vân có nhìn thấy ánh mắt ấy không mà cơ thểcô nàng khẽ run lên.

8. Chương 8 : Khai Giảng

Trường Mortiton – ngôi trường danh giá nhất thế giới đang nhậnnhịp chuẩn bị cho buổi lễ khai giảng năm học mới.

Ngôi trường được trang hoàng rất chu đáo và tỉ mỉ, làm tôn lên vẻ đẹp trang trọng của nó.

Cây cối được cắt tỉa cẩn thận, khắp nơi cờ hoa treo lộng lẫy. Toàn bộ ngôi trường như được khoác lên bộ cánh mới, sang trọng hơn, nguy nga hơn và nhộn nhịp hơn.

Magical Love

7h sáng.

Toàn bộ học sinh và giáo viên đều có mặt đông đủ. Trong bộ lễ phục tuyệt đẹp của trường, các cô chiêu cậu ấm đều toát lên vẻ đẹp quý phái của giới thượng lưu.

Tụi nó đang rất háo hức chờ xem buổi lễ khai giảng này có quy mô lớn như thế nào.

Về phía bọn hắn, cả bọn đang tất bật chuẩn bị để chủ trì buổi lễ quan trọng này. Việc đó không có gì lạ vì họ là chủ tịch Hội Học sinh của trường.

- Đã đến giờ làm lễ, các em học sinh hãy nhanh chóng ổn định chỗ ngồi. – Anh chàng thư kí cũng là MC của buổi lễ đã đứng trên sân khấu chấn chỉnh đội hình từ lúc nào.

Đâu đã vào đó, MC bắt đầu giới thiệu thành phần khách mời lần này, họ là những người đã góp phần xây dựng và phát triển ngôi trường. Không ai khác, đó chính là cha mẹ bọn hắn. Tám bậc phụ huynh, mỗi người một vẻ, nhưng tất cả đều toát lên vẻ cao sang quyền quý, khiến ai nhìn vào cũng đều kính nể và khâm phục. Ngoài ra còn có 4 quý bà xinh đẹp khác đang thân mật nói chuyện với mẹ bọn hắn.

- Sau đây xin mời bà Dương Tuyết Lan – phu nhân tập đoàn kinh tế đứng đầu thế giới lên phát biểu khai mạc lễ khai giảng. – MC cao giọng.

Một tràng pháo tay rầm rộ vang lên từ mọi phía.

Một người phụ nữ với khuôn mặt kiêu diễm rất phúc hậu bước lên. Ở bà toát lên vẻ sang trọng của bậc vương giả với mái tóc uốn lọn bồng bềnh, làn da mịn màng trắng hồng, không một nếp nhăn trên mặt dù đã gần 40, đúng như cái tên “người đẹp không tuổi”. Đôi mắt hiền từ ánh lên nét tinh anh làm cho ai nhìn cũng yêu mến. Bà vén lại chiếc áo choàng, bước nhẹ nhàng về phía sân khấu đọc bài phát biểu.

Học sinh ngồi im thin thít nhưng chẳng ai nghe lọt tai câu nào vì bận ngắm người ngắm quý phu nhân.

Magical Love

Tại một góc khuất của hội trường.

4 cái đầu đang chụm lại bàn tán, say sưa xem bộ phim “Tom and Jerry” trên chiếc Samsung Note II, thỉnh thoảng bật cười khúc khích.

- Há... Há... Coi con mèo bị chơi xỏ kìa. – Nhi cười tí tít mắt.

- Suyt! Nói nhỏ thôi. – Linh nhắc nhở.

- Haha... Mèo gì mà ngu thế. – Kim dù cố gắng nhịn cười nhưng cũng phải bật ra thành tiếng.

- Hahaha... - Quỳnh chẳng thèm giữ ý tứ, cười ha hả.

Một số người không nén nổi tò mò quay sang nhìn tụi nó nhưng người ngoài hành tinh.

- Sao trường mình lại nhận học sinh tâm thần nhỉ?

- Chắc mới trốn 3TK quá. Tội nghiệp.

- Ủ. Chắc học nhiều quá nên điên ý mà.

- *#%#^(^(\$

Nghe mọi người nói vậy, tụi nó thẹn quá mặt đỏ bừng, không dám cười to nữa, chỉ khẽ cười khúc khích trong hòng.

(Đố mọi người 3TK là gì?)

Magical Love

Ở đây bàn dành cho Hội Học sinh.

- Cha mẹ chúng ta cũng tham gia rồi. Tụi mình có nên góp vui cho phải phép không nhỉ?
- Không cần đâu, để người khác giúp chúng ta thì hay hơn.

Ngay khi lời nói vừa dứt, một ý nghĩ loé lên trong đầu 4 con người, những nụ cười nửa miệng đều giả lả lần lượt xuất hiện trên 4 khuôn mặt hoành hảo.

Magical Love

- Để góp vui cho chương trình, xin mời 4 bạn học sinh xuất sắc giành học bổng lớp FA năm nhất biểu diễn một tiết mục văn nghệ.

Một giọng nói uy lực vang lên ngay khi anh MC đưa mic lên miệng. Không chỉ anh thư kí mà tất cả học sinh cùng giáo viên trong trường đều ngạc nhiên vì không ai là không nhận ra giọng nói này – giọng nói trầm ấm của Hoàng tử Hoàng Bảo Thiên.

Từ sau bức màn của hội trường, 4 thiên sứ bước ra cùng với ánh hào quang sáng chói, tăng thêm sự oai phong ở họ.

Anh MC biết ý vội rút lui vào lên trong cánh gà.

Các nữ sinh như phát cuồng, hét ầm lên làm hội trường muốn bay cả nóc.

Magical Love

Tụi nó nghe thấy tiếng ồn thì tò mò ngược lên, ngó nghiêng xem chuyện gì đang xảy ra. Cả bọn giật mình khi nhìn thấy 4 khuôn mặt đều đang nhìn tụi nó cười gian, còn có vô vàn ánh mắt đang hướng về phía tụi nó đầy ngạc nhiên.

- Đây 4 đứa, mau lên hát đi. Đừng để mọi người chờ. – Cô giáo chủ nhiệm từ đâu xuất hiện làm tụi nó mất hồn.
- Cô nói bọn em ạ? – Nhi ngạc nhiên chỉ tay vào mình hỏi.
- Chứ còn ai nữa. Thôi mau lên hát đi. – Cô giục tụi nó.
- Hát? Hát gì cơ ạ? Mà sao phải hát hả cô? – Quỳnh ngơ ngác.
- Nãy giờ mấy đứa làm gì mà không nghe hả? Thôi không nói nhiều nữa, mau lên hát đi. Cố gắng đừng để mất mặt lớp đấy. Nhớ chưa? – Cô giáo vừa nói vừa kéo tụi nó đứng lên, đẩy về sân khấu, không quên nhắc nhở tụi nó.
- O... O... Dạ... - 4 đứa miễn cưỡng bước lên sân khấu dù trong lòng không hiểu gì.

Vừa đi tụi nó vừa bàn bạc về phần biểu diễn.

- Hát bài gì đây?
- Mấy bà thuộc bài “Take me to your heart” không?
- Có. Hay là hát bài đó đi.
- Ok.

Magical Love

Bước lên sân khấu, tụi nó nhận Mic từ tay anh MC. Kim mím cười duyên dáng rồi cất giọng nói ngọt ngào:

- Sau đây chúng em xin trình bày bài hát Take me to your heart. Mong các bạn ọt tràng pháo tay coi như ủng hộ.

Nghe vậy, mấy anh chàng nam sinh không ngần ngại liền vỗ tay ầm ầm như một cái máy, đôi mắt ánh lên hình trái tim rõ to.

Giai điệu du dương trầm bổng vang lên, tụi nó như thả hồn vào nhạc, khẽ cất lên giọng hát ngọt ngào.

Hiding from the rain and snow
Trying to forget but I won't let go
Looking at a crowded street
Listening to my own heart beat

So many people all around the world
Tell me where do I find someone like you girl
Nhi bước lên trước một bước, tự tin cất tiếng hát như một ca sĩ chuyên nghiệp.

Take me to your heart take me to your soul
Give me your hand before I'm old
Show me what love is - haven't got a clue
Show me that wonders can be true

Phong dường như bị cuốn vào giọng hát hồn nhiên, trong sáng này. Hắn hơi chau mày nhìn thân ảnh đang hát kia.

- “Giọng hát này...” – Thiên nhú mày. Anh cảm thấy hơi xao động, có cái gì đó quen thuộc lắm nhưng không tài nào nhớ ra, linh tính mách bảo rằng anh đã nghe giọng hát này nhiều lần rồi.

Vẫn phong cách nhẹ nhàng như công chúa, Kim dần đưa khán giả vào một không gian vô định, sâu lắng, chỉ có tiếng nhạc du dương êm đềm.

They say nothing lasts forever
We're only here today
Love is now or never
Bring me far away

Mấy anh chàng nam sinh ngồi dưới vừa bị lôi cuốn vào giọng hát ngọt ngào, vừa bị hấp hồn bởi khuôn mặt barbie kia, trong đầu nhanh chóng tìm cách làm quen với người đẹp.

Linh nhẹ nhàng đưa Mic lên. Cô rất thích bài hát này vì lúc mẹ cô còn sống, bà thường hát cho cô nghe. Vậy nên mọi tình cảm, cảm xúc bấy lâu cô dồn cả vào bài hát. Cũng vì vậy mà giọng hát của cô rất truyền cảm, dạt dào cảm xúc.

Take me to your heart take me to your soul
Give me your hand and hold me
Show me what love is - be my guiding star
It's easy take me to your heart

Quân như bị thôi miên vào giọng hát của Linh, cậu cảm nhận được có cái gì đó trong sáng, thánh thiện lắm sau vẻ ngoài lạnh lùng kia.

- “Sao phải che dấu tính cách thật như thế chứ. Thú vị thật.” – Quân nghĩ thầm, vui vẻ như phát hiện ra điều gì đó quan trọng lắm.

Quỳnh vẫn thế, vẫn khuôn mặt khả ái đầy cá tính làm bao nhiêu chàng trai xao xuyến vì nét tinh nghịch, nhưng giọng hát vẫn vô cùng sâu lắng ngọt ngào.

Standing on a mountain high
Looking at the moon through a clear blue sky
I should go and see some friends

But they don't reallyprehend

Một chàng trai với khuôn mặt tuần tú đã phải quay mặt đi đểgiấu khuôn mặt hơi đỏ vì tim vừa đập trật một nhịp.

Cuối cùng, cả bốn đứa cùng đồng thanh hát lên những giai đoạncuối của bài. Những giọng ca thánh thót vang lên đã làm xao động lòng người.

Don't need too much talking without saying anything

All I need is someone who makes me wanna sing

Bài hát đã kết thúc nhưng cả hội trường vẫn im như tờ, tất cảvẫn đang chìm trong cõi u mê, mơ mộng.

Bộp... Bộp...

Tiếng vỗ tay xé toạc không gian tĩnh mịch làm mọi người giậtmình vỗ tay theo.

Tụi nó cúi chào mọi người rồi đi xuống. Ai dè vừa bước được3 bước thì đã phải chạm mặt Tứ Đại Thiên Vương quyền quý của trường.

- Cũng hay phết nhỉ. – Quân đá đểu Linh nhưng chỉ nhận lại mộtcái cười khẩy đầy kiêu ngạo.
- Tôi tưởng sắp nhe vệt đực kêu chứ. – Nam cũng châm chọc.
- Đừng nghĩ ai cũng như mình. Hứ! – Quỳnh trừng mắt nhìnNam, buông lời chọc tức.
- Vất vả rồi. Mệt không? – Thiên tiến tới với nụ cười toả nắng.
- Đâm người ta một nhát xong hỏi có đau không. Đúng là cái đồ...Xí... - Kim bữu môi quay đi chỗ khác, trông vừa đáng yêu vừa buồn cười.

Nhi cười khúc khích. Chợt nhận ra thiếu hình dáng ai đó. Nóquay mặt tìm kiếm thì nhận ra Phong đã về phía bàn học sinh ngồi, nhưng mắt hẫnthỉnh thoảng vẫn liếc về phía tụi nó.

Nhi nhếch miệng cười đầy khiêu khích khi phát hiện ra làm mặtPhong thoảng nét hồng rồi ngay lập tức trở về vẻ băng lãnh thường ngày.

Tụi nó hiên ngang bước về chỗ ngồi trong sự ngưỡng mộ của đasố học sinh, nhưng khi lướt qua bọn hấn vẫn không quên ngheh mặt đầy thách thức.

Lần đầu tiên bị người khác coi thường, 3 thằng con trai kiatức điên người, hoả khí bốc cao ngàn ngút, đầu muốn xì khói, hậm hực tiến vềbàn cho Hội Học sinh ngồi.

Magical Love

- Ngọt ngào quá. – Một nam sinh lên tiếng.
 - Như tiên nữ ấy – Một nam sinh thêm vào.
 - Ước gì mình có được girl-friend như vậy. – Nam sinh khácmơ mộng.
 - Tao sẽ kua mấy nhỏ đó. Hahaha... - Một chàng trai có khuôn mặtcũng khá ưa nhìn hùng hổ tuyên bố.
 - Xì... - Mấy cô nàng nghe thấy liền bữu môi xì một tiếng rồto, khá ghen tị với tài năng và sắc đẹp của tụi nó, lại nghe mấy chàng traikhông tiếc lời khen ngợi tụi nó, trong lòng khó tránh hậm hực.
- Vậy là tụi nó lại có thêm một điểm trong mắt các nam sinh củatrường rồi.

Magical Love

Tại một góc khác, nơi các thành phần của Hội Học sinh ngồi.

- Được lắm lũ nhãi ranh. Tao không tha cho tụi mày đâu. – NgọcAnh nghiêng răng đầy tức giận.
- Đúng thế. Đại tỉ nhất định phải xử lí tụi nó thật nặngvào. – Một cô nàng ồng ẹo nói, khuôn mặt cũng không kém phần tức giận.

- Tụi nó muốn quyến rũ Hoàng tử ấy mà. Đại tử không được thacho chúng đâu đấy. – Một cô nàng khác mặt đầy phấn son tiếp lời, ánh mắt sắc như dao liếc về phía tụi nó.

- Im mồm! Tao còn cần tụi mày dạy khôn sao? – Ngọc Anh đập bàn đầy tức giận, nghiêng răng trèo trẹo, to tiếng **** rửa.

Cả bọn thấy vậy sợ hãi quá, không ai bảo ai liền ngồi im thin thít, không dám hó hé thêm câu nào.

Một lúc sau, Ngọc Anh khẽ ngoắc tay gọi bọn đàn em đến thì thầm to nhỏ điều gì đó làm cả bọn khoái chí ra mặt, miệng cười nham hiểm đầyman rợ.

Tường Vân ngồi ở dưới ngược lên nhìn, tuy không nghe được họ nói gì nhưng khoé môi khẽ nhếch lên, vẽ thành nụ cười đầy hàm ý.

9. Chương 9 : Anh Hùng Xa Lộ

Brừmm... Brừmmmm...

Kétttttt...

Vèo...o...o...

Trong màn đêm, bụi bay mù mịt, tiếng động cơ nổ vang trời, 4 chiếc ô tô thuộc dạng siêu xe đua công thức một lảng bóng, đất tiễn lao như xé gió trên đoạn đường cao tốc rộng lớn khiến cho những chiếc xe đi gần đó phải dạt sang hai bên né tránh.

- Phong! Hết tốc độ chứ? – Thiên nói qua tai phone.

- Ok anh bạn! – Phong cười đắc thắng, đã hoàn toàn trút bỏ vẻ lạnh lùng.

- Xem thử lần này ai về nhất nào. – Quân cười thích thú.

- Tăng tốc độ đi nào, bạn thân. – Nam cười to khoái chí.

- Hahahahaha...

Bọn hấn là những con người đam mê tốc độ, 4 con người đã ngồi trên những chiếc xe đua đất tiễn từ năm 12 tuổi, đến năm 14 tuổi thì tự tay bọn hấn đã có thể tự điều khiển volant như những nhà đua xe vô địch thế giới rồi.

Đối với bọn hấn, đua xe là một trong những cách giải stress hữu hiệu nhất.

Magical Love

Bí...bo... Bí...bo...

- Yêu cầu các xe có biển số 044.56 dừng lại! (biển số xe giống nhau lun mới chịu) Nếu không chúng tôi sẽ dùng vũ lực...

Hơn chục chiếc xe cảnh sát đang đuổi theo hòng bắt được mấy “anh hùng xa lộ” kia.

Nhưng có vẻ điều đó hơi khó để xảy ra. (chính xác là không bao giờ có thể xảy ra)

Bọn hấn cười to đầy sáng khoái, chẳng có gì tỏ ra sợ hãi.

- Cớm à... Hay rồi đấy!

Bốn cánh tay đồng loạt vươn ra cửa xe giơ ngón cái lên như kí hiệu No.1 rồi chúc xuống, tỏ vẻ thách thức.

- Chết tiệt! Bọn này chán sống rồi. – Đội trưởng đội cảnh sát giao thông diên tiết khi bị bọn hấn chọc tức.

Ông ta rồ ga phóng theo, không quên huy động thêm lực lượng.

Brùmm... Brùmmmm...

Kétttttt...

Chờ cho lực lượng cảnh sát đuổi theo sát nút, bọn hắc mới rồga vượt lên trước.

Bọn hắc nhấn ga hết cỡ, tốc độ đạt đến mức tối đa.

Ở tốc độ này nếu là tay đua xuất sắc nhất thế giới cũng phải hết sức tập trung quan sát và bình tĩnh cũng chưa chắc có thể điều khiển xe được. Vậy mà bọn hắc vẫn cứ ung dung, tự tin và đầy thoải mái.

Thiên quàng tay lái luồn lách qua các xe khác, vượt hẳn lên trước.

Chiếc xe nghiêng ngả như muốn lật ngửa nhưng nhanh chóng lấy lại thăng bằng dưới sự điều khiển điêu luyện của Thiên rồi lao nhanh về phía trước.

Nam cũng không kém, cậu nhấn ga, trượt nhanh qua dãy hàng rào chắn. Hai bánh xe ô tô bên này đang chạy trên lan can, hai bánh bên kia thì vẫn chạy dưới lòng đường.

Quần mất kẹt hai chiếc xe ô tô phía trước. Cậu lắc đầu cười khổ rồi bằng một phương thức nào đó, chiếc xe vênh đầu lên chạm vào đuôi xe tải đằng trước.

Rất “lịch sự”, cậu cho con xe của mình chạy lên trên nóc chiếc xe rồi trượt xuống mặt đường chạy tiếp trong khi tài xế xe còn ngu ngơ không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Còn Phong, hắc cố tình chạy chậm chậm sau cùng để nhử lũ cảnh sát đang bám đuôi.

- Chạy gì như ốc sên bò thế không biết? – Phong nhăn nhó.

Chờ cho đến khi xe cảnh chỉ còn cách mấy chục mét, hắc quẹo qua một con đường khác rồi bắt đầu tăng tốc độ phóng bạt mạng.

Những chiếc xe cảnh sát cũng vội tăng tốc đuổi theo mà không biết mình đang bị mắc bẫy của một bộ óc thiên tài.

Đang chạy, nhìn thấy một chiếc xe tải phía trước, Phong nhếch miệng cười thích thú rồi bất ngờ quàng volant lách sang một bên.

Rầm... Rầm... Rầm...

Kétttttttt...

Chiếc xe cảnh sát đi đầu này giờ mới chú ý đến xe Phong nên không biết có xe tải phía trước mà cứ vô tư phóng nhanh. Khi Phong bắt ngờ quẹo xe, chiếc xe tải hiện ra, ông đội trưởng hét hoảng vội ra lệnh dừng xe lại.

Nhưng thật đáng thương, dù đã sử dụng phanh khẩn cấp nhưng vì chiếc xe đang chạy nhanh nên theo quán tính, chiếc xe vẫn đâm sầm vào xe tải phía trước rồi mới dừng lại được.

Chiếc xe đầu tiên đột ngột dừng lại, những chiếc xe phía sau không kịp phanh liền đâm sầm vào xe trước.

Cứ như vậy, xe này nối đuôi xe kia đâm vào nhau, dồn thành một đống ngổn ngang.

Cả đoạn đường cao tốc tắc nghẽn.

Khoé môi khẽ nhếch lên đầy khinh thường, Phong ung dung Cholũ cảnh sát hít khói rồi chạy thẳng một mạch đuổi theo 3 anh bạn kia.

- Tức thật! – Mấy ông cảnh sát tức tối la ó.

Đây không phải lần đầu tiên họ đuổi theo 4 chiếc xe kia, nhưng vì những lần trước đều bắt hụt nên lần này họ càng quyết tâm cao hơn. Aidè người thì không bắt được mà lại tổn thất nặng nề thế này.

- Ghi lại biển số xe mau! – Ông đội trưởng quát ầm lên.

Magical Love

- Chơi ác thế anh bạn. – Quân gập người cười khùng khục.
- Mà hết trò vui rồi. Thôi kiếm trò khác chơi đi. – Nam nói.
- Còn một việc chưa làm. – Phong mỉm cười ẩn ý.
- Việc gì thế? – Thiên thắc mắc.
- Đi rồi biết. – Phong nói mập mờ càng làm người khác khó hiểu.

Magical Love

Hiện trường đua xe vẫn còn, lực lượng cảnh sát vất vả lắm mới dọn dẹp được mấy chiếc xe đã tàn tạ sau vụ đụng chạm, may mà không có thiệt hại về người.

Họ đang tập trung thu dọn “chiến trường” thì một anh cảnh sát vội vã chạy lại.

- Sếp...! Mấy cái xe lúc nãy... - Vừa nói anh ta vừa chỉ tay về phía trước.

Trên con đường cao tốc, 4 chiếc xe đua lúc nãy lại tiếp tục lao về phía cảnh sát với tốc độ không nhỏ.

- Bắt lại! Bắt lại ngay! Lũ phản động...

Ông đội trưởng tức giận hét âm lên nhưng chưa kịp làm gì thì...

Bịch...

Một bì giấy nhỏ đã nằm ngay ngắn trên mặt đường, trước mặt cảnh sát trong sự ngỡ ngàng của mọi người.

Mấy người đứng gần giật mình lùi lại vài bước.

- Mau mở ra xem! Cẩn thận kẻo có bom đó. – Ông cảnh sát thận trọng ra lệnh.

Mấy anh chàng cảnh sát trẻ miễn cưỡng bước lại gần, thận trọng mở ra xem, trong lòng không khỏi cầu trời đừng có gì nguy hiểm bên trong.

- Hả????? – Mọi người trợn tròn mắt.
- AAAAAA...! Cái lũ chết tiệt! – Ông cảnh sát trưởng hét toáng lên làm mọi người giật mình.

Bên trong túi là 4 chiếc biển số xe giống nhau mà lúc nãy cảnh sát đã tốn công ghi lại.

Bọn hắn hiện ngang cho xe đi lướt xe đội ngũ cảnh sát, Quân còn giơ tay ra vẫy chào tạm biệt.

Sau khi chơi chán, bọn hắn liền phóng xe về trường.

Magical Love

Trần trọc mái mà không sao ngủ được, Kim đang nghĩ đến buổi party ngày mai – buổi lễ lớn chào mừng năm học mới.

- “Mình sẽ mặc cái gì nhỉ?”
- “Một chiếc váy màu xanh ren dịu dàng ư? Không! Nó không hợp với mình lắm...”
- “Hay là một chiếc váy màu hồng đậm nhỉ? Không...không... như thế thì lại không hợp với đôi giày mới mua...”

Nghĩ mãi chẳng được, tức mình, nhỏ leo xuống giường mở cửa sổ rồi bước ra ngoài ban công.

Gió ùa vào phòng, mát mẻ, dịu nhẹ, mang theo hương hoa li thơm thoang thoang.

Bất giác, Kim muốn đi dạo cho khuây khoả đầu óc. Với tay lấy chiếc áo khoác, nhỏ khoác hờ vào rồi bước ra ngoài.

Đã về đêm nên trời khá lạnh.

Kim khẽ rùng mình, hít một hơi thật sâu.

- “Tuyệt thật! Cảm giác giống như ở nhà vậy...”

Nhỏ rảo bước quanh khuôn viên kí túc xá, đến chỗ chiếc hồ bơi lớn, Kim ngó xuống, nhỏ nhìn thấy hình ảnh mình đang phản chiếu qua mặt gương lớn tĩnh lặng.

Kim nhẹ nhàng cởi giày ra, ngồi xuống thành bể, để hai chân tự do đùa nghịch trong làn nước mát lạnh.

Nhỏ thích thú hất nước lên xuống làm nước văng tung toé rồi cười khúc khích, ánh mắt trong veo hồn nhiên sáng lên trong ánh trăng vàng.

Trông Kim thật giống một nàng tiên cá đang đùa giỡn với làn nước trong xanh hiền hoà.

Tất cả vẽ nên một bức tranh đẹp tuyệt người.

Và...

Bức tranh ấy đã khiến ột người con trai phía bên kia hồ bơi ngây người nhìn ngẩn.

Tùmmmmm...

Nước dao động mạnh như có một vật gì đó vừa rơi xuống.

Kim giật mình, vội vã đứng dậy định bỏ chạy.

Àoooo...

Một thân ảnh từ dưới nước bất ngờ trồi lên, ngay trước mặt Kim.

- Á...Á...Á... Maaaaaaaaaaaaa... - Kim hãi hùng hét toáng lên.

- Ê..Ê... Bé miệng thôi.

Tùmmmmm...

Bàn tay người đó đưa lên định bịt cái miệng đang mở volumeto hết cỡ kia, ai dè dùng lực quá mạnh khiến Kim mất đà ngã nhào xuống nước, téngay vào lòng anh.

Người kia cũng rất sững sốt, rồi nhanh chóng ôm lấy thân người nhỏ nhắn của Kim bơi vào bờ.

- Đây... Đây... Cô không sao đấy chứ? Đây... - Người đó lo lắng vỗ vỗ vào mặt Kim.

- Khụ...Khụ...

Kim ho sặc sụa, ọc nước ra rồi lơ mơ mở mắt.

- A...A...A... Thả tôi ra! Bớ người ta có...ưm...ưm... - Chưa kịp lalên, nhỏ lại bị bịt chặt miệng.

Bốp!

Kim tức mình, dùng hết sức đấm Thiên một cái thật mạnh vào người Thiên.

- Hự...

Bất ngờ, không kịp né tránh, Thiên lĩnh trọn cái đấm của Kim.

Tuy nhiên đấm xong, Kim thì suýt xoa bàn tay vàng tay vàng ngọc của mình trong khi Thiên chẳng tỏ vẻ gì đau đớn cả.

- Ái ui... ười anh àm ằng ì...à ứng ế ả???? - Kim ôm tay nhảnnhó, nói không rõ vì vẫn đang bị bịt miệng.

(người anh làm bằng gì mà cứng thế hả?)

Mất một giây để hiểu lời nói của Kim, Thiên từ ngạc nhiên chuyển sang buồn cười. Anh ôm bụng cười nghiêng ngả, bàn tay cũng nhanh chóng rời khỏi khuôn mặt xinh đẹp.

Được thả ra, Kim vội vã gom không khí lại để thở, rồi hét lên:

- Hoàng Bảo Thiên!!!!!!! Ai cho anh kéo tôi xuống hồ chứ?

- Ô hay. Tôi thương cái màng nhĩ của tôi nên tôi định giúp cô tắt volume chứ bộ. - Thiên cũng không vừa.

- Do anh làm tôi giật mình chứ bộ. - Kim phụng phịu.

- Ai biểu cô nửa đêm nửa hôm chui ra đây làm gì? – Thiên cãi lại.

- Tôi ra ngắm cảnh. Anh có quyền gì mà cấm tôi chứ. – Kim biện minh.

- Thế thì ráng làm ráng chịu đi chứ. Do cô tự ra rồi tự giặt mình, giờ còn trách ai. – Tìm được sơ hở, Thiên nhanh chóng bắt bẻ Kim.

- Anh...Anh... Hứ! – Kim giận dỗi quay đi.

...

- Hơ...hơ... Hất xì!

Thiên thấy hơi áy náy, liền lấy chiếc khăn tắm đang choàng trên người đưa cho Kim, dịu dàng bảo:

- Đây! Khoác vô rồi đi về đi.

Kim quay lại.

Ánh mắt nhỏ ngay lập tức bắt gặp một thân hình vạm vỡ trông rất manly, body cực chuẩn với 6 múi rắn chắc. Điều đặc biệt là trên cơ thể Thiên chỉ mặc duy nhất... một chiếc quần bơi. (tội lỗi)

Kim đỏ mặt, thẹn thùng quay mặt đi lần hai.

- Anh...Anh mặc...đồ vào đi... - Kim lí nhí nói.

Thiên sững người rồi trên môi bắt ngờ xuất hiện một nụ cười ma quái.

Anh từ tốn lại gần chiếc ghế để quần áo, cầm quần áo lên rồi...để xuống.

Một lúc sau, cảm nhận được không gian im lìm đến đáng sợ, Kim hé hé mắt ra nhìn.

- A...A...A... Sao anh không mặc đồ vào hả? – Kim tức giận hét toáng lên.

Hoá ra Thiên lừa Kim, anh chỉ giả vờ mặc quần áo vào thôi.

Cơ thể săn chắc khoẻ mạnh đang sát rạt bên cạnh Kim làm nhỡ muốn không nhìn cũng không được. Máu nóng như dồn hết lên mặt làm khuôn mặt nhỏ chẳng khác gì trái cà chua.

Thấy biểu hiện vô cùng dễ thương của Kim, Thiên càng muốn chọc cô hơn.

- Mặc đồ làm gì? Tôi thấy để thế này vừa mát mẻ vừa... dễ làm việc. – Thiên cười đều.

- Làm...làm...làm việc sao? Nhưng mà...mà... - Kim lắp bắp, sợ sệt nói.

- Sao thế cô bé? Bây giờ hét to lắm mà? Sao nói mãi không được một câu thế?

- Làm...làm...gì...cơ???

- Uhm... Để xem nào... Trời tối thế này... anh với em nên làm gì nhỉ? – Thiên thay đổi cách xưng hô làm cho Kim càng thêm hoảng sợ, nổi hết cả da gà.

- Hả??? KHÔNG!!! Tôi cấm anh lại gần đây đó. – Kim sợ sệt lùi dần ra sau.

Thiên không nói gì, nụ cười trên môi ngày càng đều.

- Oaoaoaoaoaoao... Cha ơi...mẹ ơi... Hixhix...Con lỡ nhìn thấy thân thể người ta rồi... Hức...hức... Giờ con phải làm sao đây? Huhuhuhu...

Tức giận và hoảng loạn nhưng không biết làm gì, Kim bật khóc nức nở.

Không nghĩ đến trường hợp này, Thiên đơ người nhìn Kim rồi vội vàng lại gần dỗ dành nhỏ.

- Ê... Sao cô lại khóc chứ?

- Huhuhuhu... Anh bắt nạt tôi... huhuhu...

- Tôi xin lỗi. Cô đừng khóc nữa nha?

- aoaoaoa... - Kim càng khóc to hơn.

- Thôi mà... Cô đừng khóc nữa. Tui mua kẹo cho. Ok?

- Hức...hức... Ừ thèm... huhuhu...

- Trời ạ. Bây giờ cô có nín không?

- Oaoaoa...

- Nín!!!

- Ừ...hức...hức...

- Cô mà không nín là tôi hôn cô đó nha!

- Hixhix... HẢ??????????????

Đang khóc ngon lành, Kim chợt nín bật, đôi mắt to long lanh nước tròn nhìn Thiên.

10. Chương 10.1 : Oan Gia Ngõ Hẹp

Canteen trường giờ ra chơi.

Vác được cái bụng đang đánh trống biểu tình xuống canteen đúng là một kì tích với tụi nó. Khởi phải nói bốn đứa mừng cỡ nào, vội kiếm chút đồ ăn để an ủi cái bụng.

- Kim, Quỳnh! Hai bà qua bên kia mua đồ ăn đi, tui với Linh kiểm chỗ trước đã, không lát nữa ngồi đất ăn mất. - Bảo Nhi nhanh nhẹn giao nhiệm vụ.

- Ok baby! - Như Quỳnh nháy mắt tinh nghịch, gơ tay mi gío Nhi một cái rõ kêu (biến thái quá).

Magical Love

- Hớ...Hớ... OH MY GOD! Sao toàn đầu là đầu thên này!!!!???????? - Thiên Kim mắt chữ A mồm chữ O khi nhìn thấy cảnh tượng giống như “đấu tranh sinh tồn” đang diễn ra tại quầy bán.

Quả thật mua đồ ăn lúc này rất khó, nhất là với những đứa thực nữ như Thiên Kim.

Canteen giờ này đông nghẹt người, các bàn ăn từ trong rangòai đã chật kín người. Hoàng Linh và Bảo Nhi nhìn nghiêng ngó dọc cầu trờimay mắn vớ được cái bàn trống quý hiếm ở góc canteen.

- A...! Có cái bàn bên kia kia! - Bảo Nhi nhanh mắt may saotìm được.

Và đương nhiên không hẹn mà ngay lập tức Hoàng Linh và Bảo Nhi chạy thẳng đến cái bàn đó ngồi huych xuống như sợ người khác giành mất.

Trên các bàn ăn, thức ăn thức uống bày la liệt, những món ăn Âu phong nhã thơm ngon kích thích vị giác của tất cả mọi người.. Các vị tiểu thư, công tử tuy đã đói nhưng vẫn giữ gìn khuôn phép, phong thái quý tộc quacách ăn uống, nói chuyện. Mặc dù vậy, tiếng cười tiếng nói vẫn phát ra không ngót làm canteen nhộn nhịp hẳn lên.

Bảo Nhi và Hoàng Linh sau khi giành được cái bàn ăn thì ngó xem hai con bạn thân thực hiện chiến dịch phi vụ đồ ăn như thế nào rồi.

Magical Love

- Anh ơi! Cho em qua một chút được không ạ? - Thiên Kim chớp chớp đôi mắt to tròn và nở một nụ cười tươi hơn hoa với anh chàng nọ khiến anh ta “choáng”, cười toe toét nhường chỗ cho Kim.

- Anh gì ơi! Cho em đi nhờ với...- Thiên Kim tiếp tục dùng đôi mắt ngây thơ chết người nhìn đối phương làm anh ta suýt ngất..ngây con gâtây, vội vàng tránh đường cho người đẹp.

- Anh ơi! Nhường em một tí được không?

- Anh ơi! Cho em...

- Anh đẹp trai ơi! Cho em...

- Không ổn rồi cứ như thế này thì đến khi nào mới mua được đồ ăn mà tui thì đói gần chết rồi. - Thiên Kim quay sang nói với Như Quỳnh, nhỏ đang cố nghĩ ra cách khác, đôi mày thanh tú nheo lại.

- A! Có cách rồi! - Hai mắt Thiên Kim lóe sáng.

- Cách gì? - Như Quỳnh tò mò.

Thiên Kim vẫy Như Quỳnh ghé sát lại, miệng cười thích thú.

Rầm... rì... rầm... rì...

- Ohmmmmmmmm... Ok baby... - Như Quỳnh như ngộ ra điều gì, nét mặt cả hai đứa đầy sự nham hiểm.

REALLY...

GO...

Huych... Á... - Thiên Kim bị Như Quỳnh đẩy vào đám nam sinh đang mua đồ ăn ngã với tư thế rất đẹp mắt.

- Hu...hu...đau quá - Thiên Kim bắt đầu rưng rưng, vẻ mặt phụng phịu bắt đầu hiện ra cực kì đáng yêu.

Mấy anh chàng bị thu hút sự chú ý lại thấy người đẹp bị như thế thật không khỏi xao lòng vội vàng bu lại như kiến bu mỡ, hồi ham tới tấp.

- Em có sao không?

- Trời ơi bản hết vấy em rồi.

- Eo ơi chân trắng thế này mà bị xước thì...

- %&\$*@\$@

Thiên Kim mặt mếu máo nhưng trong bụng thì cười thầm vì nhìn thấy Như Quỳnh đã chen được vào đám đông đó.

Nhưng nhỏ đã thất vọng ngay lập tức vì Như Quỳnh dù đã chen chúc toát cả mồ hôi hột nhưng vẫn chưa mua được đồ ăn bởi mấy bà chị đứng trên có ý ngăn cản không ua.

Như Quỳnh ngó qua chỗ Kim làm khẩu hình miệng:

- Tui đầu hàng, mấy bà này kinh khủng quá, việc này giao lại bà đó. - Vừa nói dứt câu, Quỳnh đã zdọt lẹ không quên vẩy tay đưa tiền con bạn thân đang耿耿 tò te với đám hám gái kia.

Thiên Kim đơ người, trong bụng mắng thầm con bạn đểu giả. Tuy nhiên với chỉ số IQ cao ngất, Kim nhanh chóng tìm ra cách giải quyết.

- Hix hix... Anh ơi... Chắc trưa nay em nhịn đói rồi... Em đa chân quá... chắc không đi mua đồ ăn được... - Thiên Kim nhìn đám con trai với đôi mắt long lanh lóng lánh tội nghiệp.

- Ôi giời! Yên tâm để anh mua cho.

- Ok cứ để anh.

- Để đó để đó..Em cứ nghỉ ngơi đi.

Nhất thời cả bọn con trai trong canteen chạy rầm rầm đến chỗ quầy bán.

- Ê..Ê tránh ra!

- Nước sôi... Nước sôi...

...

Công nhận đám con trai này ga lăng thiệt, vì người đẹp mà không quản khó khăn, dẹp tan mấy bà chị trên kia.

Chưa đầy 2 phút, Thiên Kim đã ôm một đồng đồ ăn chất cao như núi mà không cần mất chút tiền của nào, chỉ cần một xí nước mắt (cá sấu).

Magical Love

Tại khu VIP - nơi chỉ có Tứ Đại Thiên Vương được phép ngồi.

Một cặp mắt đang theo dõi nhất cử nhất động của Kim với tianhìn hậm hực, những hành động vô cùng dễ thương như phồng má, chu miệng, nháy mắt, mếu máo... của Kim đã trở thành những hành động nhớ nhăng, ngứa mắt nhưng cũng làm ai đó hơi đỏ mặt.

“Tại nó có gì hơn mình đâu kia chứ, mình đẹp trai thông minh tài giỏi như thế này... tại sao cô ta lại...” - Bảo Thiên nghĩ thầm (tự sướng khiếp).

- Đi với tao tí Nam. - Bảo Thiên đứng bật dậy.

- Đi đâu? - Nhật Nam ngu ngơ như bò đeo nơ.

- Thì cứ đi đi rồi biết. - Bảo Thiên cáu.

- Rồi. - Nhật Nam miễn cưỡng đứng lên.

Anh Quân và Vũ Phong nhìn thái độ của Thiên mà ngạc nhiên, cậu có bao giờ sốt sắng vậy đâu mà này giờ toàn nhìn xuống dưới rồi lẩm bẩm gì đó.

Bó tay.

Bỏ qua sự thắc mắc, Quân và Phong vẫn tiếp tục nhâm nhi licoffee và bàn về các chính sách của công ti.

Magical Love

Kim ôm đồng đồ ăn chất cao hơn cả cái đầu nên việc tha cái món này về cũng là vấn đề nan giải. Nhỏ đi xiêu xiêu vẹo vẹo, luồn lách qua các dây bàn trông đến khổ.

Một cái chân dài với đôi giày cao gót đỏ chói ở đâu thò rava...

Khực...

Alê... Hấp...

- Oái... Oái...

Rầm...

Lộp bộp... Bịch...

Thiên Kim bây giờ là ngã thực sự với tư thế nằm lăn ra đất.

Cả canteen nín thở khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

Đau ê ẩm cả người, mắt muốn nổ đom đóm mãi mới đứng hình lại.

Trước mắt nhỏ là hai đôi giày đắt tiền đen bóng rất sang trọng nhưng... một đôi đã bị vài vết bẩn.

- “Hình như là sữa mà... ở đâu lại nhỏ từng giọt như thế này không biết.” - Thiên Kim nghĩ thầm.

- Tôi vác cho cô cái giường ra đây luôn nhá. - Một giọng nam quen thuộc vang lên.

- Hả??? Là anh sao? - Thiên Kim giật mình khi nhận ra chủ nhân giọng nói đó là ai.

Và khi đứng dậy thì nhỏ cảm thấy là lạ, sao canteen im ắng thế vừa này ồn ào lắm mà, im đến kì lạ có thể nghe thấy tiếng ruồi bay luôn.

Thiên Kim nhìn dáo dác rồi nhìn thẳng mà tròn mắt há hốc.

Một thân ảnh cao lớn hiện hữu ngay trước mặt với chiếc áo sơ mi trắng đã... bị đổ sữa lên ướt nhẹp và bốc mùi thơm phức.

Thiên Kim nuốt nước miếng cái ực, từ từ ngước lên...

Nhật Nam bây giờ mặt mày không có gì đen bằng nữa – mặt cậu sẫm lại đầy giận giữ. Từ nhỏ đến lớn cậu rất ghét uống sữa và đặc biệt hơn cả là rất ghét tắm mà bây giờ lại...

Thiên Kim lúng túng, nhỏ liếc nhìn Bảo Thiên cầu cứu tuy nhiên nhỏ được đáp lại bởi một nụ cười nửa miệng, anh quay sang Nhật Nam nhưng chưa kịp nói gì thì cậu đã giật lấy cổ tay nhỏ một cách thô bạo, bóp mạnh.

- Á... - Thiên Kim hét lên.

- Bây giờ cô muốn gì? - Nhật Nam gầm gừ.

Thiên Kim vì sợ hãi cộng cả sự đau đớn do bàn tay rắn chắc của Nam gây nên, nhỏ rưng rưng nước mắt.

Bảo Thiên nhìn Thiên Kim mà sắc mặt thay đổi, đột nhiên cậu nhớ đến buổi tối hôm đó tại hồ bơi.

- Anh... Anh...

- Tôi làm sao?

- Đồ... Đồ... Đồ đê... Đồ đê...

- Còn gì nữa không? - Bảo Thiên cười nửa miệng.

- Còn cái gì nữa nhỉ? - Thiên Kim nói nhỏ trong miệng. - A... Đồ bê đê... Đồ biến thái...

- Cái gì? Tôi cao to đẹp trai như thế này mà cô dám nói tôi là bê đê á, có cần tôi chứng minh cho cô xem độ manly không? - Bảo Thiên nhoẻn miệng cười nửa cười đêu như chưa từng được đêu.

- Á... Anh... Anh... Tôi cảm anh làm vậy đó. - Thiên Kim hoảng hốt, vội vàng đứng dậy rồi chạy về kí túc xá không quên để lại một cái lườm cháy xem mặt ai đó.

Bảo Thiên nhìn cái bóng dáng nhỏ bé đang chạy mà ôm bụng cười, lâu lắm rồi anh mới được cười vui như thế... với một cô gái.

Bảo Thiên nhớ lại mà không khỏi bật cười, cậu quay sang phía Nhật Nam định giải vây cho Thiên Kim, nhưng chưa kịp làm gì thì đã có người nhanh chân hơn.

- Anh làm cái trò gì vậy hả? - Như Quỳnh bước đến, giằng mạnh tay Nhật Nam ra.

Như Quỳnh đẩy Thiên Kim ra đứng sau mình che chắn, cô nhóc há mắt lên nhìn Nam, đôi mắt toé lửa tức giận.

Nhật Nam nhìn thấy vẻ mặt ngang tàng đó của Quỳnh mà cười khẩy, rồi ánh mắt trở nên sắc lẹm đáng sợ. Tuy nhiên cậu cũng có một phần ngạc nhiên khi lần đầu tiên có người cãi lại cậu mà lại là một cô gái.

- Không liên quan đến cô, tránh ra trước khi tôi nổi nóng. - Nhật Nam hăm dọa.

Cái canteen bây giờ lại được thêm một phen nín thở, mấy ngày nay liên tục có chuyện xảy ra mà trung tâm của câu chuyện lại là tụi nó và Tứ đại thiên vương, tụi nó bây giờ thành người nổi tiếng rồi.

- Tôi sợ à? Anh là ai kia chứ. - Như Quỳnh ngoan cố mặc dù đã hơi chột dạ.

- Haha... Làm gì à? Muốn thử không? - Nhật Nam nói với giọng chứa đầy dao.

Cả canteen bắt đầu xôn xao.

- Lần trước có đứa đi học đến khi về nhà lết về không được đấy.

- Ủa có đứa sáng hôm sau báo đăng tin nhà phá sản bố mẹ đi tù cơ mà...

- Chết thật lần này toi rồi.

Thiên Kim và Như Quỳnh nghe thấy cũng hơi nao lòng, Thiên Kim giật áo Như Quỳnh ý muốn rút quân nhưng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, nhỏ vẫn cố cãi bướng.

- Xí... Đàn ông con trai gì mà ưa chấp vặt, lại còn ra tay đánh con gái nhà người ta nữa, không biết xấu hổ.

- Cô...Cô được lắm.- Bị chọc ngoáy, Nhật Nam tức mình nhưng không nói lại được câu nào bởi Quỳnh nói trúng tim đen bọn đàn ông mà.

- Tối nay tôi sẽ cho cô biết tay. - Nhật Nam quay lưng bỏ đi không quên để lại cái liếc xéo làm Như Quỳnh hơi sờ sợ.

Bảo Thiên hướng ánh mắt lo lắng về phía Thiên Kim rồi cũng từ từ bước lên lầu.

Canteen sau một hồi căng thẳng cũng được giải tỏa bớt nhưng vẫn chưa ai dám ho he gì chỉ lẳng lặng về chỗ ngồi vì họ biết Nhật Nam rất rất nóng tính.

- Vừa nãy là chuyện gì mà bu đông đen lại vậy? - Nhi chạy lại chỗ Kim và Quỳnh đang đứng tò mò hỏi.

- Không có gì đâu, lại mua đồ ăn thôi. - Kim cười xòa.

Tụi nó lại chỗ quầy bán, một giọng nói chanh chua vang lên:

- Ngã đẹp lắm đó Lê Ngọc Thiên Kim haha... - Câu nói khiến bọn đàn em của Ngọc Anh phá lên cười, nhỏ kênh kiệu khoanh tay trước ngực đến chỗ tụi nó.

- Hóa ra cái chân vô duyên đó là của cô à? - Như Quỳnh đá đểu.

- Cái gì??? Hứ tao chưa xử xong tụi bay đâu coi chừng có ngày đó. - Ngọc Anh phồng mang trợn mắt dọa tụi nó.

- Daaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa chị hai... tụi em sợ quá..hahaha - Tụi nó phá lên cười làm cô nàng đánh đá kia tức muốn xì khói, quay ngoắt đi, mọi sự tức tối đều dồn cả vào đôi giày.

Cười đã rồi cuối cùng cũng hết giờ ra chơi mà vẫn chưa được miếng nào vào bụng, cả bốn đứa tiu ngủ lên lớp.

Magical Love

Cứ như thường lệ, ngay sau buổi khai giảng đầu năm học thì buổi tối sẽ là bữa party lớn nhất trong năm mà tất cả giáo viên, học sinh đều tham gia.

Bữa tiệc được tổ chức tại hội trường lớn, nơi dành riêng để tổ chức party và lễ hội.

Nơi này được xây dựng và trang trí đẹp nhất trường với những trang thiết bị nội thất rất đắt tiền và trang trọng. Căn phòng rộng lớn với sức chứa hơn 10000 người chưa kể phần sân dành cho khiêu vũ.

Magical Love

- Huhu bắt buộc phải mặc váy sao? - Như Quỳnh bù lu bù loa khi ba con bạn thân giờ chiếc váy dạ hội trước mắt.

- Người ơi... Đừng khóc nữa, tui sẽ biến bà thành nàng công chúa xinh đẹp nhất thế gian, tránh trường hợp bà mặc vest rồi bị mấy nàng cuỗm mất như hồi bữa tiệc tại nhà bà. - Bảo Nhi nháy mắt nham hiểm.

- Tui...Tui... Lỡ có chuyện gì xảy ra thì sao chẳng hạn tui đi đi lại lại rồi vấp vấp mà ngã cái oạch thì sao lúc đó quê chết được, với lại tui có biết đi giày cao gót đâu. - Như Quỳnh cố thanh minh.

- Hờ hờ yên tâm đi. Có tui tui ở đây không có gì là không thể. Váy đây mặc vô. - Thiên Kim cười nham hiểm.

- Đưa mặt ra đây, ta tô son trét phấn cho. - Hoàng Linh ra lệnh khuyến mãi thêm nụ cười đêu.

- Thương tui với!

- Á...

- Đau...

- Trời ơi Kim bà chải tóc kiểu gì mà đứt mất mấy sợi rồi kìa.

- Haha sorry tóc bà ngắn mà sao rồi quá vậy?

...

Tụi nó được thả tự do mấy tiếng đồng hồ để chuẩn bị cho buổiparty buổi tối nay, tha hồ mua sắm quần áo, đồ dùng mới miễn sao đến dự tiệcđúng 8h.

Magical Love

Một buổi tối lãng mạn lung linh ánh nến hòa quyện trong tiếngnhạc du dương lay động lòng người.

Chiếc đèn chùm bằng pha lê khổng lồ đặt ngay chính giữa thánphòng xoay nhẹ hình thành những hiệu ứng ánh sáng vàng bạc kì bí làm không giantrang trọng khác thường chiếc đèn được nhấn lên bởi trần nhà được vẽ thành mộtbức tranh thiên đường đẹp mắt qua bàn tay khéo léo lành nghề của các nhà họa sĩnổi tiếng càng làm cho bữa tiệc một không gian thần tiên diệu kì. Những cakhúc, bản hòa tấu hay các bản giao hưởng lần lượt vang lên, thánh thót, trầm bổngdao động lòng người.

Từng nàng công chúa với trang phục lộng lẫy, xinh đẹp, kiềudiễm và những chàng hoàng tử trong những bộ tuxedo hòa hoa, phong nhã, khoáctay nhau đi dự hội khung cảnh thật sang trọng quý phái của giới thượng lưu.

Những chiếc xe bóng loáng lần lượt đỗ lại trước sảnh, nhữngnhân vật lần lượt xuất hiện trong bộ cánh tuyệt đẹp.

Một chiếc limousine màu hồng từ từ rồi dừng lại, hai anhchàng vệ sĩ cao lớn vận bộ trang phục màu đen nhanh chóng xuống xe rồi cungkính mở cửa xe đằng sau.

Bốn cô gái trong bốn bộ trang phục dạ hội trang nhã không kempheñn quý phái nổi bật phong cách quý tộc kiêu diễm bước ra trước bao nhiêu ánhmắt ngưỡng mộ có chút ghen tị của các cô gái và ước ao của các chàng trai. Tụinó tự tin sải những bước chân trên thảm đỏ duyên dáng đi vào hội trường.

Trông bốn đứa thật tuyệt trong đêm nay.

Bảo Nhi mặc một chiếc váy ren thêu nhữnng hoa văn cầu kì xéptầng màu trắng được cách điệu và nhấn nổi bật với bông hoa hồng cài thành chùmnghỏ ở eo. Trông nó rất dễ thương khi búi tóc cao lên để lộ cái cổ nhỏ trắng ngầnkhoe rõ khuôn mặt trái xoan đáng yêu.

Thiên Kim điệu đà diện một chiếc váy hở vai màu đỏ đô tônlên nước da trắng ngần và bờ vai nhỏ nhắn. Chiếc váy được may rất kĩ với nhữnngđường chỉ tinh xảo trên chất liệu là lụa thượng hạng theo kiểu dáng váy suôn nhấnbởi những viên đá quý đính dày ở phần thân rồi thưa dần ở phần dưới kết hợp vớimái tóc hạt dẻ bông bênh trông Kim thật điệu dàng.

Hoàng Linh thì mặc một chiếc váy màu xanh ngọc chéo vai vớimột dait lụa dài mỏng vắt đằng sau kiểu cách, phần eo được thắt gọn gàng bằng sợidây nạm ngọc mảnh lấp lánh kiêu sa, trông cô không khác gì một nữ thần trong thánthoại Hi Lạp với mái tóc đen cong nhẹ cuốn gọn rồi để sang một bên vai.

Còn Như Quỳnh, nhỏ vô cùng khổ sở khi mặc chiếc váy cổ trumàu xanh dương, chiếc váy dài đến tận gót chân cộng thêm đôi giày cao gót bắypheñn nên việc di chuyển thật là một thử thách lớn đối với nhỏ. Như Quỳnh vừanhỏ, vừa xách chiếc váy cho dễ đi khiến ai cũng phì cười ột nàng côngchúa cá tính.

- Quỳnh! Bà đừng làm tụi tui xấu hổ nữa được không?- ThiênKim giật nhẹ váy Quỳnh nói thầm.

- Tại mấy bà cả đây. Tự nhiên bắt tui mặc cái thứ luôm thuộpnày làm gì?- Như Quỳnh biện minh.

- Bà thử nghĩ xem nếu ngày mai trên báo đưa tin “Công cbua tậpđoàn thời trang lớn nhất châu Á không hiểu biết gì về thời trang” thì bà sẽ thế nào? Tin hot đấy. - Bảo Nhi đá đểu.

- O...

Như Quỳnh toát mồ hôi hột, miễn cưỡng thả váy xuống, bước địnheñn hết sức có thể cho ra dáng tiểu thư quyền quý, trông nhỏ bây giờ rấtrất ngố.

Phạch...phạch...

Vuuuuuuuuuu.....

Gió thổi mạnh kèm theo tiếng trực thăng làm mọi người ủa rạo rỡ vì họ biết đó là ai. Tụi nó cũng tò mò (đúng hơn là a dua) đi ra theo.

Trước bao nhiêu cặp mắt ngưỡng mộ của mọi người, cánh cửa chiếc siêu trực thăng lơ lửng trên không dần mở ra. Bốn chàng nam thần đẹp mạnh mẽ oai nghiêm không kém phần hào hoa phong nhã với khuôn mặt đẹp như pho tượng sống, nhẹ nhàng lướt xuống mặt đất trong nỗi ngạc nhiên của mọi người. Bốn hán nung dung bước đi trên thảm đỏ giữa sự cung kính cúi chào của nhân viên lễ tân và sự ề dè của mấy cô cậu học sinh (đương nhiên là trừ bốn người).

Tất cả mọi người trong hội trường không khỏi phần khích mà hét ầm lên khi nhìn thấy bốn hán còn bốn đứa tụi nó thì khinh khỉnh nhìn với ánh mắt đầy thù hận (=__=).

Brùm...

Kết...

Một chiếc BMW láng bóng dạt tiền đỗ lại trước sảnh, hai cô nàng sexy nóng bỏng trong bộ váy dạ hội rất bốc lửa.

Ngọc Anh diện một chiếc váy bằng nude hở vai và lưng quyến rũ với đường xe ngắn đến ngang đùi để lộ đôi chân dài trắng nõn uyển chuyển bước đi trên đôi giày cao gót mười phân dính đầy đá quý. Cô nàng đeo một bộ trang sức bằng đá sôphia xanh sang trọng kiêu kì. Khuôn mặt đẹp sắc sảo ánh lên những tia nhìn ớn lạnh, cô nàng nhẹ nhàng đi lướt qua và mục tiêu là đến chào hỏi các quý phu nhân - mẹ bốn hán.

Cô nàng đi đằng sau còn khiến mọi người kinh ngạc hơn nữa, Tường Vân mặc một chiếc váy đen bó sát người để lộ những đường cong quyến rũ. Chiếc váy bằng vải da đen bóng nhẵn mạnh bởi cổ váy khoét sâu được điểm quanh là những viên hồng ngọc sáng lấp lánh hơn hết là đường xẻ táo bạo từ trên hông xuống. Dáng đi ung dung thần thái ra dáng một cô tiểu thư quý tộc thật sự.

Bữa party này không phải là bình thường, khách quý tới dự đều là những ông to bà lớn trong đó có bố mẹ bốn hán và bốn quý bà tham dự buổi khai giảng.

Tất cả những nhân vật tất yếu đã tụ hội. MC đứng trên sân khấu bắt đầu bữa tiệc trong những màn múa lửa, nước đẹp mắt. Đèn trong hội trường tắt, những đốm lửa lập lòe trong màn đêm bỗng phụt lên thành chùm ánh sáng rực rỡ, các nhà ảo thuật khéo léo tạo thành những hình hài đẹp mắt như hình thành những con bướm bay lửa đỏ chói bay tứ tung trong hội trường. Hay những màn điều khiển nước điêu luyện của các bậc tiền bối đã ra trường bây giờ về đây góp vui theo lời mời của nhà trường. Họ làm nước từ dạng lỏng snag rắn thậm chí sang thể hơi thành màng sương mỏng ảo ảo đẹp mắt. Nước phun lên cao nhưng không làm ướt áo quan khách mà thành một dải cầu vồng khiến mọi người thán phục vỗ tay rào rào.

Tụi nó thích lắm, lần đầu tiên được dự buổi dạ hội đặc biệt như thế này mà. Mỗi đứa tự chọn một loại thức uống từ anh chàng phục vụ hay đến bàn tiệc đứng ăn vài chiếc bánh bông lan nhỏ cười đùa nói chuyện vui vẻ.

Còn bốn hán thì đứng gần cửa sổ, xung quanh không biết bao nhiêu cô nàng xinh đẹp đến ve vãn bu kín mít như “ruồi bu...” (cái này là tụi nó nói).

Vũ Phong đứng trầm ngâm ở ban công, ánh mắt vô định trên khuôn mặt tựa tranh vẽ khiến bao nàng điều đứng. Mấy cô nàng dạn dĩ đến vây xung quanh muốn thu hút sự chú ý của hán nhưng lực bất tòng tâm vậy mà vẫn bu đến đông đen. Mà khổ nỗi ngoài việc hán nhâm nhi, tay xoay xoay li rượu thì chẳng có gì để hán bận tâm cả.

Còn Anh Quân, mặc cho Ngọc Anh tức thế nào nhưng vẫn hai tay chực em cười đùa vui vẻ, thỉnh thoảng còn hôn lên má cô này cô nọ làm mấy con nai tội nghiệp sung sướng hét ầm lên.

Nhật Nam và Bảo Thiên chỉ cười xã giao với mấy em xinh tươi kia với khái niệm cười cho đỡ làm mấy em mất mặt (=.=) Thương thay mấy con naitơ cổ lợt vào mắt xanh của hoàng tử nhưng mãi vẫn không được khi mấy chàng cứ lạnh lùng bước đi.

- Để tạo không gian lãng mạn và tăng thêm phần hấp dẫn cho buổi tiệc ngày hôm nay, nhưng thường lệ chúng ta hãy chào mừng sự góp mặt của thầy phù thủy Jackson cùng quả cầu thủy tinh của ngài. - MC hào

hứng hô to.

Cả hội trường vỗ tay rào rào. Ai cũng có chung một ý nghĩ rằng thà cầu nguyện cho họ được bắt cặp với Tứ Đại Thiên Vương hay những mỹ nhân của trường, bởi lẽ ngài phù thủy đến dự có nhiệm vụ giúp những cặp nam thanh nữ tú tìm được nhau thông qua quả cầu.

Nhưng năm nào cũng vậy, về phía Tứ Đại Thiên Vương, khi bọn hắn chạm tay vào quả cầu thì chỉ có làn sương mờ mờ ảo ảo chứ không có cô gái nào hiện ra nên cơ hội cho những nàng ở đây cũng không tồn tại.

Ngài Jackson là một phù thủy rất nổi tiếng nên việc ông ấy làm phép thì không bao giờ có sai sót hay nhầm lẫn, những cặp đôi được ông tiên đoán thông qua quả cầu đều rất hạnh phúc về sau.

Từng người, từng người một đến chỗ ông đặt tay lên quả cầu thủy tinh, làn khói trắng từ từ xoay chuyển dần đổi sang màu hồng rồi hiện ra đối tượng. Những người khi thấy kết quả hiện ra thì đa dạng cảm xúc được bày ra. Có người sung sướng nhảy cẫng lên có người không tin vào mắt mình còn có người sốc quá mà tuyên bố rằng mình sẽ giết chết kẻ đó nữa.

Đến lượt tụi nó, bốn cái mặt hồi hộp trưng ra thấy rõ. Thấy tụi nó bước lên, mọi người bắt đầu xì xào (thành người nổi tiếng rồi đấy).

- Haizzzz.....Không biết chàng nào xui xẻo vớ phải lũ quạ này đây. Chắc là cái loại vừa xấu vừa lùn vừa lé rồi...hahahaha... - Một giọng nói chanh chua vang lên thu hút mọi ánh nhìn của mọi người rồi vài người cũng hòa theo mà cười.

- Ôi dào... Chuyện mình lo chưa xong lại lo chuyện của người khác đúng là lo bò trắng răng. Thôi cô yên phận đi biết đâu người gặp phải anh chàng điển trai như cô vừa miêu tả lại là cô đấy. - Như Quỳnh khinh khỉnh đáp.

- Cô...Cô... - Ngọc Anh tức nghẹn họng không nói được lời nào, xung quanh vài tiếng cười khúc khích khiến cô ta càng què hơn.

- Thôi bà lên trước đi Kim. - Như Quỳnh đẩy Kim lên.

Kim từ từ bước lên chỗ ngài phù thủy, tay đặt lên quả cầu.

Tại một góc của hội trường, bốn gương mặt điển trai đang cười thích thú.

Làn khói trắng trong quả cầu dần xoay chuyển, mờ mờ ảo ảo, mau khói trắng chuyển dần sang màu hồng.

Một chàng trai hiện ra với đôi mắt màu cà phê đặc lãng tử, làn da hơi rám nắng mạnh mẽ, chiếc mũi cao, mái tóc hơi xõa ngang trán từ từ hiện ra.

- Vâng xin chúc mừng cặp đôi của chúng ta đó là thiếu gia Hoàng Bảo Thiên và tiểu thư Lê Ngọc Thiên Kim.

Thiên Kim sững sờ, nhỏ cổ dụi mắt để nhìn lại xem mình có nhìn nhầm không nhưng sự thật nó là thế. Cả hội trường hét âm lên chúc mừng một hoàng tử đã ra đi (nghe ghê quá) nhưng vẫn còn an ủi khi còn lại ba chàng nữa.

Kim đứng hình lúc lâu mãi mới tỉnh được, nhỏ run run quay qua chỗ mấy con bạn đang đứng cũng ngạc nhiên giống nó.

- Chết tui rồi mấy bà ơi.

- Rất tiếc tui tui đã cố gắng hết sức. - Tụi nó lắc đầu than khổ.

Bảo Thiên đứng mà cười thâm, nhấp li rượu vang đỏ rồi nhìn Thiên Kim đầy thích thú.

Đến lượt Hoàng Linh, cô bình thản bước đến, đặt tay lên quả cầu.

Cũng giống như Kim, quả cầu tỏa làn khói trắng xoay chuyển dần rồi một màu hồng ảm áp lan tỏa ra kì bí, mờ mờ hiện lên một chàng trai với đôi mắt màu nâu khói cuốn hút, làn da trắng không tì vết chiếc mũi cao kiêu ngạo, bờ môi mỏng quyến rũ với mái tóc được vuốt keo hơi đứng mạnh mẽ.

- Ôi thật thần kì! Đã có hai cô gái may mắn được làm bạn nhảy của hai đại thiếu gia rồi. Vâng cặp tiếp theo là công tử Huỳnh Anh Quân và tiểu thư Đỗ Hoàng Linh.

Cả hội trường một lần nữa sững sốt, tiếng la hét thất thanh giục giữ của mấy cô nàng khác. Hoàng Linh cũng lấy làm ngạc nhiên nhưng nét lạnh lùng lại chiếm hữu trên gương mặt cô.

Nhắc đến đây phải nói cô nàng Ngọc Anh, nhờ ta tức đến nỗi mặt đã đỏ ửng cả lên, cắn răng cắn lợi, nhìn Linh như muốn ăn tươi nuốt sống nhưng cũng không thể lại mà đánh Hoàng Linh được bởi tại đây đều là khách quý nhất là có mẹ của Anh Quân nữa.

Anh Quân cười, nụ cười nửa miệng ma mị.

- “Tôi bắt được em rồi”.

Đến lượt Nhi.

Quả cầu xoay chuyển nhanh hơn mọi người rất nhiều điều đó cũng khiến ngài pháp sư ngạc nhiên bởi trường hợp này rất hiếm. 5 phút trôi qua mà quả cầu vẫn không ngừng xoay, tụi nó sốt ruột nhất là Nhi. Không thể đợi được nữa, MC bắt đầu tuyên bố:

- Rất tiếc thưa tiểu thư....Khoan đã?!

Quả cầu dừng lại nhưng chuyển sang màu hồng nhạt hiện lên một khuôn mặt với đôi mắt màu đen trong rất đẹp, làn da trắng muốt, tóc mái xõa xuống nhìn đẹp như minh tinh điện ảnh nhưng lại lạ hoắc (đối với Nhi) và anh ta có nét gì giống giống với một ai đó...(Phong nhà mình đẹp hơn ^^).

Anh MC định tuyên bố cặp đôi này, nhưng ngạc nhiên thay, anh chàng này biến mất thay vào đó là chàng trai khác với đôi mắt màu xanh lá cây đặc biệt, mái tóc đen rũ xuống che vàng trán, làn da trắng với chiếc mũi cao thẳng kết hợp với đôi môi mỏng quyến rũ làm khuôn mặt càng hoàn hảo thêm.

Cả hội trường nín thở, im phăng phắc không tiếng người chỉ có tiếng nhạc đơn độc chiếm lĩnh không gian.

Khoảng một thời gian mới có tiếng la hét tiếc nuối có cả tiếng khóc nữa chứ.

Bảo Nhi đứng hình, chân tê cứng không nhúc nhích nổi, nhỏ run run ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.

- Hix tui lỡ gây thù chuốc oán với người ta rồi chuyển này một đời không trở lại nữa, mấy bà ở nhà mạnh khỏe.- Nhi cứ làm như mình sắp xuống âm phủ, nét mặt thê lương thấy ớn.

- Tụi tui cũng thế, bây giờ mỗi đứa một nơi rồi hix. - Bốn đứa than thân trách phận khi không may rơi vào tay kẻ thù (người ta thì ước ao chẳng được còn mình thì...)

Vũ Phong nhìn Bảo Nhi, hần đang tự hỏi không biết cô nhóc này sẽ lại quất tháo gì với cậu đây.

Trong góc khuất của hội trường, một khuôn mặt kiều diễm với đôi mắt hần lên những tia tức giận, bàn tay thon dài bóp chặt ly rượu vang đang dần nứt ra, nghiêng răng thâm nguyên rửa Nhi.

Đến lượt Như Quỳnh, cô hơi e dè bước lên đặt tay lên quả cầu. Quả cầu dần di chuyển, làn khói hồng hiện lên nhanh chóng. Một cô gái với mái tóc vàng óng với đôi mắt xanh dương đậm chất phương Tây rất xinh đẹp hiện ra.

- Haha...Cả hội trường cười rộ lên khi có trường hợp kì lạ này.

Quỳnh ngượng chín mặt, quay qua cầu cứu ba đứa bạn thân thì:

- Haha...Anh Quỳnh đẹp trai ơi! Cho em làm quen nha..Haha...

- Haha...Tui không ngờ đó Quỳnh, mà công nhận bà đẹp trai thiệt nhiều em theo là phải...Haha...

- Haha...

Mặt Như Quỳnh bây giờ như mây đen có thể nổi sấm bất cứ lúc nào.

Nhật Nam nhìn Như Quỳnh mà không khỏi bật cười.

- “Cô sắp tiêu rồi” - Nhật Nam nghĩ thầm.

Như Quỳnh quay sang gườm ông phù thủy thì ông ta đang cười khúc khích (tội lỗi).

Nhưng, làn khói lại dịch chuyển lần nữa.

Cô gái Tây dần biến mất thay thế vào đó là một chàng trai rấtmanly với đôi mắt màu xanh nước biển sâu khiến ai nhìn cũng muốn cuốn vào, máitóc được cắt tỉa tạo phong cách rất men màu hạt dẻ.

Quỳnh lần này như rút từ trên vực xuống, cô tròn mắt nhìn chằmchằm vào quả cầu mong nó sẽ thay đổi một lần nữa nhưng không sự thật nó vẫn làthế.

Bây giờ hàng nghìn con người, hàng nghìn cặp mắt không tindiều đó là sự thật nữa, Tứ đại thiên vương chỉ trong một đêm bị cướp trắng bởi4 con nhỏ lạ hoắc vừa mới chuyển trường, cứ như phim ấy.

Mấy tiếng thút thít vang lên vài tiếng xì xào vài tiếng la hétkhông cam tâm, nhưng biết làm sao được nữa, nhiều cô mạnh mẽ lắm cũng nói đượccâu đã là gì đâu chưa hết hi vọng.

- Để mở màn cho buổi khiêu vũ ngày hôm nay xin mời 4 cặpthanh mai trúc mã của chúng ta. - MC hào hứng hô to.

Mọi người vỗ tay nhiệt liệt mặc dù vẫn còn tức tối tronglòng khi không được nhảy với thần tượng nhưng khi thấy bọn hần thì không khôiphản kích.

Giai điệu nhẹ nhàng của bản tình ca đã vang lên, Nhật Nam,Anh Quân, Bảo Thiên bước đến chỗ bạn nhảy của mình, Vũ Phong cũng đặt ly rượuxuống bàn, tiến lại chỗ Nhi khiến mọi người ngạc nhiên tột độ.

Nhật Nam lại chỗ Như Quỳnh, mặt nhỏ sa sầm xuống, nhất quyếtmột hai không thêm nhảy với Nhật Nam.

- Anh mà xứng nhảy với tôi ư? Xí... còn lâu nhá.- Quỳnh quaymặt đi chỗ khác tay khoanh lại trước ngực chống đối.

- Haha...Cái đó tôi phải nói với cô mới đúng, nhìn cô xem giốngcái đứa bán nam bán nữ quá đấy. - Nam dè bủ.

- Kệ tôi, mắc gì đến anh? Đi chỗ khác chơi trước khi tôi đuổicỏ anh đi nhá.- Quỳnh trợn mắt quát tháo.

-Cô được lắm. Tôi sẽ cho cô biết tay. - Bao nhiêu ánh mắt đổđồn về phía mình khiến Nhật Nam khó chịu, cậu rút điện thoại ra, ngón tay lướtnhanh trên màn hình rồi nói:

- Cho tập đoàn tời trang Modern phá sản cho tôi! - Cậu nói lạnhlùng và dứt khoát khiến Như Quỳnh ngạc nhiên tột độ.

- Anh...Anh...Anh làm thế mà được à?

- Sao không được. Bây giờ thì tôi đi nhá. Bye.- Nhật Nam cười,gơ tay chào Như Quỳnh rồi quay lưng bỏ đi.

- “Chết tiệt! Đành phải xuống nước với hần thôi.” - Như Quỳnhnghĩ thầm.

- Khoan đã...ơ... - Như Quỳnh vội gọi.

- Cái gì? - NhậtNam quay lại, cậu thầm đắc ý khi ngón tay củacậu đếm đến ngón thứ ba.

- Thôi được rồi, tôi...sẽ... nhảy... với... anh...- Quỳnh miên cưỡngnói lí nhí trong miệng, bây giờ từng chữ thốt ra thật là khó khăn.

- Cô nói cái gì? Tôi nghe không rõ. - Nam vênh tai lên giả vờkhông nghe.

- Tôisẽ... khiêu... vũ... với....anh.- Quỳnh vẫn còn ngượng lắm mặcdù nhỏ đã nói to hơn một chút.

- Hả? Cô nói to lên xem nào!- Nam vẫn vờ như không nghe thấy.

- Anh....Tôi nói là tôi sẽ nhảy với anh. - Quỳnh khó chịu, nhỏđã nói to hơn lúc này đủ để nghe.

- Hả? Cái gì? - Nam vẫn tiếp tục chọc tức Quỳnh.

- Đồ điếc! Tôi nói là tôi sẽ nhảy với anh. - Quỳnh hét lênrõ to khiến mọi người đổ dồn ánh mắt về phía mình, bắt đầu những tiếng xì xầm:

- Chu choa! Anh Nam đã không muốn nhảy rồi mà còn níu kéokia, không biết xấu hổ.

- Thấy trai đẹp là tơm tớp tơm tớp.

Như Quỳnh đỏ mặt, thẹn quá hóa giận, những cái lườm sắc bén liên tục lia về một mục tiêu ngay trước mặt. Nhật Nam cười khoái chí khi trả đũa được cô nhóc này, cậu đứng gần chỗ Quỳnh, đưa tay ra có ý mời.

- Tôi đồng ý nhảy với anh rồi, rút lại câu nói khi nãy đi. - Quỳnh trả treo.

- À...Được thôi.- Nam cười hiền, chỉ cần một phút, mọi việc lại đầu vào đấy, nhưng bây giờ thử thách chính đặt ra cho nhỏ là làm sao vừa tha được cái váy vừa na được cái giày cao gót nữa chứ, thật éo le quá đi.

Như Quỳnh nhăn nhó nói lấp bắp:

- Tôi...nhưng...tôi không biết nhảy...

- Hả??? Cô cũng là tiểu thư đầy nhà... Haha đại tiểu thư tập đoàn thời trang lớn nhất châu Á không biết khiêu vũ ư? - Nhật Nam trêu.

- Ủ đây, kệ tôi.- Như Quỳnh hậm hực nói.

- Tôi không quan tâm dù gì thì cô vẫn phải nhảy với tôi.- Tức thì, Nhật Nam kéo Như Quỳnh ra sàn nhảy một cách miễn cưỡng.

Bảo Thiên khoan thai bước đến chỗ Thiên Kim, hơi cúi người xuống rồi xòe bàn tay phải ra đứng chắt một hoàng tử. Anh cất giọng nói nhẹ nhàng đầy mê hoặc:

- Cho phép tôi mời em một điệu nhảy nhé, cô tiểu thư bé bỏng!

Lời nói vừa dứt, Bảo Thiên khẽ mỉm cười, trong đầu chắc hẳn cô nàng sẽ đồng ý ngay không cần suy nghĩ như bao kẻ khác.

Nhưng sự thật là Bảo Thiên đã quá coi thường Thiên Kim rồi.

- O... Không!

Bảo Thiên ngớ người. Có người dám từ chối hoàng tử Hoàng Bảo Thiên sao? Đã vậy còn là một con nhỏ miệng còn hôi sữa nữa chứ. Nhưng rồi anh nhanh chóng lấy lại phong thái, miệng khẽ mỉm cười:

- Tại sao thế? Tôi có gì không xứng với em sao?

- Nhìn anh...gian lắm...không tin được... - Thiên Kim nói nhỏ, nhưng lời nói đã lọt vào tai Bảo Thiên.

- Nhìn tôi thế này mà không đáng tin sao? Haha... Nhưng dù sao em vẫn phải nhảy với tôi. - Bảo Thiên phì cười rồi nói nhanh, bàn tay nhanh nhẹn đưa ra định chụp lấy tay Thiên Kim lôi đi.

Thiên Kim hoảng sợ, vội rút tay lại giấu sau lưng như trẻ con giấu một món đồ chơi ưa thích, đề phòng người khác cướp mất.

- Không biết em còn nhớ không, hình như đêm trước tôi đã hứa sẽ chứng minh cho em thấy tôi là đàn ông thực thụ phải không nhỉ? - Bảo Thiên ghé sát tai Thiên Kim nói nhỏ, rồi nở nụ cười ma quái càng làm cho Thiên Kim hoảng hơn.

- Anh...Anh muốn gì? Đây là hội trường, là nơi đông người, anh không được phép làm vậy... - Thiên Kim lăm lét nhìn Bảo Thiên, hai chân vô thức lùi dần về phía sau.

- Hoặc là em ra nhảy với tôi, hoặc là... - Bảo Thiên lấp lửng, khẽ nhếch môi cười đều.

- Có mà...ơ. - Chưa đợi Bảo Thiên nói hết câu, Thiên Kim đã vội trả lời.

Bảo Thiên buồn cười lắm nhưng không dám vì sợ hỏng mất kế hoạch, mặt cậu đỏ gay, hai vai khẽ run lên vì nhẹn cười.

Thiên Kim miễn cưỡng đặt bàn tay thon gọn của mình vào lòng bàn tay đang chờ sẵn của Bảo Thiên.

Chỉ chờ có vậy, Bảo Thiên nhanh chóng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Thiên Kim dẫn ra sàn khiêu vũ.

Thời tiết đang vào mùa lạnh, được Bảo Thiên che chở làm Thiên Kim vô tư reo lên, nhưng lại làm ai đó đứng hình trong một giây:

- Ấm quá!

Magical Love

Khi biết mình sẽ khiêu vũ với Anh Quân, Hoàng Linh cũng kháng cự, nét bất ngờ hiện rõ trong ánh mắt nâu khói trong veo. Nhưng vì không muốn gây chú ý nên Hoàng Linh chọn cách im lặng, mặc dù trong lòng đang muốn chạy ngay đến hỏi ông thầy bói cho ra đầu ra đuôi.

Nhưng trời lại phụ lòng người...

Trong khi Hoàng Linh đang tìm cách giảm sự chú ý của đám đông thì Anh Quân lại như muốn khuấy động nó lên, làm cho cả hội phải dõi theo họ.

Anh Quân bước những bước chân cao ngạo về phía Hoàng Linh. Khi đã đứng trước mặt người con gái lạnh lùng kiêu sa ấy, Anh Quân khẽ nghiêng người, phong thái rất lãng tử, cánh tay nhanh chóng bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Linh đưa lên miệng hôn nhẹ, miệng nở nụ cười mê hoặc:

- Nhảy với tôi chứ, người đẹp?

- Không thích.

- Làm gì mà kiêu thế? Nhảy với tôi thì em có mất mát gì đâu cơ chứ.

- ...

- Coi như tôi mời em đêm nay, được chứ?

- ...

- Sao em bướng thế nhỉ? Thôi nhảy với tôi nhé.

- Tồn calo vô ích.

11. Chương 10.2 : Oan Gia Ngõ Hẹp

Anh Quân khẽ mỉm cười đầy thích thú.

- “Xem ra không thể dùng cách bình thường với em được rồi, cô bé bướng bỉnh ạ.”

- Nhảy với tôi đi.

- Nói này giờ rồi. Điếc à?

- Thế em có biết tôi vừa nói gì với em không?

- Tôi đâu có điếc như anh.

- Em thử nhắc lại xem nào.

- Nhảy với tôi đi.

- Được thôi. Làm sao tôi có thể từ chối lời mời của người đẹp chứ. Hahaha... - Anh Quân thích thú cười to khi Linh sập bẫy.

Hoàng Linh méo mặt, cười không được mà khóc cũng không xong. Cả buổi không nói câu nào, thế mà vừa lên tiếng đã phạm ngay một sai lầm lớn. Đúng là cái miệng hại cái thân!

- “Đồ cáo già. Để xem tôi xử anh thế nào.”

Không để Hoàng Linh có cơ hội từ chối, Anh Quân nhanh chóng kéo cô vào chính giữa sàn khiêu vũ.

Cô định vùng ra thì cậu đã nhanh miệng nói:

- Chỗ này đông người, cũng nhiều khách quý đấy. Chắc không ít người biết mặt tiểu thư tập đoàn du lịch lớn nhất châu Âu đâu nhỉ? Tốt nhất em hãy ngoan ngoãn chút đi, đừng để ba mẹ em biết chuyện thì khó mà được sống riêng nữa đấy. – Anh Quân cười đều.

- Anh...Ai cho anh điều tra về tôi hả? – Hoàng Linh nổi giận,mặt nóng bừng vì giận, nét lạnh lùng đã ngủ quên ở đâu đó.

- Tôi có sao? Mà cẩn thận người ta hiểu nhầm em đổ mặt vậnsung sướng khi được tôi ôm đấy. Hahaha... - Anh Quân trên ghẹo.

Hoàng Linh nín thính, không phản bác được câu nào, chỉ biếthậm hực mà khiêu vũ cho xong chuyện.

Magical Love

Vũ Phong đặt ly rượu xuống bàn, hai tay đút tui quần bước vềphía Bảo Nhi đầy kiêu ngạo.

Tự nhiên máu nóng dồn hết lên mặt làm mặt Bảo Nhi bây giờ chẳngkhác gì quả cà chua cả. Nó hơi ngại nên quay sang chỗ khác giả vờ tìm nước uốngđể che dấu khuôn mặt của mình không cho hấn thấy.

- “Mình mới uống tí cocktail chứ mấy, sao lại nóng mặt thế này nhỉ?”

Bảo Nhi càng lo lắng hơn khi Vũ Phong ngày càng đến gần.

- “Trời ơi. Khuôn mặt thì rõ là đẹp trai nhưng sao lại lạnhnhư Nam Cực thế không biết? Sợ quá. Hixhix...”

- Em có vẻ thích nghĩ xấu về người khác nhỉ?

Vũ Phong đã đến bên cạnh Bảo Nhi từ lúc nào, hai tay vẫn cứđút trong túi quần, nhếch miệng cao ngạo nhìn nó nói.

Bảo Nhi không để ý, lại bị Vũ Phong một câu nói đúng tim đennên lấp bắp:

- O... tôi... tôi có nghĩ xấu gì ai đâu... “Sao hấn cứ như ma ấynhỉ?”

- Tôi không phải ma.

- Hả??????????? “Sao...Sao hấn biết mình nghĩ gì nhỉ? Không...chắc không phải đâu. Hấn chỉ đoán thui. Đúng rồi, là đoán, là đoán ấy mà. Khôngsao đâu.”

- Ra đây. Nói nhiều quá.

- Ra...ra làm...làm gì? “Mình mới nói có mấy câu chứ mấy, sao lạiêu mình nói nhiều? Mà hấn gọi mình ra làm gì nhỉ? Không lẽ...hấn định đánh mìnhsao? Huhuhu...”

- Tôi không ăn thịt em đâu. Lại đây. – Vũ Phong gắt.

- “Eo ơi. Hấn không ăn thịt thì cũng phanhtây mình ra quá,nhất là lúc ở canteen mình lỡ... hixhix... hấn định làm gì mình đây?” – Bảo Nhinghĩ thầm, nuốt nước miếng cái ực, trán lấm tấm mồ hôi.

Vũ Phong cau mày khó chịu khi nó vẫn cứ đứng chôn chân tạichỗ. Bảo Nhi thấy vẻ mặt “hung thần” ấy thì giật mình, vội nhích từng bước chânnhỏ đến gần Phong, hai bàn tay ướt mồ hôi nắm chặt lại lo lắng.

Bảo Nhi đã tới cạnh chỗ Vũ Phong đứng nhưng vẫn phòngthủghê lắm, hai mắt mở rõ to dõi theo nhất cử nhất động của hấn mà không dám chớp mắt lấy một lần.

Vũ Phong bất giác giơ tay lên...

- “Chết rồi. Không lẽ hấn đánh mình sao? Không được, khôngthể để hấn đánh mình được. Nhưng mình phải làm sao bây giờ, mình ngược mỗi cổ mớinhìn thấy được cái mặt “khó ưa” ấy thì đánh lại hấn bằng niềm tin à? Thôi thìxuống nước với hấn vậy. Có dịp mình sẽ trả thù sau. Quân tử trả thù mười nămchưa muộn mà.”

- Á... Tôi xin lỗi... xin lỗi mà. Tôi sai rồi, tôi còn trẻ người non dại, hixhix... sorry anh nha. Anh là quân tử mà, đừng chấp vặt...

Hahaha...

Thấy nó ngổ như vậy, Vũ Phong không khỏi bật cười mà quên mấtmình đang đứng giữa hội trường rộng lớn, xung quanh có hàng nghìn, hàng triệungười.

Một vài tiếng xầm xì nổi lên.

- Thiếu gia vừa cười sao?
- Trời ơi, tui có nằm mơ không vậy?
- Hiện tượng ngàn năm có một đấy. Có ai chụp ảnh lại chưa?

- ...

Vũ Phong giật mình, vội e hèm vài tiếng lấy lại phong độ. Hắn lừ mắt nhìn xung quanh làm tất cả im bật, ngó lơ qua chỗ khác chứ không dám bàn tán thêm câu nào vì sợ đắc tội với Leader uy quyền.

Thấy mọi việc đã yên ổn, Vũ Phong quay mặt sang bên cạnh thì thấy Bảo Nhi đang ngơ ngác, mặt nghệt ra, mắt mở to, miệng lắp bắp gì đó không nghe rõ. Hắn hơi ngại, mặt thoáng nét hồng, vội nắm lấy tay nó lôi ra sân khiêu vũ.

- “Anh ta...cũng biết cười sao?”

Magical Love

- Này, ít ra cô cũng phải nhảy cho khớp nhạc một tí chứ? Sainhip hết trơn rồi còn gì. Mà chân tôi đâu có đắc tội gì với cô đâu mà sao cô hành hạ nó nãy giờ thế hả? Cô giẫm nhiều quá giờ chân tôi mất cảm giác luôn rồi nè. Cô tính dùng cách này trả thù tôi sao? – Nhật Nam tức giận quát.
- Thì tôi đã bảo anh rồi còn gì, tôi không biết nhảy. Do anh cứ kéo tôi ra đây chứ bộ, bây giờ lãnh hậu quả thì ráng mà chịu chứ. – Như Quỳnh phụng phịu nói, tiện tay nhéo một cái vào vai Nhật Nam.
- Cô...cô làm cái gì thế hả? Con gái mà hơi tí là động tay động chân, thật chẳng có tí nữ tính nào hết. – Nhật Nam tiếp tục quát, đồng thời bóp chặt vào eo Như Quỳnh làm nhỏ đau nhói mà không dám kêu.

Và cứ thế cặp đôi này cứ hết bầu vai, vịn eo rồi chuyển sang màn 4 mắt trừng nhau.

Magical Love

- Này! Em không cần phải căng thẳng thế đâu. Thả lỏng chút đi. – Bảo Thiên nhắc nhở nhỏ, tỏ rõ sự quan tâm.
- Uhm... Tôi biết rồi. – Thiên Kim e dè nói.
- Biết mà vẫn thế à? Nhảy gì mà gồng cứng cả người, chẳng thấy được sự uyển chuyển gì hết. Em có phải tiểu thư... Á... Đau... Em làm cái gì thế hả? – Bảo Thiên đau quá hét ầm lên.

Thì ra Thiên Kim nghe Bảo Thiên chê mình không phải tiểu thư, máu tự ái nổi lên, liền tức giận dùng tay bóp mạnh vào các cơ vai gáy cổ. Vì có học võ nên nhỏ biết rõ nơi nào là chỗ hiểm để đánh ngã đối thủ. Bảo Thiên vì không có sự đề phòng nên lĩnh đủ (tội nghiệp).

- Tôi có làm gì anh sao? Ủa? Sao tôi không biết nhỉ? Tôi làm gì thế? Nói tui nghe với... - Thiên Kim giả nai, giương đôi mắt tròn xoe trong veo nhìn Bảo Thiên hỏi.
- Em...Em... - Bảo Thiên không nói được gì, nhìn nhỏ như vậy thật khó lòng mà trách mắng được.
- Chắc tôi phải lựa thời gian chứng minh cho em thấy khả năng đàn ông của mình nhỉ? – Nhớ ra điểm yếu của nhỏ, Bảo Thiên vội nói không quên khuyến mãi nụ cười đều.
- Anh...Anh... Xí...đàn ông con trai gì mà nhỏ nhen, hẹp hòi, chấp vặt, biến thái... Á! – Phát hiện ra mình nói hớ, nhỏ vội đưa tay lên bịt miệng, mắt lén nhìn Bảo Thiên. “Ôi Kim ơi là Kim...!”

Anh tuy nghe nhưng coi như không biết gì, chỉ bật cười nhẹ, tiếp tục cùng nhỏ hoà mình vào giai điệu nhẹ nhàng, lãng mạn.

Magical Love

- Tránh xa ra một tí. – Hoàng Linh khó chịu khi Anh Quân cứ áp sát cô vào người cậu.
- Tay tôi ngắn, em thông cảm nha. Hahaha... - Anh Quân cười chọc tức cô.

- ...

- Mà body tôi hoàn hảo thế này, bao nhiêu người mong muốn được tôi ôm mà sao em lại chê nhỉ? – Thấy cô không nói gì, Anh Quân tìm có bắt chuyện.

- ... “Hoàn hảo quá. Body sáu mũi...mỡ thì có.” – Hoàng Linh nghĩ thầm, nhưng tuyệt nhiên không mở miệng nói tiếng nào.

- Sao em không nói gì? Hay là suy nghĩ lại rồi, muốn tôi ôm chặt hơn? – Vừa nói, Anh Quân vừa siết chặt vòng tay hơn.

Bây giờ cơ thể mềm mại của Hoàng Linh như dán chặt vào người Anh Quân không có lấy khe hở. Nhìn hai người thật dễ gây hiểu nhầm. Hoàng Linh khó chịu lên tiếng:

- Tránh ra, đồ biến thái.

- Muộn rồi người đẹp. Tôi thích thế này hơn.

Cộppppp...

- Á...Á...Á...!

Một tiếng động giòn giã vang lên, kèm theo đó là một tiếng hét khá lớn của Anh Quân khiến mọi người ngạc nhiên quay lại.

Hoàng Linh vì muốn chấm dứt hoàn cảnh hiện tại nên đã không thương tiếc cho nguyên gót nhọn của giày cao gót giẫm vào giày của Anh Quân một phát thật mạnh (muốn lủng cả giày) khiến cậu đau quá mà hét lên.

Anh Quân đau khổ nhìn cô nói không thành lời, đành tạo khoảng cách giữa hai người theo ý cô rồi lê cái chân tàn tạ tiếp tục điệu khiêu vũ.

- Em ghê gớm thật. Quá đáng...

Anh Quân chưa nói hết câu thì Hoàng Linh đã nhảy vào bổ sung:

- Quá đáng đời.

Magical Love

Trong 4 cặp đôi chính thì có lẽ cặp của Vũ Phong và Bảo Nhi là hoà bình nhất, mặc dù không dùng vũ lực như 3 cặp kia nhưng tình hình thì cực kì căng thẳng, mà lí do là hàn khí quá lạnh toát ra từ người ai kia khiến cho Bảo Nhi không dám hé môi nói nửa lời.

- “Hoá ra anh ta chỉ muốn mời mình nhảy. Mình quan trọng hoá vấn đề rồi. Nhưng mà mình không thích im lặng thế này. Chán...” – Bảo Nhi chỉ dám than thầm trong đầu.

- Em muốn nói gì đây? – Vũ Phong bất ngờ lên tiếng làm nó giật thót người.

- O...Hả??? Nói gì cơ?

- Chẳng phải em không thích im lặng sao? Muốn nói gì thì nói đi.

- O...Ồ...Sao anh biết? Nó tròn mắt nhìn Vũ Phong bởi hắn vừa nói lên suy nghĩ của nhỏ. “Ôi, ma quỷ hiện mình. Má ơi cứu con...”

- Tôi giống ma lắm à?

- O...dạ...à không...không...không giống...hìhì...hixhix... - Phát hiện lỗi lời, nó vội sửa lại, miệng cười mà như mếu.

- “Từ đầu buổi đến giờ anh ta toàn nói những điều mình nghĩ. HẢ? không lẽ anh ta...đọc được suy nghĩ sao? Má ơi...Đáng sợ quá! Huhuhu” – Bảo Nhi nghĩ thầm, bất giác mồ hôi lạnh, cả người khẽ run lên.

- Ủ đúng rồi đấy, toi đọc được suy nghĩ của người khác. – Vũ Phong thản nhiên khẳng định.

- HẢ???????????

- “Trời ơi. Khuôn mặt thì rõ là đẹp trai nhưng sao lại lạnh như Nam Cực thế không biết? Sợ quá. Hixhix...”

- “Sao hấn cứ như ma ấy nhỉ?”
- “Sao...Sao hấn biết mình nghĩ gì nhỉ? Không... chắc không phải đâu. Hấn chỉ đoán thôi. Đúng rồi, là đoán, là đoán ấy mà. Không sao đâu.”
- “Mình mới nói có mấy câu chứ mấy, sao lại kêu mình nói nhiều? Mà hấn gọi mình ra làm gì nhỉ? Không lẽ...hấn định đánh mình sao? Huhuhu...”
- “Eo ơi. Hấn không ăn thịt thì cũng phanh thây mình ra quá, nhất là lúc ở canteen mình lỡ... hixhix... hấn định làm gì mình đây?”
- “Chết rồi. Không lẽ hấn đánh mình sao? Không được, không thể để hấn đánh mình được. Nhưng mình phải làm sao bây giờ, mình ngược mỗi cổ mới nhìn thấy được cái mặt “khó ưa” ấy thì đánh lại hấn bằng niềm tin à? Thôi thì xuống nước với hấn vậy. Có dịp mình sẽ trả thù sau. Quân tử trả thù mười năm chưa muộn mà.”
- “Anh ta...cũng biết cười sao?”
- “Hoá ra anh ta chỉ muốn mời mình nhảy. Mình quan trọng hoá vấn đề rồi. Nhưng mà mình không thích im lặng thế này. Chán...”
- “Ôi, ma quỷ hiện mình. Má ơi cứu con...”
- “Từ đầu buổi đến giờ anh ta toàn nói những điều mình nghĩ. HẢ? không lẽ anh ta...đọc được suy nghĩ sao? Má ơi...Đáng sợ quá! Huhuhu”

Từng ý nghĩ của Bảo Nhi lần lượt hiện ra làm nó rùng mình, da ốc da gà thay nhau nổi lên. Nó lén đưa mắt nhìn kẻ lạnh lùng kia nhưng đáp lại chỉ là một nụ cười đều.

- “Sao mình lại toàn nghĩ xấu về hấn thế cơ chứ? Huhuhu... Chết con rồi má ơi. Thôi không dám nghĩ gì nữa đâu, hấn đọc được thì chết.”

Magical Love

Điện nhảy kết thúc.

8 con người bước ra với 8 biểu hiện sắc thái khác nhau làm ọi người không khỏi ngỡ ngàng.

Về phía tụi nó, Bảo Nhi mặt mày xanh lét, Hoàng Linh tuy lạnh lùng nhưng vẫn thể hiện phần nào sự tức tối, Thiên Kim thì phụng phịu, hậm hực bước ra, còn Như Quỳnh thì khỏi nói, khiêu vũ xong mà như vừa đi đánh trận về, bẻ tay bẻ chân, lắc cổ kêu răng rắc.

Còn tụi hấn cũng chẳng khá hơn, chỉ có Vũ Phong là lạnh vẫn hoàn lạnh, trên mặt không tỏ ra bất cứ cảm xúc gì, Bảo Thiên thì mất đi nụ cười luôn thường trực trên môi, đôi lông mày nhíu chặt lại thể hiện sự tức giận, Nhật Nam vươn vai đầy mệt mỏi, luôn miệng suýt xoa bàn chân, còn Anh Quân là trầm nhất, chân đi cà nhắc nhưng miệng vẫn không quên nở nụ cười sát gái (bó tay).

Sau phần khiêu vũ khai màn của 8 người, bữa tiệc chính thức bắt đầu. Những chàng công tử hào hoa phong nhã dắt tay những nàng tiểu thư kiêu diễm e lệ bước ra sàn khiêu vũ. Mọi người vui vẻ trò chuyện, chúc nhau, tiếng cụng ly kêu leng keng nhộn nhịp.

- Phong! Con lại đây một lát. – Bà Tuyết Lan, mẹ của hấn khẽ gọi.

Hôm nay trông phu nhân Dương Tuyết Lan thật đẹp và sang trọng trong chiếc váy lụa đính kim sa lấp lánh cùng với những trang sức phụ kiện đắt tiền quý giá. Đứng cạnh bà là bà Đình Hương – phu nhân chủ tịch tập đoàn địa ốc lớn nhất nhì thế giới. Bà Đình Hương có khuôn mặt khá lạnh lùng và rất sắc sảo, đôi mắt sắc bén như nhìn thấu tâm can con người. Trên miệng bà luôn thường trực nụ cười nhưng không mấy thân thiện cho lắm.

Vũ Phong thông thả đi tới, hai tay vẫn đút túi quần, cả người toát lên một phong thái uy quyền của bậc đế vương ngày xưa.

- Chà...con trai bà tuyệt quá. – Bà Hương thốt lên khen ngợi.

- Bà quá khen. – Phu nhân Tuyết Lan mỉm cười khiêm tốn.

- Phong, giới thiệu với con đây là bác Đình Hương, bạn của mẹ. Đứng bên phải bác ấy là Tường Vân, con gái út của bác Hương và cũng là hôn thê của con. Con nhớ giúp đỡ con bé đấy. – Bà Tuyết Lan quay sang Vũ Phong mỉm cười giới thiệu.

Vũ Phong chỉ khẽ gật đầu chào chào bà Hương cho có lệ chứ không một lần liếc mắt đến người con gái tên Tường Vân kia. Cậu cảm thấy không thích hai người này cho lắm.

- “Hôn thê ư? Để xem cô đủ khả năng không? Nhảm nhí.” – Vũ Phong nghĩ, miệng nở nụ cười cao ngạo lạnh lùng.

Thấy hắn không đoái hoài gì đến mình, Tường Vân đành e lệ bước ra, mắt nhìn hắn say đắm, miệng khẽ cười duyên và cất giọng nói ngọt ngào:

- Anh Phong! Em tên là Tường Vân. Rất vui khi...

Chưa để Tường Vân nói hết câu, Vũ Phong đã lên tiếng cắt ngang:

- Mẹ, con bận rồi. Có gì ta nói chuyện sau nhé.

Dứt lời, không chờ bà Tuyết Lan đồng ý, Vũ Phong đã quay lưng bước đi, không chào bà Hương lấy một câu, mắt vẫn không liếc người con gái kia lấy một lần.

Tường Vân đơ mắt hai giây rồi nhanh chóng lấy lại nụ cười, quay sang mẹ hắn cười nhẹ.

- Chắc anh ấy có việc. Bác đừng giận anh ấy nhé. – Tường Vân dè dặt nói đỡ cho hắn, tuy nhiên hai bàn tay đã nắm chặt, mười ngón tay bấm chặt vào da thịt muốn rách cả da.

Nói chuyện với mẹ hắn thêm một lúc, cô nàng bèn xin phép đi ra ngoài, lấy cớ là đi vệ sinh.

Magical Love

Anh Quân sau khi phục hồi khả năng đi lại đã tiếp tục sự nghiệp đào hoa “hai tay mấy chục em” của mình, mặc kệ cô nàng Ngọc Anh léo nhéo bên cạnh.

- Anh Quân... Nhảy với em một bài đi... đi mà... - Ngọc Anh nín tay Anh Quân, nũng nịu nói.

- Tránh ra đi. Không thấy tôi còn bao nhiêu người đây à? Làm sao nhảy với cô được. Phiền phức. – Anh Quân lạnh lùng hất tay cô nàng ra rồi phải phải tay áo như vừa có cái gì dơ bẩn lắm chạm vào.

- O... Anh... Anh Quân...

Lại một lần nữa Ngọc Anh bị Anh Quân phũ phàng hất bỏ, cô tát tức tối, nghiêng rằng treo treo, mặt đỏ bừng bừng, miệng liên tục c.h.ử.i rửa tụi nó.

- “Tất cả là tại tụi mày. Tao sẽ không tha cho đứa nào đâu, nhất là mày đó Đỗ Hoàng Linh.”

Magical Love

Sau khi kết thúc bài khiêu vũ, tụi nó nhanh chóng lại bàn tiệc nạp năng lượng. Tuy đói muốn xỉu tại chỗ nhưng đây là chỗ đông người nên tụi nó vẫn phải giữ khuôn phép mà ăn uống từ tốn, đúng mực.

Đám nam sinh trong trường liên tục liếc mắt đưa tình về phía bọn hắn, nhưng vì quả cầu của ngài Jackson đã ghép đôi tụi nó với Tứ Đại Thiên Vương, mà chẳng ai muốn đắc tội với 4 chàng trai ấy nên bọn họ đành ngậm ngùi từ bỏ mong muốn nhảy với tụi nó, chỉ dám lặng lẽ ngắm nhìn người đẹp.

- Để tui đi lấy mấy li cocktail, khát nước quá. – Nó nói.

- Ừ. Đi nhanh đi. Tui cũng khát khô cổ rồi.

Bảo Nhi tung tăng chạy đi kiếm anh bồi bàn nhưng vì hấp tấp nên vừa quay lưng lại thì nó đã bị va vào một người.

Àooo...

Cả ly rượu đổ vào chiếc váy trắng tinh của nó tạo thành một vệt dài chảy loang lổ.

- Ôi, tôi xin lỗi. Bạn có sao không? – Cô gái va vào nó thấy thế vội nói.
- Không sao. Không sao đâu. – Bảo Nhi xoa tay rồi chạy vội vào nhà vệ sinh để xóa đi vết bẩn.
- Ràoooo...
- Sao mà khó ra thế này? – Nó nhăn nhó khi rửa mãi mà chất lỏng kia vẫn cứ bám vào vạt váy không chịu ra.
- Bạn dùng cái này là sẽ hết nhanh thôi. – Một cô gái với mái tóc tím rất đổi xinh đẹp đưa cho nó một gói màu trắng.
- Đây là cái gì? – Nó ngạc nhiên hỏi.
- Là bột giặt khô đấy. Bạn mau dùng đi, kéo để lâu vết bẩn bám vào váy luôn đó.
- Cảm ơn bạn.
- Bảo Nhi cười tươi rồi đưa tay ra nhận lấy gói bột bôi lên váy. Lập tức vết bẩn biến mất nhường chỗ cho màu trắng xinh xắn.
- Hay quá. Cảm ơn bạn nhé. – Bảo Nhi ngược đầu lên rồi rút cảm ơn nhưng cô bạn kia đã biến mất rồi.
- Kì lạ thật. – Nó lẩm bẩm.
- Nó nhanh chóng quay trở lại bữa tiệc.
- Sao nhanh thế?
- Có người giúp đó. Cô ấy đưa cho tui gói thuốc tẩy hay lắm, bôi vào sạch ngay. – Nó giơ gói thuốc cho 3 nhỏ bạn xem.
- “Tốt thế sao?” – Hoàng Linh nghĩ thầm.

Magical Love

Tụi nó đang vui vẻ ăn uống, trò chuyện thì một giọng nói vang lên.

- Bạn gì đó ơi. Có ai muốn gặp bạn kìa. Mấy bạn mau ra sau hoa viên trường đi.
- Ồ. Mình biết rồi. Cảm ơn bạn nhé. – Tụi nó mỉm cười rồi bước đi, mặc dù cảm thấy hơi lạ ‘ Ai vậy nhỉ ?’.
- Chính là tụi nó. – Cô gái tóc tím lúc nãy cùng với một cô gái có mái tóc màu ánh kim bắt mắt đột ngột xuất hiện và chỉ tay vào tụi nó. Theo sau họ là một đám con gái.
- Ai thế? – Hoàng Linh hỏi mấy đứa bạn.
- Không biết nữa. Lần đầu gặp.
- Tui không quen.
- Chưa gặp bao giờ.
- Tụi nó rất ngạc nhiên khi gặp một đám người lạ hoắc, đã vậy cô gái kia còn thốt ra câu nói không được thân thiện cho lắm.
- Tụi mày không biết bọn tao cũng phải thôi. Có cớ gì mà, tầm hiểu biết hạn hẹp là phải. – Cô gái tóc ánh kim kênh kiệu nói.
- Thế lũ quạ mổ các người tìm tụi tôi có việc gì? – Như Quỳnh không kém, nhả hất mặt hỏi.
- Mày nói cái gì? Đồ mất dạy. Mày phải gọi tao là chị đây.
- Tụi tôi không muốn dơ miệng. – Bảo Nhi cười khẩy đáp.
- Tụi mày...tụi mày... - Cô nàng tóc ánh kim tức giận mà không biết nói gì.
- Tụi tao vào thẳng vấn đề. Không hồn thì tránh xa Tứ Đại Thiên Vương ra, không thì tụi mày chết chắc. – Trúc Loan, cô nàng tóc tím lên tiếng hăm dọa, tay chỉ vào mặt Như Quỳnh nói.

- Cát mấy cái móng tay ghẻ của mày đi, trông gớm quá. – Quỳnh trừng mắt.

- Ngon thì nhào vô, xem ai sợ ai. – Trúc Loan vênh mặt thách thức.

Rắc...

- Á...Á...Á...

Như Quỳnh không chút thương tiếc mà bẻ ngược cả bàn tay của nhỏ kia, tiếng xương kêu rõ to làm nhỏ đau đớn kêu thét lên.

Bọn đàn em của nhỏ vội xông vào tụi nó mà đánh, hồng cứu cô nàng Trúc Loan kia vừa được dịp xả giận.

- Tụi bay đánh chết nó cho tao. – Cô nàng có mái tóc ánh kim – Quỳnh Anh hét lên ra lệnh.

Hơn chục đứa con gái lao đến cào cấu loạn xạ nhưng chẳng trúng được cái nào. Tụi nó thần nhiên tránh né rồi bật cười ha hả, châm chích lũ con gái vô dụng.

- Haha...Xem tụi nó diễn kịch kìa mấy bà. Vui quá. Hahaha... -Thiên Kim cười to thích thú, lại còn vỗ tay reo hò làm cho tụi con gái đó tức muốn chảy máu mắt.

- Ôi em sợ quá...toàn vô mèo cào. Hahaha... - Như Quỳnh cũng không kém, vội góp phần châm biếm khiến lũ kia tức điên lên.

- Đánh thế là đủ rồi. Giờ đến lượt bọn này. Lên nào mấy bà.Hahaha... - Bảo Nhi nháy mắt ra hiệu.

- Ok baby!

Bốp...

- Hự...

- Á...

Tụi nó vốn học võ từ nhỏ nên không có gì khó khăn trong việc chà gục lũ “liều yếu đào tơ” này, chẳng qua là tụi nó chưa vội ra tay để xem trò vui thôi.

Những cú đấm liên tục vào mặt, vào bụng đối phương của Như Quỳnh khiến lũ kia ngã ngửa ra sau không lết dậy nổi, chỉ biết nằm rên la đầy đau đớn.

Hoàng Linh cũng không chút nương tình mà liên tục cho những cú húc từ cùi chỏ lên cằm, vào bụng chúng khiến máu miệng lũ đó chảy be bét, có đứa gãy mất vài cái răng liền ôm mặt ngồi khóc vì đau và vì...tiếc nhan sắc.

Một điều đáng ngạc nhiên đó là cô tiểu thư tưởng như yếu đuối Thiên Kim lại thể hiện những chiêu võ mạnh mẽ không kém gì ai, nhỏ kẹp chặt cổ đứa định đánh lén rồi dùng chân gạt ngã chúng không thương tiếc.

Riêng Bảo Nhi, nó chẳng có võ gì cả vì suốt ngày trốn đi chơi trong lúc tập luyện. Nó được 3 cô bạn thân đứng vây xung quanh nó làm bọn kia muốn đụng vào nó cũng chẳng được. Không có việc gì làm cộng thêm tay chân đang ngứa ngáy, nó bèn ngồi xuống đất nhặt những viên đá lát đường đi lên...ném vào tụi kia cho...đỡ buồn. (Amen).

Mọi người trong đại sảnh thấy ồn ào ngoài hoa viên liền tò mò kéo nhau đi ra xem, ra đến nơi thì trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Trước mặt họ là một đám con gái nằm lê lết, miệng la oai oái, có đứa đã bất tỉnh, có đứa thì ôm mặt khóc rưng rức...

Tuy nhiên vẫn còn 6 đứa trong trạng thái bình thường, đó là 4 đứa tụi nó đang mỉm cười đắc thắng, Trúc Loan ôm bàn tay bị Như Quỳnh vặn mà suốt xoa, Quỳnh Anh thì lấp bắp không thành tiếng, vẻ mặt như không tin được những gì vừa xảy ra.

Bọn hắn thì đã đứng ngoài này này giờ rồi, cả bọn thích thú quan sát bọn nó mà không khỏi bật cười. Bây giờ thấy mọi người kéo ra nên cả bọn không thể làm lơ nữa, liền chỉnh lại trang phục rồi hùng dũng bước ra dẹp loạn.

- Phong... Có chuyện gì vừa xảy ra. – Bà Tuyết Lan tức giận nói.

- Thiên! Con trai yêu quý, có chuyện gì vậy con? – Bà Thanh Mai, mẹ của Bảo Thiên nhìn thấy cảnh tượng này mà không khỏi sửng sốt quay qua Thiên chờ sự giải đáp.

- Loan, tay con làm sao thế? – Bà Trúc Diễm, mẹ của Trúc Loan vội vã đến bên cạnh nhỏ lo lắng hỏi.

- Quỳnh Anh, chuyện gì vậy? – Bà Quỳnh Chi, mẹ của Quỳnh Anh sợ con gây ra chuyện, vội túm lấy vai nhỏ hỏi, vừa giận dữ mà cũng vừa sợ hãi.

- Ô... Con... con... - Hai nhỏ Trúc Loan và Quỳnh Anh ý thức được tình hình, cả người run lên từng đợt, lắp bắp không dám nói.

- Các cô lên phòng Hội Học Sinh hết cho tôi. – Vũ Phong quét mắt qua cả đám một lượt, lạnh lùng ra lệnh rồi quay lưng đi về phía văn phòng.

- Mọi người bình tĩnh. Chúng tôi sẽ làm rõ chuyện này. Bây giờ mọi người hãy quay về hội trường tiếp tục dự tiệc nào. – Anh Quân mỉm cười trấn an mọi người.

Tứ Đại Thiên Vương đã nói vậy thì đâu ai dám trái lời. Mọi người liền từ từ quay trở lại hội trường nhưng vẫn còn bàn tán xôn xao vụ việc vừa rồi.

Bọn nó cũng lui thui đi theo Vũ Phong, tuy nhiên vẫn ngẩng cao đầu theo kiểu “ta đây không sai”.

12. Chương 11 : Âm Mưu

Ngôi trường Morlilton – ngôi trường quốc tế hàng đầu thế giới đào tạo những tài năng lớn của nhân loại với các năng lực đặc biệt hiếm có. Vào đầu năm học, trường được xây dựng ở ngoại ô của thành phố London để tiếp nhận những học sinh bình thường nhưng tài giỏi của khu Moon. Đến khi học sinh khu Moon nhập học đủ, trường sẽ đóng chặt kết giới và di chuyển đến một hòn đảo lớn cách trung tâm thành phố London 100m. Đây cũng chính là lý do vì sao trường không tiếp nhận thêm học sinh khu Moon nào vào giữa năm học cho dù họ có là thiên tài.

Tuy nhiên để tránh sự tò mò, nghi ngờ của người bình thường, sau khi ngôi trường được dời đi, một ngôi trường khác với đầy đủ học sinh, giáo viên sẽ được tạo ra nhờ thuật tạo ảo ảnh ngay trên mảnh đất của trường.

Để ngăn chặn những kẻ đột nhập với mục đích xấu hòng phá hủy hay độc chiếm những năng lực hiếm có, 5 vòng kết giới với sức mạnh phi thường đã được tạo ra, mỗi vòng cách nhau 5km. Đặc điểm của những vòng kết giới này sẽ có sự thay đổi tùy thuộc vào những người tạo ra chúng. Vì vậy rất khó trong việc đoán được sức mạnh của từng lớp kết giới.

Vòng thứ nhất cũng là vòng ngoài cùng, vòng kết giới này do Hoàng Bảo Thiên tạo ra với năng lực mạnh nhất của mình là điều khiển ánh sáng tạo nên ảo ảnh, mê hoặc và đánh lạc hướng đối phương nếu kẻ đó có tình xâm nhập mà không nhận được sự cho phép. Nếu như kẻ thù muốn phá vỡ lớp kết giới “Ảo ảnh” này thì ngay lập tức, kẻ đó sẽ bị cuốn vào một không gian khác giống như một mê cung huyền bí, càng đi càng mất phương hướng, làm cho tâm trí rối loạn và rất khó khăn trong việc tìm được lối ra. Tuy nhiên trên thực tế thì những kẻ đó chỉ đứng yên một chỗ và lực lượng bảo vệ của trường dễ dàng bắt được chúng và “tổng cổ” ra ngoài.

Ở giữa hai vòng kết giới đầu tiên là một không gian được kết nối với năng lực dịch chuyển tức thời. Vì kẻ có thể vượt qua được kết giới ảo ảnh mà xâm nhập vào trong chắc chắn là một người có năng lực không hề tầm thường nên việc tạo ra kết giới này là vô cùng hợp lý và cần thiết. Khi không cẩn thận mà dính phải kết

ấn này thì ngay lập tức bị đưa đến sát cạnh kết giới “Hoả” do Vương Nhật Nam tạo nên. Kết giới này gồm những vòng lửa với nhiệt độ lên đến trên 10000 độ C tạo thành một bức màn đỏ rực có thể thiêu chết tất cả những kẻ liều lĩnh chạm vào. Xung quanh bức màn ấy còn có những vòi phun lửa tự động có thể phun lên bất kì lúc nào mà không cho người ta cơ hội chuẩn bị. Vì vậy những kẻ bị kết ấn với năng lực dịch chuyển tức thời đưa đến kết giới “Hoả” này có rất ít cơ hội để sống sót, thương tích nhẹ nhất cũng là bị phỏng nặng đến nỗi biến dạng.

Kết giới tiếp theo là kết giới “Lôi” với những tia lửa điện liên tục đánh xuống của Huỳnh Anh Quân. Ở trong kết giới này, một bức màn bảo vệ nguy hiểm được tạo thành từ sấm, sét với dòng điện trên 5000V. Những tia sét lại là vô hình nên rất khó để đoán được vị trí mà tia sét sẽ đánh trúng, vì vậy việc bị biến thành “heo quay” là một điều vô cùng dễ xảy ra đối với những kẻ thích mạo hiểm. Tuy nhiên lớp kết giới này rất ít khi có cơ hội để phát huy sức mạnh vì hầu hết những kẻ xâm nhập đều không thể vượt qua lớp kết giới “Hoả” do anh chàng Bảo Thiên tạo ra.

Kết giới thứ 4 được Trịnh Vũ Phong điều khiển gió và cát tạo thành những cơn lốc và những hố cát lún đầy nguy hiểm. Ở kết giới này, gió và cát bay mù mịt đến nỗi không thể mở mắt ra nổi, những cơn lốc cuốn cứ thình lhout hiện cuốn phăng tất cả mọi thứ trên đường đi với vận tốc gần 500km/h. Những kẻ đã bị cuốn vào thì không có cách nào ra ngoài được mà chỉ có thể chịu chung số phận là bị đưa vào các hố cát lún đã được “chuẩn bị” từ trước. Không những thế, những lưỡi phong đao sắc bén vô hình lần lượt được tạo thành lao vun vút, trong tích tắc có thể cắt đứt mọi thứ mà con người không thể cảm nhận được sự xuất hiện của chúng.

Lớp kết giới cuối cùng cũng là lớp kết giới mạnh nhất. Nó được tạo ra không chỉ bởi năng lực của Tứ Đại Thiên Vương mà còn của tất cả thành viên trong Hội Học Sinh – những người sở hữu năng lực cấp 7. Ở đây sức mạnh của các nguyên tố như thủy, hỏa, phong, lôi, thổ, mộc... đều được tập hợp lại, hoà quyện với nhau tạo nên một bức tường thành bảo vệ kiên cố và đáng tin tưởng.

Để kết giới có được sức mạnh tối đa, những người tạo ra chúng đã phải tiêu hao 1/5 năng lực của mình. Vì vậy sau khi tạo được kết giới, những người đó sẽ được bảo vệ chu đáo và phải luyện tập trong nhà “kết giới” 5 ngày để hồi phục lại năng lực. Nếu như một lớp kết giới bị phá hủy thì người tạo ra nó sẽ bị mất sức đáng kể, phải mất từ 7 đến 10 ngày để khôi phục sức mạnh của mình.

Bình thường nếu như không có kẻ xâm nhập thì các lớp kết giới này hoàn toàn vô hình và vô hại đối với học sinh của trường. Những vị khách mời của trường khi đến sẽ được tạo ra một chiếc cổng riêng để vào trường mà không bị kết giới gây ra tổn hại gì.

Tuy các lớp kết giới này nguy hiểm là thế nhưng đối với những con người bình thường mà không phải học sinh của khu Moon trong trường thì lớp kết giới gần như vô hại, chỉ có lớp kết giới “Ảo ảnh” được kích hoạt để đưa họ trở lại vị trí ban đầu.

Magical Love

Rengggggg...

Warming... Warming...

It 's dangerous... It 's dangerous...

Chuông báo động trong phòng bảo vệ đột nhiên vang lên inh ỏi, lực lượng bảo vệ chợt nhìn nhau ngơ ngác, khẩn trương tìm ra nguyên nhân rồi vội vàng liên lạc với Tứ Đại Thiên Vương quyền uy.

Magical Love

Bọn hắn đang dẫn cả đám lên phòng Hội Học Sinh thì Bảo Thiên đột ngột khựng lại, trên mặt hiện rõ sự khó chịu và có phần đau đớn. Ngạc nhiên, bọn hắn liền dừng lại hỏi:

- Thiên! Sao vậy?

- Cậu bị đau ở chỗ nào à? Có cần lên phòng y tế không? Hay là làm việc quá sức nên mệt?

- Hay là cậu về phòng nghỉ ngơi trước đi. Việc này cứ giao lại cho bọn tôi xử lí là được rồi.

Bảo Thiên không đáp vội, cậu quay lại liếc nhìn đám người đằng sau đang ngạc nhiên và tò mò rồi mới dùng ánh mắt trao đổi suy nghĩ với 3 thành bạn:

- Tôi không sao. Nhưng hình như có kẻ đang đột nhập vào trường. Chúng đang cố phá vỡ kết giới “Ảo ảnh” của tôi nên mới có chút khó chịu.

3 người Vũ Phong, Nhật Nam và Anh Quân nghe vậy thì không tránh khỏi sửng sốt. Kẻ nào lại dám cả gan xâm nhập vào trường này chứ?

Đúng lúc đó, chuông điện thoại của Anh Quân vang lên. Cậu nghe điện thoại mà đôi mày hơi nhíu lại khi thấy đội trưởng đội bảo vệ của trường là người gọi đến:

- Thưa Thiếu gia, chuông báo động của trường vừa vang lên, theo điều tra thì chúng tôi biết được có kẻ...

- Tôi biết điều đó rồi. Các anh cứ lo việc của mình đi. Việc đó cứ để cho chúng tôi.

Không muốn để bọn nó biết chuyện, Anh Quân ngắt lời, nói một lời rồi cúp máy, quay sang ra hiệu với bọn hắn.

Nhật Nam quay sang tụi nó dặn dò:

- Tất cả đứng yên ở đây, không được đi đâu cho đến khi tụi tôi quay trở lại.

Dứt lời, 4 chàng trai ấy đã bay lên cao, mất hút trong màn đêm bí ẩn trong khi tụi nó còn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì.

Magical Love

Chỉ vài giây sau, bọn hắn đã có mặt ở phòng điều hành của trường.

Vũ Phong dùng tay vẽ lên khoảng không. Ngay lập tức, một bảng điện tử theo dõi 5 vòng kết giới hiện ra. Hơn 30 chục tên đang ra sức dùng lửa, băng, nước, lôi, phong, mộc... phá vỡ vòng kết giới đầu tiên.

- Đây là năng lực cấp 5 trở lên cả.

- Còn có năng lực cấp 5, cấp 6, lại có khoảng 30 chục tên. Vậy mà chúng dám xâm nhập trường sao?

- Không biết chúng có mục đích gì đây?

- Trở về phòng Hội Học Sinh tập hợp mọi người lại đã.

Anh Quân khẽ di tay đến nút lệnh tập hợp trên bản đồ rồi 4 người nhanh chóng bay về phòng Hội Học Sinh.

Magical Love

Chưa đầy 2 phút, tất cả thành viên Hội Học Sinh đã có mặt đầy đủ trong bộ trang phục chiến đấu được may hoàn toàn bằng vải đen để tránh bị kẻ thù phát hiện.

- Leader! Có chuyện gì vậy?

Tứ Đại Thiên Vương đều không nói gì mà chỉ im lặng. Bảo Thiên khẽ nhướn mắt ra hiệu cho tất cả nhìn vào bảng điện tử vừa được anh mở ra lần nữa.

Tất cả theo dõi bảng điện tử thì nhanh chóng hiểu ra vấn đề, vội đứng nghiêm trang lại thành từng hàng chờ lệnh.

- Kẻ địch có hơn 30 tên, từ cấp 5 trở lên, có khoảng 7 tên đã bị rối loạn thần trí do trúng phải thuật của vòng kết giới đầu tiên. Chúng tấn công vào 4 phía để phân tán lực lượng của chúng ta. – Nhật Nam tóm tắt tình hình.

- Khoan! Chưa hết đâu. Có thêm chục tên nữa... Lần này toàn là năng lực cấp 7. – Anh Quân chỉ tay vào những chấm đỏ đang liên tiếp hiện ra ở góc màn hình.

Phong nhíu mày quan sát thế trận, trầm ngâm một lúc rồi nhanh chóng vạch ra kế hoạch tác chiến.

- Phân làm 4 nhóm. Nhóm 1 theo tôi đến cửa Tây, nhóm 2 do Thiên chỉ huy phục kích ở cửa Nam, Quân đưa nhóm 3 chặn chúng ở cửa Đông, Nam và những người còn lại sẽ đánh úp chúng ở cửa Bắc.

Dứt lời, như một ảo thuật gia, Vũ Phong vung tay, trong nháy mắt bọn hắn đã khoác lên người những bộ trang phục chiến đấu màu đen bí hiểm cùng với một chiếc áo choàng đồng màu được làm bằng vải đặc biệt mà không một vũ khí nào xuyên qua được.

- Mọi người cũng không cần phải căng thẳng quá, cứ bình tĩnh mà đối phó với chúng. Bọn chúng chỉ có khoảng gần 50 tên, có thể tin tưởng vào 5 vòng kết giới với sức mạnh phi thường của trường. – Anh Quân trấn an.

- Quan trọng là tất cả phải tập trung phân tích tình hình, cẩn thận kéo bị mắc bẫy của chúng. – Nhật Nam dặn dò.

- Nhớ là phải bắt sống chúng bằng mọi cách, hạn chế số lượng người thiệt mạng thấp nhất có thể. – Bảo Thiên thêm vào.

- Thiên! Cậu ổn chứ?

- Yên tâm. Tôi là ai chứ. Một khi chúng còn chưa phá được kết giới thì một mình tôi vẫn có thể giết sạch lũ đó. – Bảo Thiên nửa đùa nửa thật cười nói.

- Vậy thì tốt. Good luck!

- Xuất phát!

Trong tích tắc, mấy trăm bóng đen bí ẩn biến mất vào màn đêm tĩnh lặng trả lại căn phòng lạnh lẽo tĩnh mịch như lúc đầu.

Vù...Vù...

Những bóng đen lướt qua các ngọn cây một cách nhanh chóng xé toạc sự yên tĩnh của bầu trời đêm.

Magical Love

Ruỳnh...Ruỳnh...

Ầm...Ầm...Ầm...

Lửa phun tràn lan trên bề mặt kết giới sáng rực cả khoảng trời, những tia sét chớp nhoáng cứ liên tiếp giáng xuống mặt đất hòng phá hủy vòng kết giới đầu tiên.

Sau một khoảng thời gian tuy chưa dài lắm nhưng cũng không phải là ngắn, bọn chúng đã có dấu hiệu thấm mệt trong khi vòng kết giới chẳng mấy may có dấu hiệu suy yếu. Tức giận, tên cầm đầu liên tục hét lên ra lệnh cho tụi đàn em.

- Mạnh tay lên!

- Dùng hết lực vào cho tao!

- Mấy thằng cấp 7 đâu, phá vỡ vòng kết giới này cho tao!

...

Tuy nhiên, chúng lại không hề nắm được đặc điểm của vòng kết giới này. Đây chính là kết giới “Ảo ảnh”, vì vậy những gì chúng đang tiếp xúc chỉ là ảo ảnh mà thôi, chưa có một tên nào chạm vào được ranh giới của lớp kết giới thật cả.

Magical Love

Cửa Tây...

Vù...ù...ù...

Gió thổi vi vu rồi mạnh dần lên, tốc độ càng lúc càng nhanh và mạnh. Mấy hàng cây xung quanh chao đảo, nghiêng ngã dữ dội, bụi bay mù mịt như bão cát.

Mấy tên xâm nhập phải dừng đánh vì gió quá to, nếu không cẩn thận sẽ bị gió làm đổi hướng các năng lực thì chính chúng sẽ bị năng lực của mình tấn công. Vài tên đứng trúng nơi gió thổi mạnh nhất, bị hất ngược ra sau mất mấy mét, vội ôm chặt một cái cây nào đó mà không dám đứng lên chiến đấu.

Tên cầm đầu vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ, nheo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng kẻ bí ẩn có được năng lực cao siêu như thế.

- Thủ lĩnh! Ở trên...trên đó...có... - Một tên lấp bắp chỉ tay lên ngọn cây phong cao ngất cách nơi chúng đứng không xa.

Dưới ánh trăng mờ mờ ảo ảo, gió lướt qua mấy ngọn cây lắc lư xào xạc, một thân ảnh cao lớn ngồi trên ngọn cây với thần thái ung dung, điềm đạm, khuôn mặt toát lên vẻ đẹp của những thiên thần nhưng đôi mắt màu xanh lá cây sắc sảo lại ánh lên những tia lạnh lẽo như Thần Chết. Ánh mắt ấy quét qua một lượt những tên xâm nhập làm cho bọn chúng khê rùng mình run sợ trước khí chất cao ngạo ấy.

Sự im lặng đáng sợ trong màn đêm tĩnh mịch chỉ nghe tiếng gió gào thét bên tai càng làm tăng lên sự sợ hãi không tên trong lòng những kẻ xâm nhập nhất gan.

Vũ Phong từ từ đưa cánh tay lên phía trước, phẩy nhẹ một cái ra hiệu, điệu bộ hết sức thanh thoi không chút để mắt đến lũ người kia.

Ngay sau cái phẩy tay nhẹ nhàng nhưng uy quyền ấy, nhóm I đồng loạt lao lên như vũ bão về phía kẻ xâm nhập. Họ di chuyển khá nhanh làm cho đối phương chỉ nghe thấy tiếng xé gió đáng sợ, và chỉ kịp nhận ra khi họ đã đứng sát bên cạnh sẵn sàng hạ gục những kẻ xâm nhập trái phép bất cứ lúc nào.

Hoảng hốt, bọn chúng vội ra tay đánh trả mà không hề nhớ đến kế hoạch đã vạch ra trước đó.

Phùng...Phùng...

Như một cơn mưa tên lửa dày đặc, lửa phóng ra liên tục, sát rạt nhau tạo nên không khí nóng rực bức bối.

Những tên xâm nhập vội tìm cách né tránh vì nếu trúng phải đòn này thì nguy cơ mất mạng là rất cao, có kẻ sợ quá liền kiếm ngay một cây cổ thụ to lớn mà đứng nép sau đó, không dám tiếp tục trận chiến.

Còn về những người trong Hội Học Sinh, họ đã được rèn luyện, chuẩn bị kỹ càng, lại thêm tài năng vượt trội nên việc né tránh những “hoả tiễn” này là chuyện vô cùng dễ dàng, họ nhanh chóng vượt qua những ngọn lửa hung hăng dữ tợn ấy mà tìm bắt rồi hạ gục những kẻ xâm nhập kém cỏi kia.

- Nước! Mau dùng nước dập lửa. – Tên thủ lĩnh hét lên ra lệnh.

Bọn đàn em vội bưng bình tĩnh làm theo. Những kẻ mang trong mình sức mạnh hệ thủy vội điều khiển nước để dập lửa.

Như một chiếc vòi rồng, nước dâng cao rồi toả ra tứ phía dập tắt bức màn lửa đang tác oai tác quái. Lửa gặp nước thì cháy xèo xèo, khói dâng cao nghi ngút.

Vũ Phong ngồi trên cây khê nhếch môi cười đầy bí hiểm. Hắn tập hợp những anh chàng trong nhóm I có sức mạnh hệ thủy cao nhất lại thì thầm giở đồ làm họ muốn cười lắm nhưng không dám, vội cúi đầu bay ra xa rồi khoát tay ra hiệu cho nhóm I bay lên những cành cây cao gần đó.

Những người trong nhóm tuy chưa hiểu ý Leader nhưng cũng vội làm theo, tìm những cành cây à đáp xuống để lại lũ người xâm nhập ngỡ ngàng không hiểu chuyện.

- Tiếp thêm sức cho chúng đi. – Vũ Phong lười biếng ra lệnh.

Những người trong nhóm I hơi ngớ người ra rồi bật cười khi đã hiểu ý Leader. Họ nhìn Vũ Phong đầy kính phục và nể sợ. Leader của họ có khác, thật sự là không dễ chơi! Độc, thật sự rất độc! Chỉ tội cho những kẻ dạn dặt kia, dây vào ai không dây lại dây vào vị Thiếu gia thâm hiểm này.

Ngay khi hắn dứt lời, những anh chàng khi nãy được Vũ Phong gọi đến liền điều khiển cho nước dâng lên cao hơn, nước từ dưới đất phun lên àoạt, tạo thành những lốc xoáy nguy hiểm rồi đổ ập xuống đám người xâm nhập tọng hiếp.

Những kẻ có phản ứng mau lẹ vội bay lên cành cây tránh lũngay lập tức bị những người trong Hội Học Sinh từ trên cây tấn công kịch liệt, không cho chúng cơ hội chống trả chứ đừng nói đến chuyện thoát thân.

Những kẻ còn lại chưa hiểu chuyện gì đã bị thác nước hung dữ nuốt chửng, cuốn vào những dòng xoáy nguy hiểm không lối thoát và bị đưa đi xa mấy mét.

Tên thủ lĩnh vội dùng năng lực thổ của mình điều khiển đất tạo thành những hố sâu. Nhưng có vẻ mình hắn thì không đủ sức để ngăn cản dòng nước mạnh mẽ ấy, hắn vội hét to ra lệnh:

- Thổ! Thằng nào có năng lực thổ mau giúp tao! Tạo càng nhiều hố sâu càng tốt! Nhanh lên!

Mấy tên xâm nhập vội làm theo như một cái máy, đứa nào đứa nấy mặt mày tái mét, không đủ tỉnh táo để suy nghĩ thêm điều gì.

Những hố đất sâu dần được tạo thành, dòng nước lũ từ từ đổ ập xuống hố đất ấy, thấm dần vào lòng đất rồi biến mất. Những tên bị nước cuốn khi nãy nằm sõng soài trên mặt đất, mặt trắng bệch như xác chết, ho sặc sụa, vội nôn thốc nôn tháo những thứ đã nuốt phải.

- Tấn công!

Những khối đất hình trụ từ dưới đất độn lên nhanh như cắt đầy nguy hiểm với phía đầu sắc nhọn như móng vuốt của mấy chú chim đại bàng, có thể đâm chết kẻ thù ngay tức khắc. Bọn xâm nhập điều khiển cho những khối đất đâm xiên, đâm xéo nhưng những người nhóm I đều tránh né dễ dàng.

Vũ Phong nhíu mày, gió nổi lên lồng lộng, gào thét như một cơn mãnh thú. Những lốc xoáy dần được hình thành xung quanh hắn và những người nhóm I đã rút về đứng xung quanh hắn từ lúc nào.

Vũ Phong vung tay, những lốc xoáy cứ thế lao vun vút về phía trước, dữ dội nuốt chửng tất cả những thứ cản đường chúng, lướt qua những khối đất sắc nhọn kia làm chúng vỡ vụn rơi xuống đất.

Mấy kẻ xâm nhập guồng chân tháo chạy. Những lốc xoáy nhanh chóng đuổi theo cuốn lấy bọn chúng rồi hất tung lên cao rồi rơi xuống những cái hố mà chính tay chúng vừa tạo ra.

Những người có sức mạnh hệ thổ trong nhóm I nhanh chóng điều khiển đất trói chặt những kẻ đó làm chúng muốn chạy cũng không chạy được.

Không chỉ tên thủ lĩnh mà tất cả những kẻ ở đó đều nhìn Vũ Phong với ánh mắt kinh sợ và không thiếu sự nể phục. Chúng đã hiểu ra được kế hoạch của vị Leader oai phong kia. Bọn chúng dùng nước để dập tắt lửa, Vũ Phong liên tục tăng thêm sức mạnh của nước, dùng chính dòng nước ấy để tiêu diệt chúng. Bọn chúng tạo ra những hố đất sâu để thoát nước thì hắn lại dùng chính những hố đất ấy để chôn sống chúng. Đúng là “gậy ông đập lưng ông”.

- Cẩn thận... Á...A...A...A...!

Tên thủ lĩnh chỉ kịp hét lên một tiếng rồi ngã vật xuống đất, cơ thể gãy dựa đầy đau đớn.

Lũ người xâm nhập vội đưa mắt nhìn thì nhận thấy ngay ở chỗ tên thủ lĩnh vừa ngã xuống là một thân ảnh cao lớn đang mỉm cười ngạo nghễ, tào ào choàng tung bay trong gió càng tăng thêm sự ma mị vốn có. Đôi mắt sắc lạnh nhìn những kẻ xâm nhập đầy khinh bỉ, cái nhìn chứa đầy sự uy hiếp ép buộc tất cả phải đầu hàng. Bọn chúng không hèn mà cùng run rẩy khi bắt gặp đôi mắt ấy - đôi mắt màu xanh lá cây!

Magical Love

Cửa Nam...

Ầm...Ầm...

Uỳnh...Uỳnh...

Bọn chúng đang dùng hết lực hi vọng phá hủy được kết giới thì một giọng nam trầm ấm không kém phần uy quyền vang lên:

- Các ngươi là ai? Tại sao dám xâm nhập vào lãnh thổ trường này?

Bọn chúng bất ngờ liền dừng tay lại dáo dác ngó xung quanh tìm kiếm chủ nhân giọng nói.

Kì lạ, ngó trước ngó sau mà chẳng thấy một ai, bọn chúng đang định tiếp tục công việc thì chợt giật mình khi phát hiện ra...ngay trên đỉnh đầu bọn chúng, đứng giữa không trung là một đoàn người hùng hậu đang hiện ngang nhìn bọn chúng với ánh mắt khinh thường. Tất cả đều khoác lên người bộ đồ đen bí ẩn.

Nổi bật giữa màn đêm là một dáng người cao lớn với chiếc khăn tai bằng đá hổ phách. Bảo Thiên cười nhẹ coi như màn chào hỏi, nụ cười hiền lành như ánh trăng nhưng không kém phần cao ngạo, chiếc áo choàng tung bay trong cơn gió nhẹ càng làm tăng thêm sự tự tin vốn có.

Tên cầm đầu bật cười ha hả, nụ cười mang đầy sự giễu cợt. Một kẻ hiền lành thế này mà đòi chiến đấu với chúng sao? Trường Morlison hết học sinh ưu tú rồi chắc?

Những người trong nhóm II thấy lũ người xâm nhập kia dám coi thường Leader của mình thì không khỏi tức giận. Họ định xông lên xử đẹp đám nguời ngạo mạn kia thì bị Bảo Thiên cản lại. Anh lại cười nhẹ rồi nói:

- Cứ cho bọn chúng cười. Càng khinh địch bao nhiêu thì cơ hội chiến thắng của chúng lại càng thấp bấy nhiêu.

Bảo Thiên đã nói vậy thì những người còn lại đành nghe theo, nhưng trong lòng mọi người vẫn còn tức giận lắm, trong đầu nghĩ thầm: “Lát nữa ta sẽ cho các người chết không kịp ngáp.”

- Tụi mày đâu? Hạ hết đám ẻo lả này cho tao! Làm càng nhanh gọn càng tốt.

Vút... Vút...

Keng... Keng...

Những phi tiêu bằng băng nhọn hoắt phóng như mưa về phía Bảo Thiên và những người nhóm II, chúng loé sáng trong đêm, hơi lạnh từ từ bốc lên.

- Đất. – Thiên hét lên ra lệnh, tuy nhiên nụ cười vẫn cứ nở trên môi.

Hiểu ý, những người còn lại nhảy vọt xuống đất, ngồi thụp xuống, hai tay đập mạnh xuống đất phóng năng lượng.

Crack... Crack...

Ầm... Ầm...

Một bức tường bằng đất được tạo thành ngay lập tức, kiên cố, cao lớn, che chắn ọi người trước những phi tiêu kia.

Những phi tiêu bằng băng nhọn hoắt cắm vào bức tường cứng rắn kia thì gãy vụn, rơi lèng xèng rồi tan thành nước.

Xẹt... Xẹt... Xẹt...

Những tia lửa điện và sấm chớp bắt đầu vang lên ở phía bên kia bức tường – nơi những kẻ xâm nhập đang đứng.

- Bọn chúng sắp dùng lôi. Tất cả lại đây... - Thiên gọi mọi người lại bàn kế hoạch tác chiến.

- Rõ chưa?

- Rõ.

Uỳnh... Uỳnh...

Xẹt...

Chúu... Đoàn...

Crack... Crack...

Đòn lôi điện khá mạnh, chúng phóng thẳng về phía bức tường đất kiên cố, dày đặc. Những tiếng crack vang lên giòn giã.

Bức tường đã có dấu hiệu sụp đổ.

Ầm...

Những mảnh vụn và mảnh đất lớn sứt xuống, phía bên kia tường dần lộ diện. Vui mừng vì phá được bức tường, bọn chúng liên tục phóng những tia lửa điện, những tia sét sáng chói về phía bên kia mà không để ý rằng...ở phía bên kia từ lâu đã chẳng còn bóng dáng của ai.

Phụt...

Ào...Ào...

Như một cơn đại hồng thủy, nước phun mạnh về phía những kẻ xâm nhập, cuộn vào những tia sét. Những tiếng xẹt xẹt do điện bị chặn vang lên làm người ta nổi da gà. Nước tạo ra một lớp màn trắng xoá, che đi tầm nhìn của người khác.

Lực nước quá mạnh lại thêm dòng điện lên đến hàng nghìn Vôn đang đổ ập xuống nơi bọn xâm nhập đang đứng. Bọn chúng vội vã chạy chốn vì không muốn mất mạng. Đội hình của chúng nhanh chóng bị phá huỷ.

Chỉ chờ có thế, những người trong nhóm II nhanh chóng ổn định đội hình rồi lao vào tấn công như vũ bão không cho lũ người xâm nhập cơ hội trốn tránh. Từng năng lực lần lượt được sử dụng, phá huỷ khu rừng xinh đẹp vốn có.

Bảo Thiên cũng nhanh chóng nhập cuộc giúp sức, nhưng anh không dùng thể mạnh của mình là tạo ra “Ảo ảnh” mà dùng những năng lực khác vì sợ làm nhiều sức mạnh của kết giới. Tuy vậy, những kẻ xâm nhập vẫn bị anh hạ gục dễ dàng.

- Hự...

Tên cầm đầu cuối cùng cũng bị Bảo Thiên hạ đo ván, hấn nằm dưới đất lăn lộn, ôm bụng rên rỉ trong đau đớn, ánh mắt căm thù nhìn Bảo Thiên đang đứng trước mặt.

Hạ xong lũ người ngạo mạn, tất cả thành viên trong nhóm II lập tức tập trung thành 3 hàng đứng sau Bảo Thiên chờ lệnh, đôi mắt cảnh giác canh chừng những kẻ xâm nhập để phòng chúng đánh lén.

Bảo Thiên nhìn tên cầm đầu đang trừng mắt nhìn mình thì nhếch môi cười khinh bỉ:

- Bài học cho các ngươi. Đừng vội đánh giá người khác khi chưa hiểu rõ về con người họ.

Đùng...Đùng...

Những viên bi tròn chứa thuốc nổ cứ được ném liên hồi vào vòng kết giới khiến khói bay mù mịt cả một vùng, mùi khét lẹt bắt đầu toả ra khắp nơi, xộc vào mũi khiến mọi người cảm thấy khó chịu.

- Hắt...Hắt...Hắt xìiiii...

- Hắt...Hắt xìiiii... Lũ này...hắt xì...chán sống rồi...hắt xìii...

Anh Quân hắt xì liên tục khi mùi hắc xộc vào mũi mà cậu lại bị dị ứng với mùi thuốc súng mới khở. Cậu phẩy tay một cái làm mùi khét khó chịu ấy biến mất, trả lại cho không khí sự trong lành vốn có.

Anh Quân bay nhanh đến chỗ bọn chúng đang tụ tập, nhanh chóng đảo mắt quan sát tình hình rồi tiện đà bay vút lên một cành cây phong cao tít ở gần đó ngồi bắc chân chữ ngũ như một ông hoàng chuẩn bị thẩm vấn nạn nhân.

- Được lắm! Ông cho tụi bay biết tay.

Crack...

Vụt...

Pặp...

- Á...

- Cái quái quỷ gì thế này?

Từng tốp dây leo chằng chịt từ dưới đất bắt ngờ trồi lên quăn quắt tứ chi của từng tên xâm nhập.

Bọn chúng bị treo lơ lửng trên không, cách mặt đất khoảng một mét rưỡi như những con côn trùng bị mắc vào mạng nhện đang cố vùng vẫy thoát thân, nhưng càng vùng vẫy bao nhiêu thì càng bị siết chặt dây trói bấy nhiêu.

Anh Quân chỉ bừa vào một tên có năng lực cấp 7 ngoắc ngoắc ngón tay, ngay lập tức tên đó bị một lực hút vô hình hút đến gần cây phong Anh Quân đang ngồi. Mặt hắn lộ rõ sự sợ hãi khi chạm phải ánh nhìn mĩa mai đầy lạnh lẽo của cậu, vội vã cúi đầu xuống nhìn vào khoảng không vô định.

Anh Quân bật cười to, nụ cười toả sáng trong đêm tối nhưng đầy sắc lạnh và ẩn chứa mùi vị của sự nguy hiểm:

- Hahaha... Chúng bay làm ông khó chịu đấy. Muốn chết sao? Hả?

Ngay sau tiếng quát ầm ĩ của Anh Quân, những tia sét liên tục đánh ầm ầm xuống mặt đất, ngay sát bên chỗ bọn xâm nhập đang đứng làm mặt đất lõm xuống một lỗ sâu hoắm, khói và mùi khét bốc lên nồng nặc. Vừa giật mình vừa sợ hãi, bọn chúng mặt mày tái mét, mặt cắt không còn giọt máu, mồ hôi hột toát ra như mưa.

Vút...

Nghe thấy tiếng xé gió đang lao về phía mình mỗi lúc một gần, cậu bật ngược về phía sau, lùi lại mấy mét giữ khoảng cách, đồng thời hét lên ra lệnh:

- Có động! Tất cả mau lùi lại!

Vút...

Phập...Phập...Phập...

Những chiếc phi tiêu nhọn hoắt bay vút đến, cắm chi chít trên mặt đất nơi Anh Quân và những người nhóm III vừa đứng khi nãy.

Lợi dụng sơ hở, bọn chúng nhanh chóng cắt đứt những chiếc dây leo đang quấn quanh cơ thể rồi tạo thành vòng tròn bao vây nhóm người của Anh Quân.

- Ra mặt đi! Muốn chơi trốn tìm với ông à? – Cậu quát lớn giận dữ.

Anh Quân vừa dứt lời, khoảng 5 tên nhảy ra từ những lùm cây gần đó, nhanh chóng nhập bọn với lũ người xâm nhập kia siết chặt vòng vây, quyết tâm tiêu diệt những người trong nhóm III, và tất nhiên không loại trừ cậu.

- Tấn công! – Một tên hét lên ra lệnh.

Nhận được lệnh, bọn chúng ồ ạt xông lên như những con thú đang khát máu.

Anh Quân cũng phẩy tay ra hiệu cho nhóm III tiến vào xử lý đám người ngạo mạn ấy nhưng vẫn không quên nhắc nhở:

- Có 2 tên dùng vũ khí là kim độc, nhớ cẩn thận. Còn những tên khác thì không đáng lo.

- Rõ!

Vút...Vút...

Vèo...

Uỳnh...

Crack...Crack...

Cả hai bên lao vào nhau như vũ bão, những nguyên tố lần lượt được sử dụng một cách thuần thục. Có thể nói bọn người xâm nhập này không phải hạng xoàng, sức mạnh của chúng cũng không thua kém những người trong Hội Học Sinh là bao nhiêu, chỉ là chúng không được đào tạo bài bản cộng với số lượng ít ỏi làm chúng nhanh chóng bị thua trận.

Rầm...Rầm...

Soạt...Soạt...

Không muốn mất thêm thời gian vô ích, những quả cầu bằng sét liên tục được Anh Quân tạo thành trong lòng bàn tay rồi phóng về phía chúng. Tuy nhiên vì không muốn giết người nên những quả cầu sét ấy có dòng điện không quá mạnh, lại được cậu cố ý ném chệch qua một bên nên chỉ khiến những tên sơ ý chạm phải lăn ra bất tỉnh chứ không ảnh hưởng đến tính mạng.

- Nộp mạng đi!

Một tiếng hét giận giữ vang lên, cùng lúc đó là 3 bóng đen lao vun vút về phía Anh Quân.

- Leader! Cẩn thận!

Như đã đoán được từ trước, Anh Quân không lộ tí gì là lo lắng, ngược lại còn nở nụ cười kiêu ngạo như nắm chắc phần thắng. Cậu cứ ung dung ngồi rung đùi chờ bọn chúng đến thật gần rồi bất ngờ xoay người tránh né. Bọn người kia đang đà lao đến lại bay với vận tốc rất nhanh nên không kịp đổi hướng, đâm sầm vào thân cây phong Anh Quân vừa ngồi, ngã phịch xuống mặt đất.

Anh Quân cũng nhanh chóng đáp đất, miệng cười đắc thắng rồi gằn từng tiếng:

- Muốn đánh lên ông sao? Tụi bay chưa đủ trình độ đâu.

Một quả cầu bằng sét lại lần nữa được hình thành trong lòng bàn tay Anh Quân. Cậu đã tức giận thật sự. Quả cầu lần này to hơn và chắc chắn sức mạnh cũng lớn hơn những quả cầu khi nãy nhiều lần. Nếu chẳng may dính phải đòn này thì không biết kết cục của chúng sẽ thế nào.

Sợ quá hoá liều, một trong 3 kẻ đánh lên liền linh thánh thốt:

- Chỉ biết dùng sấm sét thì có gì là tài giỏi? Có ngon thì dùng năng lực khác...

Vút...

Ầm...

- Phụt...

Không đợi tên đó nói hết câu, một lốc xoáy được tạo thành từ gió đã lao vút vào tên đó với lực khá mạnh khiến hắn đau đớn mà phun ra một ngụm máu tươi.

Hoá ra khi nghe tên đó thốt lên những lời đại dột, Anh Quân đã không chần chừ mà tạo ra một trận lốc xoáy “thưởng” cho tên đó để hắn nếm mùi lợi hại. Cậu lạnh lùng buông ra một tiếng:

- Ngu xuẩn!

Magical Love

Cửa Bắc...

- Lâu rồi chưa vận động tay chân. Thật sự là ngứa ngáy quá. Hahaha... – Nhật Nam nửa đùa nửa thật nói với đồng đội.

- Đúng đó Leader. Bọn em cũng khó chịu lắm rồi. – Một anh chàng trong đội IV cười nói.

- Đã điều tra về bọn người đó chưa?

- Dạ... nghe nói ở cửa Bắc này hầu như bọn chúng dùng thủ thuật là chính, chỉ có một vài tên dùng năng lực đặc biệt thôi. – Một anh chàng khác báo cáo.

- Càng tốt. Đỡ mất sức lại được dịp vận động xương cốt nữa chứ. Mau đến đó thôi. – Nhật Nam hào hứng nói rồi bay vút đi.

Keng...Keng...

Bùm...Bùm...Bùm...

Những chiếc shuriken 4 lưỡi to tướng liên tục được phóng về phía kết giới làm chúng toé lửa. Những chiếc bùa nổ dính kèm với phi tiêu la như mưa vào kết giới rồi nổ vang trời làm mặt đất rung chuyển, khói bay mù mịt.

- Chết tiệt! Sao vẫn không xác định được vị trí chính xác của cái kết giới này cơ chứ?

- Hừ... Mạnh tay lên cho tao!

Nhanh chóng nhận định tình hình, Nhật Nam khẽ nhếch miệng đầy coi thường khi nghe bọn chúng trao đổi.

- “Sức các người mà đòi tìm ra kết giới sao? Chưa bị điên là cần phải cảm tạ trời Phật rồi đây.”

- Có mang theo vũ khí không? – Cậu quay sang một anh chàng trong nhóm IV hỏi.

- Đủ cả ạ.

- Tốt lắm! Nhập cuộc thôi.

Leng keng...Leng keng...

Mấy chiếc shuriken vừa được phóng ra đột nhiên bị bật ngược lại rơi lèng xèng xuống đất làm những tên xâm nhập ngạc nhiên tròn mắt. Nhưng rồi chúng nhanh chóng ổn định đội hình, sẵn sàng trong tư thế phòng thủ khi bóng dáng của Nhật Nam và những người trong nhóm IV hiện ra lơ mờ sau làn khói trắng.

Nhật Nam khẽ ngoắc tay ra hiệu cho đồng đội lại gần, vạch ra phương án hành động nhanh chóng rồi tất cả lại tản ra như cũ.

Nhóm người của cậu đã nhảy xuống mặt đất từ khi nào, di chuyển nhanh như những chú sóc, vừa tiến sát lại gần lũ người xâm nhập vừa tìm mọi cách thu hút sự chú ý của chúng.

- Muốn làm ma đói à? Hahaha... – Nhật Nam cười nhạo đầy khinh bỉ.

- Người nói cái gì? Muốn chết...Á...A...A...

Tên đó chưa kịp hoàn thành câu nói đã bị một toán người từ phía sau tấn công.

Thì ra Nhật Nam cố tình dụ bọn chúng tập trung vào mình mà không để ý phía sau, nhân cơ hội đó một toán người trong nhóm IV đã nhanh chóng di chuyển ra phía sau bao vây bọn chúng. Cũng vì họ di chuyển khá nhanh lại êm ru không chút tiếng động nên đến tận lúc bị tấn công lũ người xâm nhập mới biết mình đã bị bao vây rồi.

- Tấn công! Không được để tên nào trốn thoát! – Nhật Nam hét to ra lệnh.

- Xông lên...!

Bốp...Bốp...

Keng...Keng...

Soạt...Soạt...

Những tên này tuy năng lực chỉ đạt cấp 5, cấp 6 nhưng trình độ võ thuật thì có thể xếp vào hàng cao thủ, chúng di chuyển lanh lẹ, dẻo dai và đầy thận trọng.

Tiếng binh khí chạm vào nhau, tiếng bước chân di chuyển soàn soạt trên đất, bụi bay mù mịt, lực ma sát của những chiếc phi tiêu toé lửa làm cho không gian thêm phần đáng sợ.

Nhật Nam cẩn thận theo dõi từng chuyển động của bọn chúng, phân tích rõ ràng từng thế võ rồi mới ra đòn tấn công. Những cú đâm, những phalên gối đẩy uy lực liên tục được thực hiện làm cho nhiều tên đau đớn mất đà ngã chúi xuống ôm bụng kêu thét.

Bốp...

- Hự...

Một cú đâm mạnh mẽ của Nhật Nam giáng thẳng vào mặt tên cầm đầu làm hắn bật ngửa, bắn ra xa mấy mét, ngã đè lên đồng bọn.

- Hahaha...

Vút...

Keng...

Xẹt...

- Leader! Coi chừng phía sau!

Một chiếc kiếm sắc nhọn ánh lên những tia sáng bạc trong đêm nhằm hướng Nhật Nam mà lao tới.

Nhanh như cắt, cậu rút chiếc dao găm luôn được giắt sau lưng ra đỡ lấy thanh kiếm ấy và tung một cú đá chân phải ngay bụng cho kẻ đánh lén làm hắn ngã lộn quay. Thanh kiếm ấy khi chạm phải chiếc dao găm cứng chắc của Nhật Nam thì gãy làm đôi rơi xuống đất.

- Dám đánh lén bố mày? Nằm mơ à? – Nhật Nam cười khẩy.

Những vũng sinh liên tiếp được tạo ra bởi những tên dùng thủ thuật. Đồng thời cả chục tên đồng loạt tấn công Nhật Nam hòng dồn cậu vào cái bẫy đã được chuẩn bị sẵn.

- “Lại còn muốn gài ta sao? Thôi được, không phụ lòng các người vậy.”

Nhật Nam vừa đánh trả vừa lùi dần, lùi dần về phía sau. Đến khi cậu chỉ còn cách vũng sinh một bước chân, bọn xâm nhập mừng rỡ càng ra đòn quyết liệt hơn cố ép cậu lọt vào cái bẫy ấy thì Nhật Nam đột nhiên bay vút lên cao. Lũ người kia mắt đã liên chui tọt xuống vũng sinh ấy mà không tài nào thoát ra được.

Một số tên có thân thủ nhanh nhẹn thoát được thì bị Nhật Nam phản đòn lại, đánh tới tấp. Cậu ra đòn ngày càng mạnh và nguy hiểm, một tay túm đầu một tên dúm xuống rồi tiện chân bồi cho hắn một cú vào mặt khiến hắn ôm miệng la oai oái vì gãy mất hàm răng, tay kia theo đà cho tên đang định xông lại cứ đồng bọn một cú đâm vào bụng khiến hắn phải khụy người xuống ôm bụng kêu la theo đồng bọn.

- Tên kia hãy nộp mạng!

Một tên khác liều mạng lao tới với thanh kiếm sắc bén. Nếu Nhật Nam tránh đòn này thì sẽ phải lùi lại một bước và lọt vào vũng sinh vừa rồi. Cậu nhanh chóng nghiêng người sang một bên ngay khi thanh kiếm sắp chạm vào người, chụp lấy cổ tay lên đánh lén nhẹ nhàng vụn một cái.

Crack...

- Á...A...A...

Tiếng xương gãy giòn giã vang lên cùng với tiếng la hét thất thanh của tên đó làm mấy tên còn lại giật mình, mặt mày tái mét, vội vàng bỏ chạy.

- Bắt lấy bọn chúng! Không được để tên nào thoát! – Nhật Nam ra lệnh.

Ngay lập tức, những bóng đen lao vun vút về phía đám người vừa tháo chạy kia. Chưa đầy 2 phút sau tất cả những kẻ xâm nhập đã bị người của nhóm IV khống chế một cách dễ dàng. Đa số là bọn chúng vội vàng đầu hàng vì không muốn nhận lấy những cái kết bi thảm.

Magical Love

- Giải quyết xong hết rồi chứ? – Bảo Thiên nói thông qua chiếc chuyên tai.

- Tất nhiên. Nghĩ tôi là ai chứ. – Anh Quân cợt nhả nói.

- Bây giờ làm gì? – Nhật Nam hỏi.

- Tập trung lại cửa Tây đã rồi tính tiếp. Mang theo lũ người đó luôn. – Vũ Phong từ tốn đáp.

- Okay.

Magical Love

Sau khi bị đưa đến cửa Tây, lũ người xâm nhập còn tỉnh táo nhìn nhau cười đầy mưu mô.

- Cởi được dây trói hết chưa? – Tên thủ lĩnh hỏi.
- Rồi, thưa thủ lĩnh.
- Làm tốt lắm. Rút thôi. – Tên thủ lĩnh thì thầm với bọn đàn em.
- Thủ lĩnh, còn mấy tên này thì sao? – Một tên chỉ vào đám người đang mê man bất tỉnh hỏi.
- Tên nào đánh thức được thì mau đánh thức bọn chúng dậy, những tên còn lại tạm thời cứ để đây đã. Chúng ta rút trước.
- Lỡ bọn chúng khai ra tụi mình thì sao?
- Yên tâm. Sẽ có người thay ta giải cứu chúng. Đi!

Ngay sau câu lệnh của tên thủ lĩnh, một làn khói trắng xóa đột ngột xuất hiện, bao phủ lấy Tứ Đại Thiên Vương và toàn bộ người trong Hội Học Sinh. Tên thủ lĩnh nhanh tay rút ra một ống pháo bắn lên trời. Nhận được lệnh của thủ lĩnh, cả bọn xâm nhập nhanh chóng thoát khỏi dây trói, dùng thuật dịch chuyển tức thời mà trốn mất.

- Canh chừng lũ người đó. Không được để chúng thoát. – Nhật Nam hét lên ra lệnh.
- Leader, xin lỗi! Bọn chúng... thoát rồi. – Một người sợ sệt nói.
- Còn đứng đực ra đấy làm gì nữa. Mau đuổi theo cho tôi. – Anh Quân quát âm lên.
- Dạ... Dạ...

Khi mọi người chuẩn bị đuổi theo đám người xâm nhập thì một giọng nói uy quyền vang lên:

- Tất cả đứng lại đó cho tôi!

Làn khói trắng đã dần biến mất, Vũ Phong nhanh chóng xuất hiện cùng với khuôn mặt lạnh băng vốn có. Ngay sát bên cạnh là Bảo Thiên. Anh ngạc nhiên hỏi:

- Phong, sao lại...
- Trong lúc đánh nhau các cậu không nhận ra điều gì sao? – Không vội trả lời, Vũ Phong hỏi ngược lại.
- Ờ thì... hình như bọn chúng đánh không hết sức, dễ bị hạ gục lắm. – Nhật Nam suy nghĩ mất 2 giây rồi trả lời.
- Mà có vẻ bọn chúng chỉ muốn dụ chúng ta ra xa vòng kết giới. – Anh Quân bổ sung.
- Hiểu rồi. Thường thì những kẻ xâm nhập sẽ dụ chúng ta đánh sâu vào trong kết giới rồi lợi dụng sơ hở mà phá hủy nó. Vì có chúng ta ở đấy nên kết giới sẽ không phát huy sức mạnh, nhờ đó chúng không bị tổn hại. Nhưng đằng này những tên vừa rồi lại làm ngược lại. Điều đó cho thấy mục đích của bọn này không phải là phá hủy kết giới, tấn công vào trường. – Bảo Thiên gật gù phân tích.

Cả bốn chìm vào suy nghĩ, sự băn khoăn lâu lắm rồi mới có cơ hội xuất hiện trên khuôn mặt điển trai.

Chợt một suy nghĩ xẹt qua làm 4 đôi chân mày thoáng cau lại, những cặp mắt nhìn nhau hiểu ý khi một vấn đề đã được hiểu mơ hồ.

- Bắt những tên còn sót lại rồi quay về, đừng đuổi theo nữa. Tất cả nhanh chóng tập hợp lại ngay trên nóc của toà nhà chính. Khẩn trương lên! – Nhật Nam quay sang đám người Hội Học Sinh cao giọng ra lệnh.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn nhau không hiểu ý của Nhật Nam, nhưng thấy 3 người còn lại không nói gì nên cũng nhanh chóng làm theo, bắt gọn đám người xâm nhập đang bất tỉnh đưa về trường.

Magical Love

Một phút sau, trên nóc toà nhà chính của ngôi trường Morliton danh tiếng có một toán người mặc đồ đen bí ẩn đang trao đổi.

- Mọi người mau quay lại party tham dự buổi tiệc. Tôi nghiêng về mục tiêu của bọn người vừa này chính là buổi tiệc hoành tráng này. Khỏi nói chắc mọi người cũng biết số khách mời tham dự lần này quan trọng như

thế nào. Vì vậy chúng ta cần phải bảo đảm an toàn tuyệt đối cho họ khi họ còn ở trong phạm vi trường. – Anh Quân giải thích.

- Mọi người phải khéo léo hành động, không được để người khác phát hiện ra mục đích, tránh làm họ hoang mang. Nếu có điều gì bất thường thì thông báo ngay với tôi qua huy hiệu của Hội Học Sinh. Nên nhớ không được manh động mà phải hết sức cẩn trọng. – Bảo Thiên dặn dò.

- Rồi!

Chỉ trong nháy mắt, những bóng đen lao vút đi nhanh như một cơn gió chỉ còn lại 4 con người bí ẩn trong màn đêm lạnh lẽo.

- Akai, Alan, Arik, Aki! Lại phải nhờ đến các người rồi!

4 chàng hoàng tử nhanh chóng lấy lại vẻ uy quyền, khẽ chạm vào 4 chiếc khuyên tai nhỏ làm bằng đá quý đang loé sáng trong đêm tối.

Lập tức 4 con linh thú khổng lồ xuất hiện từ trong màn đêm, gió nổi lên, rít dữ dội như bão lớn từ những pha đập cánh hay những cái lướt xé gió của 4 con linh thú đã đi vào thần thoại.

Akai quán lại chỗ Vũ Phong đang đứng, lượn qua lượn lại như chào mừng chủ nhân. Nếu người thường khi nhìn thấy con rồng màu bạc này chắc sẽ rất xui bởi sự to lớn vĩ đại của nó. Chiếc bờm dài và dày ánh bạc là đại diện cho sự oai phong của con rồng. Đôi mắt sắc lạnh cùng với con ngươi màu xanh lá nổi bật chẳng khác gì chủ nhân của nó. Từng chiếc vảy to lớn hơn cả hai bàn tay đàn ông gộp lại xếp thành tầng tầng lớp lớp. Tứ chi linh hoạt trông thật đáng sợ bởi 5 chiếc móng to quặp lại như lưỡi liềm sắc bén. Hai chiếc râu cũng màu bạc nổi bật như một quý ông cao sang. Vũ Phong thường đứng lên đầu nó mỗi khi chiến đấu. Từ khi sinh ra sứ mệnh của hắn đã gắn liền với Akai.

Còn Alan, con chim đại bàng của Bảo Thiên đã biến nhỏ lại từ lúc nào. Nó đang đậu trên vai anh, cúi cái đầu với chiếc mỏ vàng to cong quặp xuống sắc nhọn đến nỗi có thể đâm thủng con mồi chỉ nhờ một lần mổ. Bảo Thiên nhẹ nhàng vuốt ve nó. Bộ lông trắng phần cổ và vàng cam phần thân khẽ xù lên thích thú. Alan có đôi mắt to lạnh lợi chính là điểm đặc trưng của chim đại bàng khi săn mồi với đôi đồng tử giãn rộng có màu đặc trưng là nâu sữa. Khi Alan chiến đấu, từng sợi cánh của nó dài và rộng cả trăm mét che khuất cả mặt trời.

Arik, con sói trắng với bộ lông xù mềm mại không kém phần oai nghiêm di chuyển trên nóc nhà rồi dụi đầu vào người Anh Quân khiến cậu phì cười xoa xoa đầu nó với bàn tay lọt thỏm trong móng lông dày. Con sói cỡ khổng lồ không hai này là linh thú của Anh Quân, nó sống trong nhà cậu nhờ biến nhỏ lại, chỉ to bằng con hổ cho dễ nuôi. Khi nhìn vào Arik, 100 người thì có đến 99 người hoảng sợ khi nhìn thấy chiếc răng nanh dài lộ ra ở khoe miệng, không thì cũng hết hồn bởi kích thước to lớn của nó. Nó là trợ thủ đắc lực trong khi chiến đấu của Anh Quân.

Aki, linh thú của Nhật Nam chính là một con sư tử với chiếc bờm xù to oai dũng màu hung đỏ nổi bật đang nằm phủ phục bên chân cậu. Nó tongang ngựa với con Aki nhưng đôi mắt ánh lên sự nóng nảy giống với chủ nhân của nó. Tứ chi chắc khỏe, nhanh nhẹn nhưng không hề gây cản trở đến việc đi lại của nó. Khi cần thiết, nó có thể lướt đi êm ru mà không gây ra một tiếng động nào chẳng khác gì một con mèo nhà. Nhật Nam cũng nuôi Aki trong nhà khi nó hoá nhỏ lại chỉ bằng một con sư tử bình thường nhưng cũng khiến cho người người khách hồ hởi khi đến chơi.

- Các người hãy thay bọn ta đi kiểm tra toàn bộ khuôn viên trường. Nhớ kiểm tra kỹ từng phòng, nếu có điều gì khả nghi lập tức quay về thông báo cho ta biết ngay.

Bốn con linh thú kêu lên một tiếng như đã hiểu rồi lao vút vào màn đêm mất hút. Gió cũng dần ổn định trở lại, những cái cây gần đó đã bớt nghiêng ngã hơn.

- Tạm ổn rồi. Quay trở lại giải quyết “đám người nổi loạn” kia thôi. – Anh Quân đùa.

- Khoan! Thay đồ đã nào anh bạn. – Bảo Thiên cười nhẹ.

Vụt...

Ngay lập tức, trang phục chiến đấu của bọn hắn biến thành những bộ tuxedo lịch lãm nhưng cũng không kém phần sang trọng.

Không muốn mất thêm thời gian quý báu, bọn hắn nhanh chóng biến mất nhờ thuật dịch chuyển tức thời, trả lại àn đêm sự yên tĩnh vốn có.

Magical Love

5 phút sau, bọn hắn đã có mặt ở chỗ nữ – nơi những nữ sinh gây rối trật tự đang đứng chờ. Một mỗi sau trận chiến, bọn hắn cũng không màng kiểm tra lại sổ học sinh, không ngoài đầu nhìn đám nữ sinh lấy một lần mà chỉ lười biếng ra lệnh:

- Tiếp tục đến phòng Hội Học Sinh cho tôi.

Cả bọn thở dài, lắc đầu ngao ngán. Ai cũng nghĩ rằng Tứ Đại Thiên Vương bỏ đi rồi là đã thoát nạn, ai dè...

Nhật Nam mỉm cười hài lòng:

- “Sao hôm nay 4 con nhóc đó ngoan thế nhỉ? Bình thường là cái miệng oang oang lên rồi.”

Khẽ quay đầu định nhìn biểu hiện của tụi nó lúc này, Nhật Nam chợt hốt hoảng:

- Thiên! Khoan đã. Còn thiếu người...

Nghe Nhật Nam nhắc, cả bọn giật mình quay lại phía sau thì nhận ra...

Bọn nó đã biến mất!

13. Chương 12 : Mười Mô Chước Quỷ

Nửa tiếng trước...

Ngay khi bọn hắn vừa rời đi một hai phút, đột nhiên một lỗ đen sâu hoắm với lực hút cực mạnh từ đâu xuất hiện làm tụi nó hoảng hồn, như không tin vào mắt mình khi nhìn thấy hiện tượng kì lạ này, vô thức lui lại vài bước, nhưng bất lực khi cái lực hút mạnh vô hình cứ kéo tụi nó vào.

Nhưng kì lạ thay, tuy lực hút này vô cùng mạnh nhưng chỉ tác dụng lên tụi nó, còn bọn người của Trúc Loan, Ngọc Anh không những không bị ảnh hưởng gì mà trên mặt còn không có lấy một tia ngạc nhiên hay sợ sệt, thay vào đó là những nụ cười quỷ quỷ, gian xảo cứ lần lượt hiện lên, đầy khoái chí.

- Hahaha... Tụi bay đi chết đi! - Trúc Loan cười gằn.

Magical Love

- “Đây là đâu?”

Đầu đau như búa bổ, tụi nó mơ hồ mở mắt. Một hình bát quái khổng lồ hiện ra trên trần nhà làm tụi nó giật mình, lồm cồm bò dậy, đảo mắt nhìn xung quanh, không gian yên tĩnh đến kì lạ làm tụi nó khá sợ hãi.

Keng...

Tụi nó va phải một thứ gì đó không biết làm bằng sứ hay thủy tinh, vội nhìn xuống đất. Hàng loạt mảnh vỡ rải rác khắp phòng, tất cả những thứ trong căn phòng này đều không lành lặn giống như vừa có một cuộc ẩu đả xảy ra.

Bóng tối bao trùm lên tất cả, chỉ có hai ngọn đuốc được treo lơ lửng trên bức tường, thấp sáng ngọn lửa nửa đỏ nửa trắng được khắc trên tường làm không gian trở nên mù mịt kì quái hơn.

- Nơi quái quỷ gì thế này? - Bảo Nhi nhìn xung quanh, lo lắng hỏi.

- Sao tối om thế này, cửa ra đâu rồi? - Thiên Kim cau mày hỏi.

- Không biết nữa, phải tìm thôi. - Như Quỳnh trấn an.

Hoàng Linh tiến đến chỗ bức tường nơi co hai cây đuốc, cô cố vươn người lên vớ lấy một cây, soi qua soi lại tìm kiếm cánh cửa với niềm hi vọng được giải thoát nhưng lần mò mãi mà lực bắt tòng tâm, không có lấy một lối thoát, cả một vết hở cũng không có. Thất vọng, tụi nó ngồi bệt xuống ủ rũ.

- Thả chúng tôi ra! Có ai không? - Như Quỳnh tức giận hét to.

- Cứu với... Có người bị bắt cóc!

- ...

Không có lấy một dấu hiệu khả quan nào, tụi nó mệt mỏi, la hét khản cổ cũng không có lấy một bóng người.

- Không lẽ phải chết trong cái xó xỉnh này sao? - Thiên Kim máu mếu.

Bip... Bip...

Bip... Bip...

Bỗng nhiên tiếng chuông báo động vang lên cùng với những tiếng động rất lạ làm tụi nó ngơ ngác nhìn nhau.

Soạt...Soạt...

Cạch...

Vút...

- Cẩn thận! - Hoàng Linh hoảng hốt la to.

Magical Love

- TRÚC LOAN!!!!!!!!!! Mấy nhỏ đó đâu rồi? - Nhật Nam găm gè, lia ánh mắt sắc bén về phía Trúc Loan.

Đang hã hê thì bỗng nghe nhắc đến tên mình, Trúc Loan giật mình, đồng bọn của nhỏ ta cũng hơi chột dạ.

Nhỏ lấm lét nhìn Nhật Nam, lắp bắp nói:

- Nhỏ...nhỏ...nào cơ? Em... Không... không biết...

Nhìn thái độ khác lạ của Trúc Loan và đồng bọn mà bọn hấn nghi ngờ, không để nhỏ nói hết câu, Nhật Nam đã tiến đến gần nhỏ, bàn tay to khỏe vùng lên, nắm chặt lấy cổ tay nhỏ làm nhỏ tê buốt, đau vô cùng, hai hàng nước mắt bắt đầu ứa ra trong ánh mắt sợ hãi nài nỉ xin tha.

- Cô tưởng tôi là trẻ lên ba à? Mấy nhỏ đó ở cùng chỗ với cô, có chuyện gì cô lại không biết được sao? Chưa kể đến sắc mặt cô lúc tôi hỏi đến... Ha... Quá buồn cười nếu cô nói là không biết đấy! - Nhật Nam gằn từng chữ một, day nghiến khiến cả lũ học sinh rùng mình.

- Á... Anh Nam... em... em nói thật mà... em không làm gì họ cả... anh tha cho em đi... hichic... - Trúc Loan mếu máo nói, nhìn khuôn mặt tang thương đến tội (tội chưa xử).

- Hừ...Cô được lắm! Đến khi tôi làm rõ chân tướng sự việc nếu như có liên quan thì cô chết chắc! - Nhật Nam hất Trúc Loan ra làm nhỏ ngã sòng soài ra đất.

- Tất cả nghe đây. Chuyện gây gỗ lần này bọn tôi sẽ bỏ qua không truy cứu nữa. Tuy nhiên nếu để chúng tôi bắt gặp thêm một lần nữa thì chết các cô biết chuyện gì sẽ xảy ra rồi chứ? Về phòng đóng cửa sấm hối hết đi! -Anh Quân nghiêm nghị nói - riêng Trúc Loan và Quỳnh Anh thì ở lại đây cho tôi!

Đám học sinh nghe vậy mừng húm, vội vã cúi chào rồi chạy biến kéo bọn hấn thay đổi quyết định thì nguy. Hầu như cô nàng nào cũng nghĩ rằng mình đẹp quá nên mấy anh ý không nỡ mà tha bổng (>.<)

- Quỳnh Anh, Trúc Loan, tôi khuyên các cô biết gì thì khai ra đi! Tôi hứa sẽ giơ cao đánh khẽ. - Bảo Thiên (cố gắng) nhẹ nhàng khuyên bảo.

- Anh Thiên...em...em... - Quỳnh Anh cắn môi, trên khuôn mặt thoáng xuất hiện nét khó xử.

Thấy cô bạn đang xiêu lòng trước người tình trong mộng, TrúcLoan cau mày, tức giận, lại sợ lộ chuyện, nhỏ ta lén lút ngắt nhẹ hông QuỳnhAnh ra hiệu.

Quỳnh Anh khẽ kêu lên một tiếng rồi im bật, mặt cúi gầm xuống không dám ngẩng lên.

Nhật Nam tức giận khi sắp tìm ra manh mối thì bị phá đám, những cái lườm nẩy lửa liên tiếp phóng về phía Trúc Loan khiến nhỏ ta giật mình, sợ hãi.

- Quỳnh Anh! Tôi biết cô không phải là người xấu (chỉ tốt với mình anh thôi, Bảo Thiên à). Nếu cô biết chuyện gì hãy nói ra, tránh hậu quả về sau. - Bảo Thiên (lại) một lần nữa khuyên nhủ.

- Anh Thiên...em...em xin lỗi...

Quỳnh Anh chỉ nói vậy rồi kéo tay Trúc Loan chạy thẳng, để lại cơn giận sắp bùng nổ của bọn hắn.

- Chết tiệt! - Anh Quân tức giận c.h.ử.i thề.

- Tự tìm đi! - Vũ Phong lên tiếng, giọng nói lạnh lẽo đến đáng sợ.

Vù...

Chỉ còn lại tiếng gió thổi với nhành cây xao động kêu xào xạc, màn đêm lại trở về vẻ vốn có, tĩnh lặng mà có phần đáng sợ.

Magical Love

Vútutututut...

Những viên gạch được hệ thống an ninh lắp đặt sẵn thật sâu vào bốn bức tường khoắc một màu tăm tối để lộ những khe hở hình chữ nhật. Hàng loạt những phi tiêu kim loại bay tứ phía làm tụi nó hết hồn hết vía.

Những phi tiêu sắc nhọn sáng lóa thứ ánh sáng kim loại lạnh lẽo làm người ta nổi da gà, nó bay nhanh như cắt, xé toạc bóng tối man rợ trong căn phòng, cửa qua làn da mỏng manh trắng ngần của tụi nó một cách không thương tiếc để lại những vết thương rớm máu.

Những tiếng la hét thất thanh trong căn phòng kín làm một đám người hã hê ghê gớm.

- Cho bọn mày chết!

Sau khoảng 5 phút, cơn mưa phi tiêu đã dừng lại nhưng đã kịp để lại những vết thương dày đặc trên người tụi nó. Đứa nào đứa nào trên mình đầy những vết rách tả tơi, máu chảy loang lổ, dấy lên những chiếc cáy dạ tiệc xinh đẹp, ướm thắm. May sao tụi nó có học võ, chân tay nhanh nhẹn nên tránh né được khá không thì bây giờ chẳng biết thảm hại như thế nào.

Vì mãi tránh né mà tụi nó không để ý rằng: cơn mưa phi tiêu không quá dày đặc như muốn chơi đùa, làm cho tụi nó tuy toàn thân đau nhức nhưng vẫn phải vất vả tránh né chứ không muốn giết ngay những con mồi là tụi nó. Những chiếc phi tiêu giống như có người cố tình giảm độ sắc bén, đầu phi tiêu không hề nhọn hoắt, chỉ đủ gây ra những vết thương khiến tụi nó đau đớn mà không thể lấy mạng tụi nó.

Vừa mệt, vừa đau lại thêm đói bụng vì từ tối đến giờ chưa kịp ăn chút gì, tụi nó mất sức, ngã bệt xuống mặt sàn lạnh lẽo, chìm trong mơ hồ...

- Muốn ngắt sao? Đâu dễ dàng cho các người như vậy?

Rào...Rào...

Từ những hốc tường, từng dòng nước đổ như thác vào căn phòng. Nước từ từ dâng lên, chẳng mấy chốc đã bao phủ bốn cô gái nhỏ bé.

Cảm nhận được nguy hiểm, lại được nước làm cho tỉnh táo, tụi nó lơ mơ mở mắt nhưng không sao nhấc mình lên được bởi những vết thương tuy đang ngừng chảy máu nhưng vẫn đau nhức lắm.

Bảo Nhi bắt đầu kêu la, giãy dụa khi vết thương khép miệng, nước mắt trộn lẫn với mồ hôi đến nỗi không thể phân biệt. Nhỏ lại dần chìm vào mê man, ngã gục xuống sàn, bất tỉnh. Tuy nhiên khuôn miệng nhỏ nhắn vẫn không ngừng la hét thảm thương.

Hoảng hồn, Hoàng Linh, Thiên Kim, Như Quỳnh vội vàng hét lên:

- Nhi! Bà có sao không? Tỉnh lại đi! Nhi ơi...Nhi!!!!!!

Nước dâng lên đến giữa căn phòng thì ngừng lại. Bốn cô gái bịn rịn chìm hoàn toàn trong nước, bản năng sinh tồn không tài nào chiến thắng cơn đau đang hành hạ cơ thể, tụi nó thất vọng buông xuôi để bản thân chìm ngập trong dòng nước lạnh lẽo.

Máu gặp nước, đang khô lại tiếp tục chảy, mỗi lúc một nhiều, hoà tan vào nước...

Đỏ...

Cả dòng nước hoà lẫn với máu tạo nên thứ chất lỏng màu đỏ tươi...

Tanh...

Cả căn phòng chìm trong mùi tanh của máu gây nên cảm giác khó chịu, buồn nôn...

Máu nhiều đến nỗi làm cho người ta có cảm tưởng rằng đang nhìn thấy một bể máu trước mắt...

Tụi nó ngoi ngóp trong dòng nước hoà lẫn máu của mình, nước xộc vào mũi, vào tai, vào miệng làm tụi nó đuối sức, tám lá phổi căng phồng tìm không khí nhưng thay vào đó là dòng nước lạnh buốt đang tràn vào.

Magical Love

- Thấy không? – Anh Quân sốt sắng hỏi những người trong Hội Học Sinh, nét mặt của cậu làm nhiều người ngạc nhiên vì trước giờ toàn thấy những cô nàng tiểu thư yếu điệu bám theo, “chăm sóc” cậu chứ chưa thấy cậu quan tâm đến cô gái nào như thế này.

- Thưa, không ạ!

- Mau tìm tiếp! Đừng tập trung ở đây nữa, tản ra! – Nhật Nam vội vàng ra lệnh, giọng nói không che được sự lo lắng.

Đã lùng sục khắp nơi kể cả khu rừng nguyên sinh rộng lớn mà không tìm ra tụi nó, nỗi bất an trong người bọn hắn càng lúc càng dâng cao. Bốn người sốt ruột huy động toàn bộ thành viên trong Hội Học Sinh đi tìm tụi nó mà không nhận ra...đây là lần đầu tiên cả bọn lo lắng ột người con gái...

- “Đừng để tôi biết được em đang trốn tôi. Nếu không thì đừng trách...”

- “Rốt cuộc là em đang ở đâu cơ chứ?”

Magical Love

Rào...Rào...

Nước chảy ào ạt lên đôi bàn tay trắng nõn ngọc ngà của một cô gái. Cô ta vẩy ít nước lên trán, lên thái dương rồi rải đều trên khuôn mặt. Vẫn chưa vừa ý, cô ta dùng tay bóp chặt một bên thái dương mặc kệ sự đau đớn phải chịu khiến nó đỏ ửng lên.

Soi gương lại lần cuối, đã tạm hài lòng, một nụ cười ẩn ý nở trên môi cô gái bí ẩn rồi cô ta nhanh chóng bước ra ngoài.

Magical Love

Tại hội trường, buổi tiệc xa hoa của giới quý tộc vẫn đang diễn ra bình thường, không ai hay biết chuyện xảy ra này giờ.

Tường Vân ra ngoài đã được một lúc lâu, bà Đinh Hương - mẹ cô khá bức mình vì sự lè mề này, tuy nhiên vẫn cảm thấy chút lạ lùng bởi cô rất ít khi như vậy.

- Con bé Tường Vân này thật là...Sao có thể để người lớn chờ lâu như vậy được chứ! – Bà Đinh Hương cười trừ nói.

- Không sao đâu chị! Chắc nó bận việc thôi. – Bà Tuyết Lan nói đỡ cho Tường Vân, không chút nào tỏ ra khó chịu vì bà cũng rất yêu quý cô bé hiền lành, ngoan ngoãn ấy.

Bà Tuyết Lan vừa dứt lời, một bóng người chậm chậm tiến về phía hai người.

- Con chào mẹ, cháu chào bác, con xin lỗi vì đã để hai người phải chờ quá lâu. – Nhỏ mỉm cười hối lỗi nói, trên khuôn mặt toát ra sự mệt mỏi.

- Sao con đi lâu...Ồ...Trường Vân! Sao con đỏ mồ hôi nhiều vậy? – Mẹ cô vừa định lên tiếng trách cứ thấy vậy thì lo lắng hỏi.

- Con...Con cảm thấy hơi khó chịu thôi. Chắc không sao đâu ạ. – Trường Vân đưa tay xoa xoa thái dương, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại nhưng vẫn cố cười để mẹ không lo lắng.

- Con khó chịu ở đâu vậy? – Bà Tuyết Lan ân cần hỏi.

- Dạ...Con hơi đau đầu ạ! – Nhỏ lễ phép trả lời.

- Ôi trời! Sao con không nói sớm chứ! – Bà Đinh Hương sốt sắng hỏi, vội lấy tay vén tóc mái con gái ra sau. Một cái bớt hình bông hoa mẫu đơn nhỏ hiện lên, ửng đỏ làm bà Tuyết Lan và đặc biệt là bà Đinh Hương há hốc miệng kinh hãi.

- Có...Có việc gì sao mẹ? – Trường Vân ngơ ngác hỏi

- Cái ấn này...nó...nó...ảnh hưởng đến cả gia tộc nhà ta...Ôi trời...Căn phòng...Căn phòng “Phong ấn lửa thiêng” của dòng họ...Mau...Mau đến đó... – Bà Đinh Hương hãi hùng hét lên.

Lờ mờ hiểu được chút chuyện, bà Tuyết Lan cũng lo lắng không kém, vội vàng lên tiếng:

- Khoan đã! Để tôi gọi Vũ Phong đến đưa hai người về cho an toàn.

- Vậy thì tốt quá! – Mẹ Trường Vân xúc động nói.

Bà Tuyết Lan nhanh chóng liên lạc với Vũ Phong, chỉ chờ cậnghe máy, bà nói ngay:

- Phong à! Trường Vân bị mệt, sợ rằng việc này có khả năng liên quan đến dòng họ Lê – Nguyễn. Con về đưa hai mẹ con họ về nhà giùm ta.

- Chờ con!

Một ý nghĩ loé lên trong đầu Vũ Phong, hắn nói ngắn gọn rồi cúp máy, trao đổi vài câu với Bảo Thiên, Nhật Nam và Anh Quân rồi cả bốn nhanh chóng biến mất.

Chưa đầy 5 giây sau, bọn hắn đã xuất hiện trong hội trường. Không muốn làm kinh động tới mọi người khi mở ra một kết giới riêng, bọn hắn liền đưa hai mẹ con Trường Vân ra sân sau rồi tắt cả cùng biến mất trong màn đêm bí ẩn.

Magical Love

Tất cả nhanh chóng có mặt trong khuôn viên gia tộc Lê-Nguyễn, gấp rút đi đến căn phòng bí mật kia.

- Khụ...khụ...

Trường Vân đột nhiên ho sặc sụa rồi thở dốc, cả người lão đảo, phải dựa vào người mẹ mới có thể đứng vững. Mẹ nhỏ hốt hoảng đỡ lấy con gái, trán cũng theo đó mà đỏ mồ hôi hột. Bà run rẩy nói với Vũ Phong:

- Không xong rồi! Trường Vân quá yếu, không thể tự dùng thuật để đến đó được. Vũ Phong! Cháu giúp ta đưa con bé tới đó được không? Làm ơn...

Vũ Phong nghe bà Đinh Hương nói, nhanh chóng vung tay tạo nên một luồng ánh sáng xung quanh hai mẹ con họ đưa cả hai đến căn phòng thờ kia.

4 người bọn hắn cũng vội vàng dùng thuật dịch chuyển tức thời di chuyển đến căn phòng ấy, trong lòng không ngừng lo lắng cho 4 người con gái.

- Có tiếng nước chảy. – Bảo Thiên khẽ nói.

Bọn hắn hơi lưỡng lự khi cánh cửa sắt to lớn đóng chặt cần phải có người có quyền lực tối cao trong gia tộc mới có thể mở được, nếu phá cửa thì hơi thất lễ với họ.

- Vân, con có đủ sức mở cửa không? – Bà Đinh Hương khuôn mặt đã tái mét, dìu Tường Vân đến trước căn phòng nhẹ giọng hỏi.

- Để con thử...

Tường Vân vùng hai tay lên tạo thành một vòng lửa bao xung quanh người nhỏ rồi tạo thành hình một ngọn lửa có hai màu trắng và đỏ. Ngọn lửa ấy lao nhanh về phía kết án trên tường để mở khoá, nhưng chỉ bay được nửa đường thì tan biến.

- Để...để con thử lại...

Nhỏ yếu ớt nói, hai tay lại vùng lên làm phép thêm một lần, rồi lại lần nữa... Nhưng lần nào ngọn lửa cũng tan biến trước khi kịp đến kết án.

- Con...Con xin lỗi, con không thể mở được...con không...đủ sức... -Nhỏ khụy xuống, ho sù sụ.

Dây dưa mãi vẫn không mở được cửa, không hiểu sao trong người bạn hẳn như có lửa đốt, nôn nao đến lạ thường. Có điều gì xảy ra bên trong căn phòng đó sao?

- Đinh phu nhân! Bà không mở cửa được sao? – Nam sốt sắng hỏi.

- Không...tôi...chỉ là phụ nữ...lại là con dâu...làm sao có thể...

- Ngọc Anh đâu? Cô ta có mở được không? Mau gọi cô ta đến! –Anh Quân nói mà như quát khiến Tường Vân sợ hãi, khuôn mặt tái mét hơn.

- A...Đúng rồi...Ngọc Anh... - Bà nhanh chóng gọi điện cho Ngọc Anh khổ nỗi Ngọc Anh đang ở trường, nếu muốn ra ngoài thì phải có sự cho phép của bạn hẳn.

Cơn giận ngày càng lên cao, Anh Quân không nói không rằng lập tức biến mất trong nháy mắt.

Chưa đầy 2 phút sau, cậu và Ngọc Anh đã có mặt trước căn phòng thờ trong khi Ngọc Anh còn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì và có phần lo sợ trước vẻ mặt đặng đặng sát khí của Anh Quân.

- Mở cửa ra nhanh lên! – Nhật Nam quát ầm lên khiến Ngọc Anh càng hoảng hồn hơn nữa.

Nhỏ ta lén lút đưa mắt ra nhìn mẹ, đến khi nhận được cái gật đầu đồng ý mới từ từ đưa tay lên tạo thành một ngọn lửa với hai sắc màu giống như Tường Vân ban nãy, chỉ khác ở chỗ ngọn lửa này nhạt màu hơn và không được sắc nét như ngọn lửa của cô em gái.

Ngọn lửa lao vun vút đến kết án, ngay khi vừa chạm vào, cánh cửa bừng sáng lên cả một góc trời khiến người ta phải đưa tay che mắt.

Ánh sáng bắt đầu dịu dần...Cửa từ từ mở ra...

Àooooo...

Như một chiếc bể lớn bị vỡ, nước từ trong căn phòng đổ ran như lũ bão. Cả 7 người đứng đờ ra mất một giây vì ngạc nhiên rồi nhanh chóng lao vút lên cành cây gần đó né tránh.

Chờ cho nước rút, bọn họ nhanh chóng phi thân vào bên trong căn phòng kia, linh cảm mách bảo rằng ở bên trong ấy có 4 người con gái mà bọn họ đang lo lắng tìm kiếm.

Quả đúng như dự đoán, bọn họ vừa bước chân vào phòng thì hình ảnh bốn cô gái nhỏ bé đã hiện lên trước mắt.

Nhưng chưa kịp vui mừng thì sự ngỡ ngàng đã hiện hữu khi thấy tại nó nằm bất động trên sàn nhà ướt sũng nước, xung quanh là những mảnh vỡ của đồ đạc trong phòng. Những chiếc phi tiêu cắm chi chít trên sàn nhà, trên bàn ghế, trên bức tường, một số trong đó đã bị màu đỏ của máu nhuộm lên.

- Trời ơi...

Bà Đinh Hương nhìn thấy căn phòng như bãi chiến trường thì trợn trong mắt, miệng há hốc, chỉ thốt lên được một tiếng rồi khụy xuống, bất tỉnh.

Không ai để ý, trên hai khuôn mặt xinh đẹp sắc sảo đang nổi những nụ cười đắc ý và có phần nham hiểm.

Bọn hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, bước vội đến bên tị nó, vực dậy, vỗ vỗ vào mặt tị nó cho nước trào ra nhưng vô ích.

Một lực nhỏ được tạo ra trong lòng bàn tay, bọn hắn ấn nhẹ vào người tị nó. Ngay lập tức, nước ọc ra, tị nó ho sặc sụa nhưng vẫn bất tỉnh, khuôn mặt ngày càng nhợt nhạt hơn, cả người run bần bật vì lạnh.

Không chần chừ, bọn hắn giang tay ôm gọn tị nó vào lòng để sưởi ấm, trong tim khẽ quặn lại đau đớn khi nhìn thấy tị nó như vậy.

Cảm nhận được hơi ấm và sự to lớn an toàn từ ai đó, tị nó cố hết sức mở mắt ra, chỉ nhìn thấy hình ảnh khá thân quen hiện ra mờ mờ trước mắt rồi lại lịm đi vì đau đớn và mệt mỏi.

Vội vàng, bọn hắn bế thốc tị nó lên rồi dùng thuật dịch chuyển tức thời đưa tị nó về trường, bỏ lại hai khuôn mặt tím lại vì giận dữ, những móng tay được chăm sóc kỹ lưỡng đang bầu chặt vào da thịt đến bật máu.

Tính mạng tị nó lúc này chẳng khác gì ngọn đèn treo trước gió, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua là vụt tắt ngay.

- “Ưm... Đau hết cả mình đấy!” - Nhi khẽ cựa mình, mi mắt run rùng, từ từ mở mắt. Đôi mắt đẹp hơi nheo lại bởi tia nắng qua ô cửa sổ phòng bệnh lọt vào.

- “Sáng rồi sao?” Nó nghĩ thầm.

- Cô tỉnh rồi à? - Thiên đứng dựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực, nghiêng đầu hỏi.

- Các anh... - Nhi trợn mắt ngạc nhiên chỉ tay vào mặt bọn hắn rồi nhìn xuống người mình (bây giờ đã tỉnh hẳn), đã được thay một bộ đồ hoàn toàn mới rồi quay sang mấy đứa bạn vẫn đang còn nằm im lìm, nhỏ hắc hắc miệng, không tin vào mắt mình, lấp bắp:

- Các anh... đã làm gì tị tôi? Hả? Đồ của tị tôi đâu? Nói mau! - Nhi quát ầm lên, ôm người phòng thủ.

- Hahaha... - Bọn hắn ban đầu còn ngơ ngác không hiểu nhưng chỉ vài giây sau liền bật cười sảng khoái làm Nhi đỏ mặt.

- Đồ của cô ý tá thay và mang đi giặt rồi, không cần lo, haha... - Nam cười khùng khục càng làm Nhi tức tối thêm.

Thẹn quá, nó bèn lia mắt nhìn dáo dác quanh phòng, rồi vội vàng quay đi khi bắt gặp ánh mắt lạnh lùng nhưng mang chút nhẹ nhõm của ai đó.

- Sao các anh lại ở đây? - Kim đã tỉnh từ hồi nào nhưng vết thương vẫn còn đau nhức nên nhỏ không thể ngồi dậy được như Nhi.

- Đến thăm các cô. - Thiên cười “hiền lành” đáp lời nhỏ.

- Quý hóa quá nhỉ? Không phải mèo vờ khóc chuột đấy chứ? - Quỳnh đã có thể chống tay ngồi dậy nhưng vẫn còn phải dựa vào thành giường đầy mệt mỏi.

Nam bỗng cười, trong lòng có chút gì đó như vui mừng, như trút bỏ được gánh nặng trong lòng.

- Bọn tôi xấu như thế à?

- Không dám dùng từ “xấu” với các anh. Phải hơn cả thế. - Quỳnh đáp ngay không cần suy nghĩ.

- Cô em! Tôi biết cô tỉnh rồi đấy. - Quân đảo mắt qua chỗ giường Linh, tình cờ bắt gặp cô đang hé mắt rồi vội vàng nhắm lại khi bị bắt gặp.

- Ra chỗ khác cho tôi nghỉ! - Linh lạnh lùng xua đuổi.

- Dậy đi tôi có chuyện nói với các cô đây. - Quân đùa nhưng lời nói có phần nghiêm túc.

- Nghe đây! Các cô có hai tội lớn. Thứ nhất, gây gỗ, hành hung bạn học. Thứ hai mang thuốc cấm vào trường. Tội thứ nhất có thể phạt nhẹ và không bị đuổi học nhưng tội thứ hai không những bị đuổi học mà còn bị đuổi khỏi hội pháp sư, tước đi pháp thuật và bị đày xuống mặt thất cuat hội pháp sư đấy. - Nam giải

thích. Ánh mắt Nam có vẻ tinh nghịch nhìn bọn nó nhưng nào có ai nhận ra. Mặc dù biết mình bị oan nhưng khi nghe đến các hình phạt ấy thì tụi nó không khỏi run sợ.

- Những lỗi đó không phải do tụi tôi gây ra. Mà... cái thuốc cấm đó là cái gì vậy? - Nhi ngơ ngác.
- Đây! - Thiên giơ gói thuốc trắng đã tan gần hết vì bị ngâm nước lên - Vật này tôi đã cho kiểm tra rồi, chỉ có dấu vân tay của cô thôi, Hoàng Bảo Nhi!
- Ô... gói giấy đó... Hôm qua có người đưa cho tôi, nói là thuốc tẩy. Tôi thật sự không biết đó là thứ thuốc cấm mà các anh nói. - Nhi lo lắng thanh minh.
- Làm sao chúng tôi biết được đó có phải sự thật hay không, lấy gì để chúng tôi tin các cô? - Nam hỏi, môi nhếch cười ẩn ý.
- Ô...tôi... - Nhi đuối lý, vẻ mặt sợ hãi đáng thương.
- Các người quá đáng vừa thôi chứ, tụi tôi đã nói không phải rồi. Không phải là không phải! - Kim thấy Nhi bị dồn vào thế bí, nhỏ lên giọng bênh vực.
- Nhưng chứng cứ rành rành ra như thế này rồi, các cô còn chối cãi gì được nữa. - Quân ung dung đáp.
- Cái gì...anh... - Kim bực tức.
- Thế bây giờ các người muốn gì? Đuổi học? Được thôi. Ngay khi lành vết thương tụi tôi sẽ rời khỏi trường. Các anh vừa lòng rồi chứ? - Quỳnh hậm hực.
- Không. Bọn tôi sẽ cho các cô một cơ hội. Chỉ một thôi đấy. Quyền lựa chọn thuộc về các cô. - Nam cười “nham hiểm”.
- Với điều kiện gì? - Linh hỏi - Tôi biết các người sẽ chẳng cho ai không cái gì đâu. - Sự thông minh của Linh làm bọn hắc thích thú.
- Khá lắm! Sẽ phải có điều kiện. Và điều kiện là....

14. Chương 13 : Tai Qua Nạn Không Khỏi

Sau khi đưa bọn nó đến phòng y tế, bọn hắc cẩn thận đặt từng đứa lên những chiếc giường êm ái, nhờ những y tá ở đó thay đồ cho tụi nó rồi nhanh chóng triệu tập những bác sĩ giỏi nhất của trường đến.

Các bác sĩ nhanh chóng có mặt, nhìn thấy vẻ mặt đờ đẫn sát khí của 4 chàng trai trẻ thì toát mồ hôi hột, không ai bảo ai vội vã tiến lại kiểm tra sơ qua tụi nó.

Nhìn thấy mấy vị bác sĩ cứ đi qua đi lại, hết kiểm tra chỗ này lại kiểm tra chỗ khác, liên tục truyền nước, tiêm chích rồi sát trùng, băng bó vết thương trên cơ thể tụi nó, bọn hắc đã sốt ruột lại càng thêm bực mình, không chờ được bèn lên tiếng hỏi:

- Rốt cuộc là mấy nhóc này bị sao hả? Mấy người lác đầu là ý gì?
- Mấy tiểu thư này... bị nhiễm lạnh quá lâu, trên người lại đầy rẫy vết thương nên sức khỏe suy yếu trầm trọng, tạm thời đang hôn mê.
- Khoảng bao lâu thì tỉnh?
- Cái này...tôi không chắc.
- Các vết thương có để lại sẹo không?
- Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. Mấy vết thương nhỏ thì không đáng ngại. Tuy nhiên...
- Tuy nhiên cái gì hả? Nói!
- Tuy nhiên một số vết thương bị nhiễm phải thứ thuốc nào đó, mãi không lành được mà mỗi lúc một sâu thêm, chúng tôi đang cố gắng chữa trị còn có để lại sẹo hay không, tôi không dám đảm bảo.
- Không dám chắc? Không dám đảm bảo? Mấy người làm bác sĩ cái kiểu gì thế hả? Không thấy xấu hổ sao?

Thấy mấy vị Thiếu gia bắt đầu nổi giận, mấy ông bác sĩ hoảng hốt, vội cúi đầu nói:

- Xin lỗi Thiếu gia, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức...

- Tôi không cần biết các người có hết sức hay không, cái tôi cần là lời đảm bảo của ông. Không được phép để lại vết sẹo nào. Nhớ kỹ cho tôi!

- Vâng...vâng...

Không riêng gì mấy ông bác sĩ, tất cả mọi người đang có mặt trong phòng cũng đều đổ mồ hôi lạnh, một số người lén lút lấy tay áo lau mồ hôi, còn một số người sợ quá đã hoá đá, đứng như trời trồng mặc kệ mồ hôi đang đua nhau chảy.

Đã nhiều lần thấy các Thiếu gia nổi giận, nhưng giận như thế này quả thực là rất hiếm, chưa ai thích nghi được nên sợ là phải. Ngay cả bọn hắc còn không hiểu điều gì làm cho bản thân tức giận như vậy, chỉ biết khi nhìn thấy tụi nó như vậy có cái gì đó nhói lên trong lòng, rất khó chịu.

- “Chỉ là quan tâm đến học sinh trong trường thôi. Mình là Leader mà...”

Trong một buổi tối mà không biết suy nghĩ ấy được nhắc lại bao nhiêu lần trong đầu 4 chàng trai trẻ làm họ phần nào thoải mái hơn.

Nhưng có thật chỉ dừng lại ở quan tâm không?

Bọn hắc nhử mày nhìn tụi nó, mấy con nhóc lăm chuyên bây giờ lại im lặng đến khó chịu, thay vào đó là gương mặt nhợt nhạt thiếu sức sống, đôi mắt nhắm nghiền như đang ngủ say, mái tóc ướt nhẹp bết lại, chiếc váy dạ tiệc ướt sũng nước ôm sát lấy cơ thể.

- Các Thiếu gia có thể ra ngoài không ạ? – Một cô y tá rụt rè lên tiếng.

Biết ý, bọn hắc ngoái lại nhìn tụi nó lần nữa rồi quay bước trở lại bữa tiệc, cảm giác khó chịu vẫn không vơi đi chút nào.

Magical Love

Tại một căn phòng sang trọng với những trang thiết bị tối tân nhất, một người phụ nữ cũng đang mê man trên giường, xung quanh là những khuôn mặt lo lắng.

- Mẹ! Mẹ mau tỉnh lại đi! – Tường Vân thút thít khóc.

- Mẹ! Mẹ làm sao vậy? Mẹ đừng làm con sợ mà. – Ngọc Anh cũng sụt sịt nói.

- Ngọc Anh, Tường Vân! Hai đứa đừng lo lắng quá, mẹ cháu chỉ là quá hoảng sợ nên ngất đi thôi. Chỉ một lát là tỉnh lại ngay ấy mà. – Bà Tuyết Lan nhẹ nhàng khuyên bảo, rồi quay sang một người giúp việc nói – Lấy cho ta một cốc sữa nóng.

- Cũng tại mấy con nhỏ đó. Là tại nó mà mẹ mới như vậy. – Ngọc Anh cắn phẫn nói.

- Nhưng sao mấy bạn ấy vào được căn phòng “Phòng ẩn lửa thiêng” cơ chứ. – Tường Vân ngơ ngác hỏi.

- Mà hỏi tao tao biết hỏi ai. Mà biết đâu là có người cốt tình thả tụi nó vào đấy thì sao. Ai biết được. – Ngọc Anh mĩa mai nói.

- Chị...Chị có ý gì?

- Ý gì mà phải tự hiểu chứ. Đứa nào chơi thân với nó lắm mà.

- Chị! Em...em không có...

- Thôi! Thôi nào! Hai đứa đừng cãi nhau nữa. Là lỗi của ai phải điều tra mới biết được, đừng vội vàng đổ tội cho ai. – Bà Tuyết Lan tiếp tục lên tiếng khuyên giải.

- Bác ơi! Con không có... Huhuhu... – Tường Vân lao vào người bà Tuyết Lan rầm rức khóc.

- Ngoan! Ngoan nào! Đừng khóc nữa! – Bà Tuyết Lan ôm lấy cơ thể đang run lên vì khóc của Tường Vân, nhẹ nhàng vỗ về an ủi, trong lòng dấy lên sự thương cảm với nhỏ.

Trên khuôn mặt một cô gái xuất hiện hai tâm trạng. Từ haikhoé mắt, dòng lệ trong suốt không ngừng chảy nhưng khoé môi lại vẽ lên nụ cười đắc ý.

Ngọc Anh nhìn thấy biểu hiện ấy thì không khỏi tức giận và ghen tị với cô em gái tốt số của mình. Cùng là chị em gái trong nhà, tại sao Tường Vân vừa được cha mẹ yêu thương, chiều chuộng lại còn nắm quyền thừa kế trong tay? Tại sao lại như vậy chứ? Chẳng phải cô mới là người sinh là trước hay sao? Không! Cô không cam tâm! Nhất định phải giành lại tất cả!

Magical Love

- Bác về cẩn thận ạ! – Tường Vân mỉm cười lễ phép nói.

- Được rồi. Hai chị em vào trong với mẹ đi, không cần phải tiễn bác nữa đâu. – Bà Tuyết Lan vừa nói vừa xoa đầu nhỏ đầy cưng chiều.

Ngay khi bóng bà vừa khuất thì một giọng nói giễu cợt vang lên:

- Ui chu cha! Từ bao giờ trong nhà mình có diễn viên kịch vậy ta? Xem nhức hết cả đầu. Haiz.....

- Câm miệng!

- Cái gì? Mà...

- Đừng quên trong nhà này ai mới là người thừa kế. Một khi tôi lên nắm quyền thì chị có thể phải biến đi bất cứ lúc nào. Hiểu chưa?

Tường Vân nở nụ cười lạnh gắt từng tiếng, giọng nói đáng sợ vừa mang âm điệu thách thức vừa giống như một lời đe dọa. Dứt lời, nhỏ sải những bước chân kiêu sa về căn phòng lộng lẫy của mình, bỏ ngoài tai tiếng đồ vật rơi vỡ loảng xoảng ngoài phòng khách như cơn tức giận của ai đó.

Magical Love

- Thả bọn ta ra!

- Chủ nhân! Cứu tôi!

- ...

Trong mật thất dưới lòng đất của ngôi trường Morlison rộng lớn, những tiếng la hét của những tên xâm nhập bị bắt lại không ngừng vang lên, vọng lại từ những bức tường kiên cố tạo nên những âm thanh chói tai làm cho những người canh giữ phải nhắm mắt vì khó chịu.

Cộp...Cộp...

Từ phía cửa chính, tiếng bước chân vang vọng truyền vào làm bọn chúng im lặng lắng nghe. Bốn bóng dáng cao lớn dần xuất hiện làm cả bọn toát mồ hôi lạnh, khe rùng mình.

- Dẫn chúng ra đây!

- Rõ!

Hàng loạt những anh chàng bảo vệ cao to lực lưỡng ủa vào căn phòng giam giữ bọn xâm nhập, lôi từng tên ra ngoài rồi trói chặt vào các thanh gỗ bằng dây xích được phù phép.

Hơi lạnh từ đâu ủa vào phòng, len qua từng góc ngách, chẳng mấy chốc đã bao trùm cả căn phòng làm lũ người kia lạnh lạnh sống lưng. Vũ Phong, Bảo Thiên, Nhật Nam, Anh Quân cao ngạo bước vào, thả người trên những chiếc ghế đã được chuẩn bị sẵn đây thoải mái, mắt liếc nhìn bọn xâm nhập đầy khinh bỉ.

- Các người muốn gì? Thả ta ra! Thả ra!

Bọn chúng lại la hét vấy vùng nhưng vô ích, càng giãy dụa bao nhiêu thì dây trói lại siết chặt bấy nhiêu tạo nên những vết thâm tím.

-Ồn ào quá!

Anh Quân cau mày khó chịu, cùng lúc một luồng sáng bắn về phía đám người kia làm chúng im bật, miệng la hét không thành tiếng, mắt gườmgườm bọn hắn đầy tức tối. Cảm thấy đã đủ yên tĩnh, cậu tạo thêm một luồng sáng nữa về phía chúng. Lấy lại được giọng nói, bọn chúng đang định la hét tiếp thì bất gặp những đôi mắt sắc lạnh đang nhìn mình đầy cảnh cáo, cả bọn sợ hãi im bật.

- Ngoan ngoãn sẽ được khoan hồng. Ai ra lệnh cho các người? Khai mau! – Nhật Nam gần giọng hỏi.
- Nói ra các người có dám tin không? – Một tên khinh khỉnh nói.
- Nói! Ai ra lệnh? Mục đích chính của các người là gì? – Bảo Thiên quát âm lên.
- Làm gì nóng nảy thế anh bạn. Nói thì nói, sợ gì chứ. Là 4 cô bạn suốt ngày kè kè bên các người đấy. Còn mục đích là gì thì sao tụi này biết được. – Một tên cợt nhả nói.
- À quên! Xung quanh mấy người có biết bao cô nàng chân dài nhĩ? – Một tên khác giễu cợt nói.
- Lải nhải mất thời gian. Tên họ là gì? – Nhật Nam hỏi dồn.
- Hoàng Bảo Nhi, Lê Ngọc Thiên Kim, Đỗ Hoàng Linh, Phan Như Quỳnh. Mấy cái tên này có quen không nhĩ? Haiz... Tội nghiệp! Bị gái xỏ mũi... – Một tên bình thần nêu ra những cái tên, không quên buông vài lời châm chích.
- Câm miệng! Ai cho các vụ khống họ hả? Khai sự thật mau! – Anh Quân tức giận đứng bật dậy đập đổ cả cái ghế, tiện tay giáng một cú đấm vào mặt lên vừa nói.
- Haha... Không tin được chứ gì? Tùy thôi. Bọn này không ép.

Vũ Phong từ đầu buổi đến giờ chỉ ngồi im lặng, cặp mắt màu xanh lá cây xoáy sâu vào từng đôi mắt của những kẻ xâm nhập kiểm tra từng lời nói nhưng không tìm được chút manh mối gì, chỉ cảm nhận được suy nghĩ của chúng mờ mịt lung và hoàn toàn không đáng tin cậy.

Hiển nhiên là bọn chúng đã biết được Vũ Phong là người thứ hai trong “The Magical World” có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác chỉ qua một cái liếc nhìn nên bọn chúng cố tìm cách để Phong không phát hiện ra suy nghĩ thật của mình. Việc điều khiển đầu óc nghĩ đến những điều đã nói làm bọn chúng khá là căng thẳng và hồi hộp, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt.

- Đừng tưởng qua mặt ta dễ dàng như vậy. – Vũ Phong nhíu mày tạo nên nụ cười lạnh, nụ cười đúng chất một ác quỷ.
- Nhốt chúng lại! Hôm sau thẩm vấn tiếp! – Bảo Thiên quay sang những người bảo vệ ra lệnh.

Magical Love

Trong một căn phòng bệnh sang trọng, trên bốn chiếc giường nhỏ là bốn cô gái đang say giấc như nàng công chúa ngủ trong rừng. Tuy nhiên “bốn nàng công chúa” này lại thỉnh thoảng nhăn mặt vì đau, khuôn mặt nhợt nhạt thiếu sức sống, đôi môi hồng hào như nụ hồng chớm nở giờ đây trắng bệch, khô khan.

Ngoài bốn cô gái kia, trong phòng còn xuất hiện thêm bốn chàng trai khôi ngô tuấn tú khác, người ngồi vắt vẻo trên thành cửa sổ, người thì khoanh tay đứng dựa lưng vào tường, người khác lại nằm bắt tay qua trán trên chiếc ghế sofa êm ái, kẻ còn lại thì ngồi bắc chân chữ ngũ bên giường bệnh. Bốn khuôn mặt nam tính đẹp như tranh vẽ vẫn nổi bật trong đêm tối. Ánh sáng nhẹ nhàng phát ra từ những chiếc đèn ngủ không đủ soi rõ sắc thái trên từng khuôn mặt, nhưng có thể thấy rõ là họ đang vô cùng lo lắng cho bốn cô gái kia thông qua ánh mắt quan tâm đang nhìn không chớp vào bốn chiếc giường bệnh.

15. Chương 14 : Ăn Miếng Trả Miếng

- Điều kiện sẽ là... làm ô sin không công cho bọn tôi vô thời hạn.- Nam nói nhẹ nhàng nhưng lời nói như sét đánh ngang tai tụi nó.

- Cái gì? – Cả bọn sững sốt.

- Các anh quá lắm! Không bao giờ! Never! - Nhi bật ra khỏi giường hét lên. Nó hùng hổ bước đến trước mặt Nam, quát:

- Bọn tôi mà chịu làm trâu bò cho các anh à? Xin lỗi đi đừng có ngồi dưới gốc cây mơ ăn dưa bở! Xí...

- Thôi đủ rồi, nói tóm lại là bọn tôi không làm. - Quỳnh quát ầm lên.

- Ok tốt thôi! Vậy thì gói gém quần áo rồi bước nhanh ra khỏi trường nhé. Đi đường mạnh giỏi! - Thiên cười nói rồi bọn hấn đứng dậy, quay lưng bỏ đi.

1..

2...

3....

Phong vừa đi vừa nhắm đếm đến 3, khoé miệng vẽ lên nụ cười mà quỷ đúng lúc một giọng nói vang lên:

- Khoan đã!!!

Magical Love

- AAAA! Trời ơi! Làm sao bây giờ? - Quỳnh than vãn.

- Mình là ai kia chứ, đường đường là thiên kim tiểu thư như thế này mà phải đi làm osin à? Oh no!!! - Kim ôm mặt lắc đầu đau khổ nói.

- Bây giờ làm sao đây? - Nhi vò đầu bứt tai.

- Thuốc đây khi uống vào sẽ giúp cơ thể hồi phục rất nhanh, ngày mai các cô sẽ khỏe lại thôi. - Thiên đột ngột bước vào, đưa lọ thuốc cho tụi nó cười “rạng rỡ” làm tụi nó đứng tim.

“Không biết bọn hấn có nghe thấy gì không nữa” - Tụi nó nghĩ thầm cười gượng cho qua nhưng bên trong thì sợ hết hồn.

- Đừng nghĩ tới việc gì trò. - Phong cảnh cáo, ánh mắt sắc bén.

- Chiều mai các cô được nghỉ đúng không? 1h đến phòng của bọn tôi. - Quân nhắc nhở rồi bọn hấn quay lưng đi để lại đằng sau bốn cái mặt ngây như phỗng.

- Đến trễ thì các cô biết hậu quả rồi đấy! – Trước khi ra khỏi phòng, Nam quay lại buông một câu rồi nở nụ cười hời hợt trên tức tụi nó.

Magical Love

Quả đúng như lời bọn hấn nói, bốn viên thuốc đã làm tụi nó hồi phục một cách đáng ngạc nhiên, những vết thương đã lành hẳn không để lại sẹo.

Sáng sớm đi học, tụi nó trở thành trung tâm của sự chú ý khi sự kiện tối qua trở thành đề tài bàn tán sôi nổi nhất trường.

Tụi nó khó chịu khi những ánh mắt soi mói dòm ngó như thể sinh vật lạ chĩa về phía mình kèm theo những lời nói khó nghe nhưng đành giả câm giả điếc đi thẳng đến phòng học.

Cả lớp học đang ồn ào như cái chợ vỡ lập tức im phăng phắc đến nỗi nghe được cả những tiếng bước chân khi 4 nhân vật chính của cuộc tán gẫu bước vào. Tụi nó dáo dác nhìn xung quanh khẽ mỉm cười gật đầu chào mọi người rồi lặng lẽ về chỗ ngồi.

Sự bình thản đến mức ngạc nhiên của tụi nó làm hai đôi mắt nãy lửa, neho lại nham hiểm.

Rầm...

Tiếng động lớn gây sự chú ý mạnh mẽ đến khác thường trong trường hợp này.

- Tại sao các bạn lại vào nhà mình gây loạn. Các bạn có biết bao nhiêu của cải quý giá đã bị các bạn phá vỡ hết không? Mình có làm gì các bạn đâu mà tại sao các bạn lại đối xử như thế với mình. - Tường Vân rưng rưng nước mắt ầm ức nói.

Tội nó thần thờ, nét ngọc nhiên hiện rõ lên những khuôn mặt cả người ngoài cuộc lẫn người trong cuộc.

- Bọn tôi....

- Không ngờ ở tại một ngôi trường danh giá như thế này mà lại chất chứa lũ cặn bã kia, thật đáng xấu hổ. - Ngọc Anh đứng lên hòa theo Tường Vân không kịp cho tội nó phân bua.

Chát ttttt...

Tiếng động chói tai kèm theo hành động gây sốc làm mọi người ửng sờ.

Cô nàng Ngọc Anh ăn một cái bạt tai nẩy lửa từ Linh, nàng taloạng choạng rồi ngã huỵch xuống đất, tay ôm bên má đỏ ửng hẳn rõ năm ngón tay.

Linh đáp lại cái nhìn uất ức của Ngọc Anh bằng ánh mắt khinh bỉ:

- Cặn bã à? Thử xem lại mấy người đi, các người mới là lũ cặn bã đấy. Nếu không phải là cặn bã thì sao phải ném đá giấu tay như thế. Tất cả nghe cho rõ đây sự việc hôm qua bọn tôi không biết gì cả đó là sự sắp đặt có chủ ý và kẻ đó... - Linh liếc qua chỗ Ngọc Anh làm nhỏ ta giật mình vội vàng đứng lên phản bác:

-Đừng có gấp lửa bỏ tay người, dám làm thì dám chịu. Ngọc Anh này sẽ nhớ lấy cái tát vừa rồi, mày đánh tao mày sẽ phải trả giá, cả đám bạn của mày nữa. - Ngọc Anh tức tối quay ngoắt đi.

- Nhi à, có phải bạn làm thật không? - Tường Vân thay đổi nét mặt, đôi mắt mở to long lanh nước, rụt rè hỏi.

- Mình không làm. Thật đó. - Nhi thành thật nói.

- Vậy thì mình tin bạn. - Tường Vân nói rồi nhoẻn miệng cười, trong đáy mắt ánh lên tia nhìn giảo hoạt rồi biến mất nhanh chóng.

- Cảm ơn bạn. - Nhi xúc động nói.

Magical Love

1h chiều...

- Mở cửa!

Rầm!!! Rầm!!!

- Mở cửa!

Rầm!!! Rầm!!!

- Có mở không thì bảo?

Rầm!!! Rầm!!!

Tội nó tức tối đập cửa phòng của bọn hấn. Đã 15 phút rồi mà bọn hấn vẫn không chịu ra mở cửa.

Magical Love

Pằng!

Phập!

Tám bia thủng một lỗ ngay chính giữa hồng tâm.

- Để mấy cô nhóc đứng chờ một lát đã, tập bắn tí nữa rồi về.- Quân cười khoái chí nói.

- Để ấy nhóc đó leo cây một bữa haha... - Thiên đắc ý.

Pằng!

Viên đạn bắn ngay trúng hồng tâm, xuyên qua ngay chỗ lỗ đạn khi nãy.

Magical Love

3h30' chiều...

- Grừ... Mấy tên đều cẳng chết tiệt! - Quỳnh tức giận đập vào cánh cửa.

Tụi nó đang không tiếc lời mắng rủa bọn hấn thì một giọng nói vang lên khá bình thản làm máu nóng 4 đứa bốc lên đến đỉnh đầu:

- Chào mấy nhóc! - Thiên cười thân thiện với tụi nó, đằng sau là ba ông bạn quý hóa đang ung dung nhìn trời nhìn mây.

- Haha... Vâng, quý hóa quá đi, tôi không ngờ mấy người lại không có khái niệm về thời gian như thế đấy. - Nhi gần giọng.

- Ô hay, tôi không có khái niệm về thời gian á? Tôi luôn đúng giờ đấy chứ! - Quân “hồn nhiên” nói.

- Vâng, đúng giờ ghê gớm. Thế ai nói bọn tôi 1h đến đây? - Kim cau mày phản bác.

- Bọn tôi nói các cô đến đây lúc 1h chứ có nói bọn tôi cũng sẽ đến lúc 1h đâu. - Nam tròn mắt, ngây thơ vô (số) tội.

- Anh... - Tụi nó tức nghẹn họng không đớp lại được câu nào, đành hậm hực im lặng, dùng ánh mắt sắc nhất có thể lườm, liếc như muốn ăn tươi nuốt sống những kẻ miệng lưỡi không xương kia.

Bọn hấn cười thầm vì trêu tức được 4 nhóc đánh đá. Quân đi đến chỗ cửa phòng, xác định dấu vân tay, cửa phòng đã được mở khóa. Quân dùng một lực nhẹ đẩy vào thì...

Rầm...!

Cánh cửa đổ sập xuống, trên cánh cửa, một vết lõm sâu như búa đập, khóa cũng bị sút mẻ vài đường.

Bọn hấn quay sang nhìn tụi nó, đứa nào mặt mày cũng tỉnh bơ như không có gì xảy ra.

- Quân phá hoại! các cô có phải con gái không đấy? - Bọn hấn lắc đầu cười khở rồi đi vào trong, đằng sau là 4 con nhóc đang bùm miệng cười.

Nam mở một kết giới tại căn phòng hiện đại của bọn hấn còn tụi nó đang ngơ ngẩn ngẩn nhìn căn phòng độc nhất trong trường, miệng lầm bầm ghentị khi cái gì bọn hấn cũng được ưu tiên hàng đầu, phòng gì mà đẹp lung linh như phòng của vua chúa ngày xưa vậy.

Bước vào cửa kết giới, trong nháy mắt, một không gian thoáng đãng hiện ra với thảm cỏ được cắt tỉa gọn gàng đẹp đẽ, êm như ru. Những chậu kiểng uốn lượn thành hình hài bắt mắt không cứng cáp mà mềm mại lạ thường. Giàn hoa leo rực rỡ sắc màu quấn quanh thành một vòm hoa lung linh sắc màu. Một đài phun nước hiện ra trong sự kinh ngạc của tụi nó, từng cột nước cao tít lần lượt được phun lên cao rồi tỏa ra xung quanh như đóa hoa nở bung lấp lánh màu sắc, tượng trưng cho đôi cánh trắng vươn lên đứng giữa đài một cách dịu dàng và tinh tế.

Bước theo con đường với những viên sỏi trắng rải khắp nơi một cách thích thú, nhìn ngẩn xung quanh. Khu villa dần hiện ra sau khu vườn mát mẻ rợp lá. Tụi nó không khỏi choáng ngợp trước sự đồ sộ của nó.

“Căn biệt thự này thật là tuyệt” - Tụi nó nghĩ thầm. Tụi nó đi theo bọn hấn bước vào công trình kiệt tác mà tưởng chừng nó chỉ có thể được vẽ trên giấy bởi những nhà kiến trúc tài ba.

Vào địa sảnh, một cô gái trẻ có lẽ là quản gia tại đây khi gương mặt toát lên vẻ nghiêm nghị trước tuổi, cô bước lên trước mặt bọn hấn, cung kính cúi chào, lọn tóc xoắn rối trên vai tôn lên vẻ xinh đẹp của cô. Đằng sau, những cô hầu gái và những chàng bảo vệ xếp thành những hàng thẳng ngay ngắn cúi chào.

- Các thiếu gia đã về. - Cô quản gia nói.

- Đây là sẽ là những người phục vụ mới. - Quân chỉ tay về phía tụi nó. - Nhưng là những người hầu đặc biệt theo sự sắp xếp của chúng tôi, nhớ giúp họ đấy. - Quân nhắc nhở.

Sự ngạc nhiên hiện lên trên ánh mắt mọi người, tiếng xì xào nổi lên. Elena quay lại làm tất cả im bật khi cô chợt nhận thấy sự khó chịu hiện lên trên khuôn mặt các cậu chủ.

- Vâng. Các thiếu gia cứ để em, em sẽ cố gắng giúp đỡ các cậu ấy. - Elena nhìn tụi nó, một tia khó chịu hiện lên nhưng biến mất nhanh chóng.

Bọn hấn gật đầu hài lòng.

- Các cô cứ theo cô ấy mà làm, có gì bọn tôi nhờ sau. Thế nhé. Good luck! - Nam cười tươi hơn hoa, trong khi bốn cặp mắt của tụi nó đang hướng hực lửa.

Khi bọn hấn đã lên lầu, mấy cô người hầu bắt đầu xầm xì:

- Lạ ghê mấy thiếu gia có bao giờ mang ai về nhà đâu, mà còn là con gái nữa chứ.

- Chứ sao nữa, tụi bay nhìn thử xem mấy con nhỏ đó đẹp thế kia, tao nhìn còn thấy thích huống chi mấy cậu. Coi xem mấy tên con trai kia cũng nhìn hau háu rồi kia kìa.

- Ủ công nhận. Mà mấy con nhỏ này cũng ghê thật, quyến rũ được cả mấy thiếu gia nhà mình, phải cho tụi nó biết tay mới được.

- Có ngày bọn nó được lòng mấy cậu rồi đuổi cổ mình cho coi.

- Ôi! Cậu Phong lạnh như băng thế kia chắc chẳng quan tâm đến tụi nó đâu nhỉ?

Tụi nó vô tư không nghe thấy những gì mấy cô người hầu nói, tụi nó gặp Elena hỏi han một số công việc.

- Đây là đồng phục của các cô, thay rồi đến phòng quản lý của tôi. - Elena đưa cho tụi nó bốn bộ đồng phục, nở nụ cười nhưng có phần không tự nhiên.

Tụi nó vui vẻ lấy đồ rồi đi thay (vẫn phải cầm bản đồ, nhưng là bản đồ của khu villa này).

- Mấy bà có thấy gì lạ không? - Nhi cau mày hỏi.

- Ủ, có vẻ “tập đoàn” người hầu này không thích mình cho lắm. - Kim nói, khuôn mặt có chút buồn.

- Cần thận tí là được. - Linh nhắc nhở.

- Ủ biết rồi. - Quỳnh đồng tình.

Thay xong đồ, tụi nó lên lại phòng quản lý của Elena, cô đang làm việc trên máy tính, thấy tụi nó vào, niềm nở mời ngồi.

“Cấp dưới mà cũng mời ngồi sao?” - Linh nghĩ thầm.

Sau một hồi làm quen, Elena đã biết đôi chút về bọn nó, cô bắt đầu giao công việc:

- Các cô phải dọn dẹp nhà cửa thật sạch sẽ, cụ thể trước khi các cậu về nhà, tất cả mọi thứ phải tinh tươm, không vương chút bụi bẩn, chén bát li tách rửa sạch thật, vỡ thì sẽ bị trách phạt. Bình bông lau chùi mỗi ngày không được có bụi, các cậu không thích những gì không được sạch sẽ. Có gì các cậu chủ sẽ giao việc sau cho các cô. Bây giờ lên phòng các cậu đi xem có cần gì không...

- Các cô xuống đây!!!!!!!- Elena chưa kịp dứt lời thì tiếng của bọn hấn đã oang oang ở dưới nhà (không cần lên phòng, tiện thật).

Tụi nó dồn nén hết cả cảm xúc vào bàn chân, giậm rầm rầm, đi đến trước mặt bọn hấn đang ung dung vắt chân chữ ngũ, mặt mày tí tưng thấy rõ.

- Cái gì? - Tụi nó không nói.

- Còn gì nữa, bọn tôi sẽ giao việc cho các cô. Đi theo bọn tôi! - Nam nói.

Hăm hực đi theo bọn hấn đến một căn phòng lớn gồm một cái bàn dài to thật là to lát kính với những họa tiết hoa văn tỉ mỉ lộ rõ vẻ xa hoa, mấy cái đèn chùm vàng óng ánh rủ xuống ánh lên màu sáng sang trọng, hoa tươi thơm phức cả căn phòng cộng thêm hai đĩa hoa quả tươi làm căn phòng thêm tuyệt vời.

Qua căn phòng đó, một căn bếp hiện đại lộ ra nhưng không tuyệt vời như tụi nó tưởng tượng.

Từng chồng chén bát cao ngất ngưỡng với những vết bẩn kinh khủng bám đầy. Nồi niêu xoong chảo có lẽ cũng được lôi ra hết với số lượng khổng lồ cũng được bôi trét từ trên bếp xuống dưới sàn làm mất hết cả hình tượng đẹp đẽ của ngôi nhà (tụi nó nghĩ thế).

Cảnh tượng kinh hoàng bày ra trước mắt khiến tụi nó rút cả cằm còn bọn hấn thì cười toe cười toét.

- Đây là ý gì đây??? - Nhi nuốt nước bọt hỏi.

- Còn gì nữa, công việc của các cô đó, thôi ráng dọn dẹp đĩnh đạc mấy cưng. Xử lý hết không chừa một mảnh nào hết nhớ rõ đấy, làm cho sạch sẽ gọn gàng vào, lát bọn tôi xuống kiểm tra. - Quân nhắc nhở, khuôn mặt cười tươi như hoa.

- Còn nữa, tất cả các bình bông hay bình cổ gì các cô cũng làm luôn đi. NHÉ! - Nam nhấn giọng.

- Dọn hết á, không chừa mảnh nào á? - Kim ngạc nhiên hỏi.

- Đúng, dọn tất. - Thiên gật gật đầu.

- Ô ô ..Được thôi. - Tụi nó cũng gật gật đầu.

- “Dễ dàng thế sao?” Bọn hấn nghi ngờ nhưng rồi cũng quay lên phòng.

Magical Love

Lạch cạch...

Choang...

Xoảng...

- Lôi hết xuống chưa? - Quỳnh hỏi.

- Chưa còn nữa, nhiều quá. - Nhi lục đục trong bếp nói vọng ra.

- Trút hết vào bao đi. - Linh hỏi

- Ờ ờ...

Choang...

Xoảng...

- Phù...

Mệt quá đi mất.....tụi nó thở dài, quệt trán.

- Tìm gậy đi nhớ tìm bốn cây đấy.

5 phút sau...

- Gậy đây gậy đây, đủ bốn cây nhé, may quá tìm được cây đánh bóng chày của bọn hấn.

- Ủi tốt, mỗi đứa một bao. Ai làm xong thì lấy bao khác - Tụi nó chia nhau.

- Haizzz đồ đẹp thế này mà lại, tiếc quá đi mất.- Nhi nhìn đồng chồng chén bát sắp đi vào cũi vĩnh hằng than thở.

- Lo gì, nhà bọn hấn giàu thế tiếc gì ba cái mớ này. - Kim bĩu môi.

- Thôi ráng làm cho xong đi, làm nhiệt tình vào. - Nhi hỏi.

- OK...

Xoảng... Xoảng...

Choang... Choang....

- Ô là la này thì xử lý này, là lá la tưởng làm ô sin khó khăn gì hóa ra lại nhàn hạ như thế này á. Thích thế không biết. Lá là la... Là lá la... - Nhi ngêu ngao hát.

Tụi nó dốc hết sức “ xử lý” nhiệm vụ đặc biệt mà bọn hấn giao cho với tinh thần rất thiện chí.

Tiếng đổ vỡ vang vọng khắp nhà nhưng bọn hắn ở tận mấy tầng trên cùng lại dùng tường cách âm nên không hề biết tụi nó làm việc ra sao.

Máy cô hầu gái nhìn thấy mà rớt cả cằm, toát mồ hôi hột thẫm xốt xa rồi chạy đi gọi quản gia.

- Chị Elena! Bọn chúng đập phá trong bếp kìa.

- Cái gì, sao họ dám... - Đúng lúc Elena đang đi xuống xem thử có chuyện gì, cô hốt hải chạy tới hiện trường nơi vụ án đang được thực hiện.

- Để em xuống chặn họ lại.

- Không cần! - Elena ngăn lại - Cứ để bọn chúng phá tí nữa đã... để xem... - Elena thì thầm với mấy cô hầu gái. Hiểu ý, cả bọn cười gian xảo.

Cả buổi chiều hôm ấy, tuyệt nhiên không một người hầu nào đặt chân xuống căn bếp ấy trừ tụi nó.

Magical Love

- Phù... - Tụi nó thở dốc.

- Xem nào tất cả là bấy bao, đập sướng hết cả tay. Để tui xem có gì nữa không đem xử lí nốt. - Nhi nhanh nhẩu chạy đi.

- Nhà gì mà rộng thế này không biết, cho ruồi nhặng gián dấp dứ chứ được cái gì đâu mà ham xây cho cố, đi mỗi hết cả chân.- Nhi vừa đi vừa than thở.

- Ô! Có cái bình... - Nó cười thật tươi, mắt sáng rỡ, chạy ùa lại, ôm chiếc bình đang để trên bực xuống.

Nhìn quanh ngó dọc, nó quyết định xử lí chiếc bình tại chỗ. Nhi giơ cái bình lên cao lấy thế cho cái bình tội nghiệp đáp đất một cách “thoải mái” nhất. Chợt nhỏ khựng lại.

Phong đang đi xuống, hai ánh mắt vô tình chạm nhau. Phong nhìn Nhi rồi nhìn vào chiếc bình chờ sự giải thích phù hợp làm nó hơi ngượng.

Nhi cười hề hề:

- Tôi chỉ đang dọn dẹp thôi, gấp lại sau nhá! Bye...bye... - Nói rồi Nhi chạy biến vào phòng ăn không kịp cho Phong nói câu nào. Ngay sau đó, một tiếng xoảng vang lên rõ to, chiếc bình thời Nga Hoàng bấy giờ thành đồng mảnh vụn nát tương.

Magical Love

- Chứng khoán vẫn đứng mức cao nhất, không lay chuyển, tất cả đều tốt. - Thiên nói.

- Khu dầu mỏ ở thềm lục địa phía Đông mới xây dựng đã bắt đầu vào hoạt động, khu này trữ lượng khá nhiều, rất may chúng ta đã phát hiện ra trước. - Phong suy ngẫm.

- Haizz dạo này mấy cô người mẫu chân dài lắm chuyện quá, cứ bôi móc nhau trên các tờ báo lá cải làm tôi đau hết cả đầu. - Quản than vãn.

- Chuyến vũ khí đầu tiên đã được chuyển giao thành công cho quân đội Mi, tiền cũng đã giao đầy đủ nên không lo nữa. - Nam di ngón tay trên chiếc máy tính bảng.

Bọn hắn đang bàn chuyện công ti một cách say sưa với cương vị là người thừa kế. Những bộ óc thiên tài được cả thế giới ngưỡng mộ nhưng chẳng ai biết bọn hắn chỉ mới 17 tuổi.

Làm việc một lát, bọn hắn đã đói sôi cả bụng, Thiên nói:

- Thôi nghỉ ngơi chút đi. Xuống bếp tôi làm vài món đãi các cậu.

- Khỏi đi. Vất vả cả buổi rồi. Mà giờ này chắc đám người hầu cũng nấu ăn xong xuôi rồi, mau xuống thưởng thức thôi – Nam vỗ vai Thiên thân mật nói.

Magical Love

- Sao giờ này chưa nấu ăn ? Bàn ăn trống trơn là như thế nào? - Thiên ngạc nhiên nhìn quanh phòng hỏi.

- Các người muốn bị đuổi việc à? - Quân hét âm lên.

- Giải thích rõ ràng cho tôi. Không thì rút ra khỏi đây ngay lập tức. - Nam cũng hét to không kém.

Những người hầu sợ hãi run bắn, mặt cúi gằm xuống không dám ngẩng lên chịu trận, cúi gằm xuống không dám ngẩng lên.

- Elena! - Phong lạnh giọng gọi, gương mặt không chút cảm xúc.

Cô quản gia chạy ngay đến, mặt mày tái mét, lí nhí:

- Dạ dạ...

- Tại sao giờ này không cơm nước gì vậy hả? Mà chén bát đâu hết rồi sao tủ đựng trống trơn vậy??

- Dạ thưa là do mấy đứa hầu mới đến đây ạ. - Elena lắp bắp.

Bọn hắn ngạc nhiên, tại sao lại liên quan đến tụi nó? Hay là tụi nó đang nấu cơm cho bọn hắn? Làm gì có chuyện đó, ai chứ tụi nhóc đó có bao giờ biết điều như vậy. Khẽ nhăn mày suy nghĩ, bọn hắn phất tay ra hiệu cho tất cả người hầu ra ngoài.

Cả bọn mừng hóm, kéo nhau chạy ra sau bếp lò ra hòng xem cảnh tụi nó sẽ bị trừng phạt như thế nào.

- Hoàng Bảo Nhi! Lê Ngọc Thiên Kim! Đỗ Hoàng Linh! Phan Như Quỳnh! Các cô ra đây cho tôi!!! - Quân hét lên, tiếng hét vang vọng cả căn nhà làm ai cũng phải bịt tai để tránh thủng màng nhĩ.

....

- Hahaha...

Đáp lại sự tức giận của bọn hắn là những tiếng cười khoái chí làm bọn hắn càng điên tiết thêm. Bọn hắn tức tốc chạy lên phòng khách - nơi tiếng cười vô (cùng) duyên (dáng) của tụi nó phát ra.

- Haha xem cái con Tom kia, mèo gì mà đần thế không biết.

- Jerry dễ thương quá đi.

Tụi nó vất chân lên ghế ngồi xem bộ phim hoạt hình "Tom and Jerry" một cách say sưa, trước mặt là rổ hoa quả đã bị tụi nó chén mất một nửa.

- Các cô làm gì thế này, các cô là chủ hay tôi là chủ hả???? - Nam đập tay xuống bàn cái rầm làm tụi nó giật hết cả mình.

- Ô hay, tụi tôi làm xong việc các anh giao rồi mà, xong rồi thì được chơi chứ? - Nhi ngây ngô nói.

- Đúng rồi còn gì nữa. Mà có cần phải hét thế không đau hết cả tai. Trời này không cần tưới hoa đâu mà phun mưa giữ vậy. - Quỳnh ngoáy ngoáy lỗ tai.

- Biết tên tụi tôi hay rồi, không cần phải gọi to thế. - Linh hằm hừ, tiện tay bốc chùm nho ném ấy đứa bạn.

- Đẹp đi! Tôi kêu các cô dọn dẹp đồng chén bát tại sao giờ này tụi chén lại trống không thế hả? - Thiên cao giọng hỏi.

- Ờ thì tụi tôi dọn dẹp rồi đó. Sạch sẽ gọn gàng thế rồi còn đòi gì nữa. - Tụi nó chớp chớp mắt vô (số) tội nói.

- Vậy thì chén bát đâu hết rồi? - Quân nhăn nhó hỏi.

- Kia kia. - Tụi nó chỉ về phía góc bếp nơi mấy cái bao tải to tướng nằm vật vã ra sàn.

- Đừng nói với tôi là trong mấy cái bao đó nhé?! - Bọn hắn tự trấn an mình.

- Muốn biết thêm chi tiết vui lòng mở bao ra. Quý khách sẽ nhận được đáp án phù hợp. - Kim nhe răng cười càng làm bọn hắn điên tiết hơn.

Nam gọi cô quản gia Elena lại rồi đánh mắt về phía những chiếc bao. Cô quản gia cùng mấy cô hầu nữa hiểu ý nên nhanh chân thực thi nhiệm vụ.

Soạt...

Leng keng...

- Thưa...thiếu...gia... - Elena lấp bắp, nhìn bọn hắn một cách lảm lét.

Bọn hắn đang “tu” mấy chai nước cho “hạ hỏa”, nghe Elena gọi thì khẽ lia mắt sang mấy cái bao đã được mở ra.

Toàn bộ tang chứng vật chứng đập vào mắt không gì có thể tuyệt hơn.

Tất cả từ chén bát đến li tách đều ra thành từng mảnh vụn. Ngay cả những chiếc nồi từ inoc đến thủy tinh mặc dù không thật nát xương tan nhưng cũng ra hình hài méo mó dị dạng. Thiệt hại nặng nề hơn nữa, bao nhiêu chiếc bình cổ quý giá hơn cả chục tỉ đều ra đi mãi mãi.

Phụt...

Bọn hắn không khỏi xúc động mà tuôn trào cảm xúc, phun hết nước ra ngoài làm tụi nó phải nhảy sang một bên.

Bọn hắn nhìn đồng tài sản kia một lúc lâu rồi từ từ quaysang tụi nó với ánh mắt muốn giết người nữa. Tụi nó cảm thấy khó chịu, gắt lên:

- Nhìn gì mà nhìn! Bọn tôi làm TỐT thể rồi còn gì nữa.

- TỐT CÁI ĐẦU NHÀ CÔ ẤY!!!!!! - Bọn hắn điên tiết gầm lên.

- Ô hay, mấy người này, bọn tôi có làm gì sai đâu cơ chứ. - Tụi nó cũng cáu gắt.

- Dọn dẹp như thế đấy hả? Các cô có biết mấy cái bình cổ này bây giờ cô có xối tung cả quả đất này lên cũng không tìm ra nổi không hả? Muốn đập thì cũng phải xin phép chứ. - Nam to tiếng.

- Này này. Các anh ăn nói cho đang hoàng, chính miệng các anh kêu tụi tôi xử lý đồng chén bát li tách bình bông á nha. Bây giờ lại sừng cò lên **** bởi là sao hả? - Quỳnh cũng không vừa, nhô gân cổ lên cãi lại.

- Thế tại sao các cô lại làm cho chúng méo mó biến dạng thế kia hả? Kêu các cô dọn dẹp chứ có kêu các cô đập phá đâu. - Thiên cũng bắt đầu to tiếng.

- Nè nè...là do các anh không nói rõ chứ bộ, ai bảo không dọn dẹp ra luôn đi bày đặt kêu xử lý làm bọn tôi hiểu nhầm. Mà hồi giờ á, má tui dạy “xử lý” đồng nghĩa với việc cho nó “ra đi mãi mãi”. - Kim nhún vai cười.

Nhận ra từ nãy đến giờ Phong chỉ ngồi xem kịch, Quân hét lên:

- Trịnh Vũ Phong! Cậu có phải là bạn tụi tôi không hả? Mau từ từ trị mấy con nhỏ này đi chứ!

Nghe Quân phê bình, Phong cười khẩy, đứng lên nói với giọng nghiêm lạnh:

- À..Vậy thì chúng ta đi ăn nhà hàng...

- A...Đi ăn nhà hàng...hi hí...Các anh tốt bụng thật đấy. - Chưa để cho Phong nói hết câu. Tụi nó đã nhảy vào.

- Không có phần ấy cô đâu.- Phong phán một câu lạnh lùng.

- Hả??? Ờc..ờc...

- Ê...ê...mấy bà có... đói không? - Cái bụng sôi ùng ục liên tục biểu tình khiến Nhi không tài nào chợp mắt được. Nó lay mấy con bạn chẳng biết ngủ hay chưa thì thầm nói.

- Bụng tui réo này giờ nè. Đói quá! Hix... - Kim nói khẽ, tay xoa xoa bụng.

- Mấy tên chết tiệt đó dám bỏ đói mình, khốn thật! - Quỳnh rủa thề.

- Xuống kiếm đồ ăn không? - Linh quay lại nháy mắt tinh nghịch lên ý kiến.

- Xuống dưới á? Xấu hổ lắm, bọn hắn mà biết thì... - Nhi xuất tay.

- Hơn 12h, chắc bọn hần ngủ rồi. Mình cứ xuống xem sao, đừng bật điện và không gây tiếng động là được mà. - Kim với tay lấy điện thoại xem giờ nói.

- Được đấy, được đấy. Tui đói muốn xỉu rồi nè. - Tụi nó gật đầu lia lịa.

Trong căn phòng rộng rãi và xinh xắn, trên chiếc giường lớn có bốn cô nàng tinh nghịch đang rù rì thủ thi bày trò quậy phá, cười hí hửng rồi nhảy tót xuống giường, nhẹ nhàng, rón rén ra ngoài một cách cẩn thận.

- Nhẹ thôi, đừng làm người nhà dậy, để mọi người biết thì có nước đào hồ chui xuống thôi.

- Ừ...ừ... Tui biết rồi.

Xoảng....

- Chết! cái gì đấy?

Chiếc ly thủy tinh đặt trên bàn không may bị Ni đụng phải vào cho “ra đi” vĩnh viễn. Tiếng rơi vỡ làm tụi nó giật mình, tim bắt đầu nhảy nhót bất chấp cả nhịp điệu, tất cả mọi hoạt động dừng lại, chìm trong khoảng không gian tĩnh lặng.

Nghe ngóng một lát thấy không có động tĩnh gì, tụi nó mới thở phào nhẹ nhõm, rón rén tiếp tục công cuộc đi tìm miếng ăn.

Cạch...Bộp!

- Á...Cái chân tôi....- Nhi la lên.

- Biết rồi! Biết rồi!

Cốp!

Ái ui! Đầu sưng một cục rồi.

- Í! Hoa tai của tui rớt rồi.

- Trời ạ, con lạy mấy mẹ im lặng giùm cái.

Rón rén, rón rén, nhìn ngang ngó dọc, trông tụi nó bây giờ chẳng khác gì những tên đạo chích đi ăn trộm cả.

Bống....

- Hít hà! Mùi gì mà thơm thế nhỉ? - Một mùi hương bay ngang qua chỗ tụi nó làm đứa nào đứa đấy sáng cả mắt.

- Uh...uh...đúng rồi, ở đâu vậy?

Chiếc điện thoại được soi qua soi lại tìm còn mũi tụi nó thì lẫn mò theo cái mùi đang làm cái bụng tụi nó réo âm ỉ.

- A! Kia...kia...gà...gà... - Nhi mừng rơn, tí từng bay sà đến đĩa gà rán đang nằm mời gọi chằm chằm trên bàn ăn.

- Đâu... đâu...

- Woa! KFC đang hoành hành! Thơm quá....Tui xơi đây. - Tụi nó chẳng cần chén đĩa, bốc ăn ngon lành.

Tụi nó đang chén tạc chén thù thì một cảm giác ớn lạnh xuất hiện.

- Này! Mấy bà có thấy cái gì lạnh lạnh sống lưng không?- Kim hỏi, giọng run run.

- Có...có...

Xoạch....

Vù...vù....

Cánh cửa lớn của căn biệt thự bỗng bật tung, tấm rèm cửa bay loạn xạ như múa rối. Gió từ ngoài thốc vào lạnh tanh làm tụi nó tái xanh cả mặt này.

- Hơ...hơ...Cái gì...thế...kia? - Nhi run run chỉ tay về phía cửa.

Những ánh sáng lập lòe mờ nhạt lúc ẩn lúc hiện, nổi rõ lên vài đốm lửa xanh xanh lơ lửng trên không. Một bóng trắng bay vụt qua rồi những tiếng cười man rợn phát ra, cười hề hề làm tội nó mặt cắt không còn một giọt máu.

Đoàng...

Tiếng sấm nổ ra vang trời xé toạc cả tấm thảm bóng tối, sáng lóa.

- Á...á...á...á...á...Ma...ma...- Tiếng hét thất thanh của tội nó vang vọng khắp nhà.

Mặt đứa nào đứa nấy tái xanh như tàu lá rồi từ từ chuyển thành màu tím và qua trắng bệch. Những chiếc đùi gà bị quăng đi không thương tiếc.

- Ai đấy! Ai đang ở ngoài đấy vậy? Có chuyện gì xảy ra thế? - Tiếng người hầu đến làm tội nó sức tỉnh, vội vàng ba chân bốn cẳng chạy một mạch lên phòng không quên mang theo đĩa đùi gà đang ăn dở.

Trên lan can tầng hai, những đôi môi tuyệt đẹp đang cười khoái chí.

Magical Love

- Phù! No quá! - Tội nó vỗ bụng khi đĩa đùi gà đã được giải quyết sạch sẽ.

- Mà này! Có một vấn đề cấp bách...làm sao đi Washington city đây?

Cả đám há hốc miệng. Chết thật!

Hai tiếng sau.

- Trời ơi! Tui không chịu được nữa rồi! Làm sao đây? - Nhi bật dậy khóc than với mấy đứa bạn.

- Thì bà cứ đi đi. Tội tui có biết đâu. - Quỳnh nhăn nhó - Tui cũng mắc lăm chó bộ.

- Bà thật ác quá mà. Lỡ tui bị ma bắt thì sao? - Nhi meo máo.

Rốt cuộc thì nó vẫn phải nằm yên trong phòng chờ đến sáng mặc dù tình thế rất cấp bách.

Magical Love

6h sáng...

- Dậyyyyyy mauuuuuuu!!!! - Chiếc loa âm tường được gắn trong phòng tội nó từ khi nào bỗng phát ra thứ âm thanh chói tai, không gì khác chính là giọng của bọn hắn.

Hành động đáp lại của tội nó là đứa thì trùm chăn đứa thì lấy gối bịt tai lại, lăn lộn khắp giường.

- Dậy! Trước khi các cô muốn uống một gáo nước lạnh vào buổi sáng! - Câu nói như liều thuốc kích thích, ngay lập tức tội nó bật dậy rồi bỗng dưng không hẹn mà cả bốn đứa bay ra khỏi giường chạy thẳng ra cửa nhanh nhất có thể.

Huych huych... - Tội nó chạy khắp nhà.

Xoạch...xoạch...

Rầm..rầm...

- Mở cửa! Mở cửa!

- Có người rồi.

Mỗi tầng có bốn wc vừa đủ cho bốn đứa mà không hiểu sao sáng nay phòng nào cũng khóa chặt cửa vì có người ở trong đó, sự trùng hợp đến vô lí.

Tội nó chạy nháo nhác như ong vỡ tổ, từ tầng này đến tầng khác, đập cửa rầm rầm.

- Trời đất ơi! Khổ cho cái thân tôi. - Tội nó nhún nhảy than thở.

Bọn hắn ngồi trong phòng, theo dõi tụi nó chạy bán sống bán chết mà cười ngặt nghẽo. Bỗng, tụi nó biến mất trên màn hình theo dõi làm bọn hắn rất là ngạc nhiên.

Rầm! - Cửa phòng bọn hắn cùng lúc bật tung ra (suýt rớt cửa).

Magical Love

Nam trợn tròn mắt, ly nước cầm trên tay định uống bỗng khựng lại. Quỳnh nhìn Nam có chút chần chừ nhưng rồi vẫn nhào vô phòng, nhìn xung quanh tìm WC.

Xui xẻo thay Nam đứng chần chừ nhìn và thế là không thương tiếc Quỳnh xô cậu sang một bên, theo quán tính, ly nước chòng chành và đập đất nguyên cả ly lên người cậu và nhận tiếp tiếng rầm đập cửa của phòng wc.

- Ô..này đổ ứt hết áo tôi rồi....cái cô kia!

Magical Love

Phong đang mặc dở chiếc áo, hướng ánh nhìn lạnh lẽo về phía nơi phát ra tiếng động và phát hiện ra một sinh vật lạ đang đứng lưỡng lự trước cửa đáng thương.

- Ô tôi...tôi...cho tôi đi nhờ một chút... - Nhi cúi gầm mặt xuống, nhanh chóng xác định vị trí phòng wc rồi dzọt lẹ.

Phong nhìn theo mà ngẩn người, một tia cười thoang qua nhưng nhanh chóng tắt đi nguội lạnh.

Magical Love

Kim vô trùng phòng của Thiên, ánh mắt ngạc nhiên hiện rõ trong cả hai người, Kim đỏ mặt, ánh mắt dáo dác nhìn xung quanh một cách ngượng ngùng.

- Xin lỗi...tôi...tôi... - Kim ấp úng, đôi chân mày nheo lại rồi nhanh như cắt, lao thẳng vào WC.

Thiên ngớ ngàng rồi bật cười nói với theo:

- Sập cửa phòng tôi rồi kìa.

Magical Love

- Ô...

- Ô...

Linh thoáng nét ngạc nhiên rồi nét mặt vẫn lạnh tanh như cũ còn Quân thì mắt vẫn chưa chớp được cái nào.

Quân vừa tắm xong, cả người chỉ khoác mỗi chiếc áo choàng để hở khoảng thân hình chắc nịch gợi cảm, mái tóc ướt rũ xuống trông cực kì quyến rũ. Linh đỏ mặt quay đi rồi nhanh chân đẩy Quân ra và đóng sập cửa WC lại.

- Dễ thương thật đó. Haha...! - Quân cười thâm.

16. Chương 15 : Gặp Gỡ

- Tui đã phát hiện ra một sự thật đau lòng... - Nhi nói thầm trong điện thoại - Vào thì dễ mà ra thì...cực kì khó đấy!

- Oh no!!!

Tụi nó ngơ ngác....

- Tui đào hố chui xuống đây. Trời ơi là trời, nhục nhã quá đi mất. - Kim nhảy tưng tưng trong WC phòng Thiên.

- Gay thật, mình lò mặt ra mà đụng mặt bọn hấn trong phòng thì... - Quỳnh lo lắng.

Linh nhìn xung quanh, chợt ánh mắt hướng ra phía cửa sổ. Một tý tưởng táo bạo hiện lên:

- Nhảy lầu đi.

Mấy đứa bạn tròn tròn mắt vì cái ý tưởng dường như điên rồ của Linh, đứa nào đứa nấy đều di chuyển ra phía cửa sổ nơi ban công nhìn xuống.

- Mô phật! Tui ở tầng bảy, hix, tui không dám nhảy đâu, tui còn trẻ, còn khỏe lắm mà, đời tui còn dài lắm lắm... - Nhi than.

- Nhảy xuống á? Nhẹ nhất là tui gãy cổ, tăng sáu các bà ạ. - Kim ngậm ngùi.

- Tui tầng năm lận, cũng không nhảy được. - Linh tiếc nuối.

- Há há há, tui tầng bốn nhé, thui tui leo xuống đây bye bạniu. À quên, cảm ơn bà nhiều nhé Linh yêu dấu. Hehehe... - Quỳnh reo lên khoái chí.

- Coi nó bỏ bạn bỏ bè kia. - Ba đứa còn lại bực tức.

- Thui ngó ra xem bọn hấn đâu rồi chuồn lẹ đi, sắp trễ học rồi kia. - Linh nói rồi cúp máy.

Magical Love

Xoạch...xoạch....

- Cửa nẻo gì mà khó mở thế này không biết. - Quỳnh lục đục mở cửa sổ.

Xạch....

- Á.....

Chẳng may trượt tay, chiếc chốt cửa cửa vào tay Quỳnh làm xước một đường dài rướm máu.

- Hừm...dám chọc ta à? Cái cửa kia, mi được lắm... - Quỳnh nhìn vết thương rồi nhìn sang cánh cửa tức tối. Cô nhóc gồng mình lên, lấy chân đặt lên thành tường bên cạnh làm thế rồi ra sức kéo.

Xoạch...kết....

Chiếc cửa từ từ mở ra làm Quỳnh mừng hóm.

- Xem nào, cỡ này vẫn leo được... - Quỳnh ngó ra ngoài nhìn thấy phía dưới là một vườn cỏ được trồng thật đẹp thì vui sướng, xem chút là nhảy cẫng lên.

Lấy đà chống tay lên lan can bắt đầu phi vụ của mình thì bỗng nhiên...

Kết...

Chiếc cửa phòng wc đột ngột mở ra, Nam sững sờ khi thấy Quỳnh chuẩn bị nhảy lầu (nhưng không phải tự tử), một cảm giác là lạ trào dâng: ngạt thở, khó chịu và nhói nhói trong lòng.

Cậu chạy nhanh đến, chụp lấy cổ tay Quỳnh rồi lôi ngược lại về phía mình, Quỳnh loạng choạng ngã vào Nam với lực mạnh. Trong nháy mắt, Nam ôm Quỳnh vào người rồi cả hai cùng ngã xuống đất.

Đứng hình vài giây, hai người mới nhận thấy được chuyện gì đang xảy ra, vội vàng buông ra một cách ngượng ngùng.

- Anh....

- Cô.....

Cả hai bắt gặp ánh mắt nhau cùng với khuôn mặt đỏ bừng bừng làm không khí lại thêm rối bời hơn.

Nam chữa ngượng, quay mặt sang hướng khác, nhăn nhó quát:

- Đây đâu cô có vấn đề à? Tự nhiên đương không đi nhảy lầu, bộ cô thích chết à?

- Ô...tại...tại... Mà anh cũng có duyên ghê á, tôi đang ở trong đây anh nhảy vô làm gì? - Quỳnh bật lại.

- Hay thật! Cô làm gì tôi không cần biết. Tôi chỉ nghe thấy tiếng cô phá đồ của tôi trong đây thôi. - Nam khoanh tay trước ngực bình thản đáp.

- Tôi...tôi...Kệ tôi...Anh tránh ra đi... - Quỳnh đỏ mặt tía tai, đẩy Nam ra chỗ khác. Vết thương khi nãy bị động nhói lên làm Quỳnh khê rên một tiếng.

Nam giật mình kéo Quỳnh lại xem xét vết thương rồi lầm bầm:

- Ngốc đến thế là cùng! Mở cái cửa sổ cũng bị đứt tay, tôi chịu cô đấy. - Nói rồi Nam kéo Quỳnh ra ngoài, lấy trong ngăn kéo một hộp y tế ra đặt cái bộp lên bàn rồi khô khan nói:

- Xử lý vết thương đi. - Cậu đi thẳng ra ngoài một cách khó chịu để Quỳnh ở lại với dấu hỏi chấm to đùng.

- “Bữa nay mình bị sao ấy nhỉ? Chán thật.” - Nam nghĩ thầm.

Magical Love

Tụi nó đi học chung với bọn hắc với vẻ mặt rất đổi hình sự, đứa nào đứa nấy đều thể hiện sự khó chịu và không cam tâm ra mặt. Vì bọn hắc đi phía trước nên bọn nó không thấy được vẻ mặt cố nín cười đến đỏ bừng của mấy anh chàng.

Cũng may mắn, khi gần đến trường thì tụi nó được bọn hắc buông tha để mọi người không dị nghị và để ý.

Sáng ra bụng đói cồn cào lại còn phải học tiết luyện tập năng lực đặc biệt nữa nên đứa nào đứa nấy đều chuẩn bị kĩ càng, đồ ăn nước uống đầy ắp.

Magical Love

Tụi nó tập năng lực tại một không gian mô phỏng rất rộng, không gian này được thiết kế rất giống thật, từ cỏ cây đến đất đá đều sống động đến lạ thường, và nơi đây chỉ vào được khi có sự cho phép của hiệu trưởng.

Những học sinh có năng lực đặc biệt giống nhau được tách ra theo từng hệ và cùng luyện tập với giáo viên dạy cùng hệ đó. Những giáo viên này đều có năng lực cấp 7 trở lên và có thể dùng đến nhiều loại nguyên tố khác nhau, điều này giúp họ kiểm soát được những học sinh mất khả năng điều khiển năng lực làm năng lực tự điều khiển gây nguy hiểm.

Tụi nó tò tò tên tên ngơ ngơ đi theo giáo viên dạy mình. Tuy mỗi đứa đều có một năng lực riêng nhưng có một đứa giáo viên phân vân không biết phải cho vào nhóm nào vì có khả năng quá đặc biệt.

- Hoàng Bảo Nhi! Rất tiếc năng lực của em quá hiếm, nó rất khó cho chúng tôi để dạy em. Thế nên tiết này, em hãy ngồi lại kia theo dõi các bạn thực hành đã nhé. Chúng tôi sẽ bàn bạc lại với hiệu trưởng sau.

- Vâng ạ. - Nhi ngoan ngoãn lại chỗ mỏm đá cao ngồi quan sát các bạn luyện tập.

Magical Love

Nhóm Thổ - Địa hình gồm đồi núi và đất đá cao.

- Bây giờ chúng ta sẽ luyện tập kiểm soát năng lực ở mức độ đơn giản: Điều hòa năng lượng trong cơ thể, tập trung năng lực vào bàn tay và xuất ra. Mỗi chiêu thức sẽ có một lượng năng lượng khác nhau nên phải điều chỉnh sao cho đúng nếu nhầm lẫn thì sẽ rất nguy hiểm ình khi chiến đấu. - Thầy giáo chỉ bảo.

- Bây giờ tất cả các em đứng giãn ra cách nhau 20m, bắt đầu luyện tập. Ai có khó khăn cứ mạnh dạn lên tiếng, tôi sẽ giúp.

Quỳnh ra chỗ khu vực của mình bắt đầu công việc luyện tập thực hành. Cô nàng nhắm mắt lại, hít một hơi sâu để trấn an tinh thần mình.

Quỳnh gắng tập trung năng lực tại bàn tay, cảm thấy đã có thể làm được, Quỳnh động mạnh tay xuống đất.

Uỳnh.....

Hàng trăm cột đá khổng lồ ca chọi trời liên tiếp dựng lên một cách nhanh chóng. Quỳnh sửng sốt trước cảnh tượng này. Thầy giáo nhanh chóng di chuyển sang nơi khác tránh né đồng thời dùng tường đất chắn cho các học sinh còn lại an toàn khi thấy những cột đá lung lay và có dấu hiệu đổ sập xuống.

Bụi bay mù mịt làm ai nấy ho khò khè. Quỳnh vẫn chưa hết bàng hoàng, thầy giáo đến bên cạnh mà cũng không biết.

- Em có năng lực rất mạnh, hãy gắng điều khiển và phát huy nó một cách tốt nhất. - Thầy nhắc nhở Quỳnh
- Các em trật tự, chuyện này sẽ xảy ra thường xuyên nhưng tôi sẽ đảm bảo an toàn cho các em. Nào bắt đầu lại thôi!

Magical Love

Nhóm Thủy. - Địa hình gồm thác và khoảng rừng lớn.

- Nào các em, mau tập hợp lại đây. - Cô giáo đứng trên dòng nước chảy xiết ra lệnh - Hôm nay tôi sẽ dạy cho các em những bước cơ bản đầu tiên để điều khiển được năng lực đặc biệt của mình.

- ...

- Nghe rõ đây, trước tiên tập trung năng lực vào toàn bàn tay rồi xuất ra, nhưng phải điều chỉnh sao cho thật phù hợp với chiêu thức mình định tấn công đối thủ, như thế này...

Vút... Rầm....

Cô giáo giơ một bàn tay lên, một đường nước dần hình thành chuyển thành dạng mũi tên rồi phóng thẳng về phía cái cây gần đó. Nhanh như cắt. Cái cây dần dần đổ rạp xuống trước ánh mắt ngạc nhiên và ngưỡng mộ của học sinh.

- Rồi bắt đầu nào, tất cả tản ra và chọn khu vực riêng của mình để luyện tập.

Kim chọn một nơi khá lý tưởng, gần ngay dòng thác lớn và phía sau là một bụi cây tương đối rậm rạp, vài tảng đá nhô lên tạo thành địa hình đẹp.

Bắt tay vào luyện tập, Kim gắng tập trung năng lực, nhỏ nhúm một lúc lâu để tập trung và ổn định tinh thần.

- “Mình đã có cảm giác, chắc được rồi.” - Kim nghĩ thầm.

Nhỏ đặt úp bàn tay xuống dòng nước...

Ừm....

Một tiếng động lớn làm mọi người giật nảy mình. Cô giáo vội chạy đến chỗ Kim xem có chuyện gì xảy ra thì ngạc nhiên lớn ập đến.

Nước từ từ cạn dần cạn dần nhưng lại xoáy sâu và mạnh. Khi nước đã rút hết thì một vết nứt lớn ở dưới đáy hồ dần dần hiện ra.

- “Cô bé này....hừm...xuất ra sức mạnh đáng sợ như vậy, đến nỗi đẩy cho áp lực nước tăng cao làm nứt cả đáy. Hay thật.” - Cô giáo nghĩ thầm, từ từ tiến lại chỗ Kim đang ngồi ngẩn ra.

- Em hãy cố gắng phát huy sức mạnh, em rất có tương lai đấy.- Cô mỉm cười ưng ý.

Magical Love

Nhóm Băng - Địa hình là một sân băng lớn với diện tích 20ha, còn lại là khoảng rừng lớn, nhiệt độ vào khoảng -20 độ C.

- Đứng thẳng lên. Bây giờ chỉ hơi se se lạnh chút thôi. Các em điều khiển năng lực này thì phải biết chịu lạnh chứ, chạy quanh đây hai vòng cho ấm người lên. - Thầy giáo quát khi đám học sinh co ro người lại vì lạnh.

Cũng vì những học sinh có năng lực này thường chịu lạnh rất tốt nên chỉ cảm thấy lạnh lạnh chứ không đến nỗi tê cứng tay chân, nếu là người thường thì chắc chắn đã chết vì rét.

Sau khi đã xong màn vận động, thầy giáo bắt đầu nói đến cách điều khiển năng lực như những nhóm khác rồi phát lệnh luyện tập:

- Mỗi người một khu vực, phân chia cho đều để tránh gặp nguy hiểm. Bây giờ hãy luyện tập như những gì tôi vừa nói. Mỗi người đều có một chiêu thức riêng, sáng tạo nên những chiêu thức nào vừa có tốc độ vừa có khả năng sát thương cao thì càng tốt. Nhưng cứ từ từ và bình tĩnh, không nên vội vàng. Bắt đầu!

Linh chọn inh một khoảng sân bằng rộng và phía sau là khu rừng, vị trí khá thuận lợi cho luyện tập.

Hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại và tập trung, nguồn năng lực đang dần được Linh cảm nhận được, tập trung, tập trung...

Đã đến lúc, Linh ngồi thụp xuống, hai bàn tay đập mạnh vào sân bằng.

Keng keng... Uỳnh....

Một núi băng khổng lồ với những chiếc gai nhọn hoắt sáng lóang lo lên, nước lạnh bắn tung tóe, sân bằng bị nứt toác thành những rãnh sâu hoắm.

Thầy giáo vội vàng vô hiệu hóa lại năng lực phát ra của Linh rồi nhanh chóng đưa học sinh lên bãi đất nơi rừng cây mọc um tùm. Linh vẫn còn ngẩn ngơ về sức mạnh kinh người tưởng chừng như không tin được của mình.

Thầy giáo hài lòng lại gần cô, nói:

- Em rất có tố chất, sẽ là trụ cột của trường đấy, hãy cố gắng lên. Tôi sẽ giúp em.

Linh lặng lẽ gật đầu.

Magical Love

- Học với chả hành sao mà... hix... thật là bất công... Người ta thì được luyện tập còn mình ngồi bó gối một chỗ. Tức quá! - Nhi hậm hực đá đá mấy cục cỏ dưới chân, tay bứt hoa bứt lá vắn vơ.

Vù... xào xào....

- Khụ khụ... trời ơi bão cát!

Cơn gió lớn thổi qua kèm theo cát bay mù mịt, Nhi đứng ngược chiều nên hứng bao nhiêu là cát vào người, vội vàng lấy tay ôm mặt.

Gió đã dứt, nó từ từ hé hé mắt, từng động tác nhỏ cũng làm cát rơi từ trên người xuống, trông Nhi bây giờ chẳng khác nào vừa mới ở hoang mạc nơi một cơn bão cát vừa xảy ra.

- Ôi trời ơi! Tóc tôi! Quần áo tôi! Grừ... - Nhi tức giận nhìn quanh tìm thủ phạm đã làm mình ra nông nổi này - Tên nào đâu? Ra đây ta giết....

Vù vù...

Gió lần này thổi nhẹ hơn và cũng chỉ có vài hạt cát bay phát phơ.

Nhi nhìn quanh thì thấy một người lạ mặt, đúng hơn là không nhìn thấy mặt bởi người này quay lưng lại với Nhi. Và càng lạ hơn nữa, một vòng cát quay xung quanh con người này một cách chậm rãi.

- “Hắn cao to quá. Lỡ mình đấu không lại hắn thì sao? Kệ, dám làm mình ra nông nổi này thì mình sẽ không tha thứ.” - Nhi nghĩ thầm rồi hung hổ tiến đến chỗ anh chàng đó, tay chống hông quát:

- Này cái anh kia! Anh có biết đánh vần hai chữ “lịch sự” không hả? Luyện tập thì cũng phải nhìn ngang ngó dọc xem thử có ai đứng đây không chứ! Tôi vì anh mà bây giờ chẳng khác nào thổ dân đây này. Lần sau có làm gì thì nhớ nhìn trước nhìn sau cho kĩ đã nghe chưa hả? Lỡ có gì nguy hiểm thì giết người ta mất đấy! - Nhi “bắn” một tràng làm anh ta khẽ quay người lại, và nhỏ cũng đờ như tượng khi nhìn thấy anh ta.

Đôi mắt này khá lạnh lẽo và u buồn giống hệt ai đó, mái tóc màu nâu sậm cá tính với chiếc mũi cao kiêu hãnh.

- “Đẹp quá...” - Nhi thần thờ nhìn không chớp mắt, máu bắt đầu dồn lên não và khuôn mặt nhỏ nhắn dần chuyển sang sắc hồng.

- Tôi xin lỗi, cô có sao không? - Anh ta cất tiếng nói, một giọng nói rất đỗi êm tai, cái giọng trầm ấm làm tim của cô nàng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.
- Hơ...hơ...không...không...sao... - Nhi lù lù dần dần nói lắp bắp rồi chạy biến, hai tay ôm lấy khuôn mặt đã đỏ bừng như quả cà chua, miệng khê cườingại ngừng.
- “Mình bị sao thế này?”

17. Chương 16 : Thủ Tiêu

Một buổi sáng mặt trời rực rỡ với công việc luyện tập, tụi nó có lẽ cái thân tàn ma dại về phòng, nằm dài ra giường mà ngủ.

3h chiều...

- Uhm...đau hết cả người...mấy giờ rồi bà ơi... - Kim lay lay Quỳnh.
- Hửm...để yên cho tui ngủ! - Quỳnh ngái ngủ đáp.

Bống...

Rầm

- Dậy mau! Tiêu rồi, nhanh nhanh... Dậy! Dậy mau lên! - Nhi đập cửa phòng Quỳnh và Kim một cái rầm khiến hai đứa đang mơ màng tỉnh hẳn luôn.

Tại phòng của bọn hấn.

- Ái chà chà... mới làm được một ngày mà đã đi làm muộn thì còn ra cái thể thống gì nữa? Hình như tôi đã nhắc các cô đúng 1h là bắt đầu công việc vậy mà bây giờ các cô mới mở mắt đến. Hừm... Để xem nên xử các cô như thế nào đây. - Thiên đi vòng quay tụi nó hai tay xoa cằm để giả khiến cả bọn tức muốn bốc hỏa.
- Anh cũng phải thông cảm cho tụi tôi chứ, học hành mệt mỏi thì đi trễ một chút là phải. - Kim cau có cãi lại.
- Cấm cãi! - Nam nạt một câu khiến Kim im re rồi cười đều.

Tụi nó cố đè nén cục tức đang cuộn trào trong lòng để khỏi bùng nổ theo tư tưởng “Quân tử trả thù mười năm chưa muộn”, hai mắt thì lườm bọn hấn muốn lòi tròng.

- Thôi được rồi. Lần này tạm tha ấy cô đấy. Bây giờ tụi tôi sẽ chỉ cho các cô cách mở kết giới để đến nhà. Nhưng đừng hòng giở trò nhé! À quên, đưa số điện thoại đây để tụi này gọi khi cần người “phục vụ”. Hahaha... -Quân nói rồi bật cười ha hả chọc tức mấy cái đầu đang bốc khói nghi ngút.

Tại nhà bọn hấn.

Soạt...

Từng tốp người giúp việc lần lượt đi ra, trên tay mỗi người là một chồng quần áo cao ngập đầu, vừa nhìn vào là biết ngay toàn đồ mắc tiền, có một không hai.

Tụi nó há hốc miệng, tròn mắt nhìn cả tấn quần áo bày ra trước mắt.

- Các anh ăn ở kiểu gì thế hả? Chẳng lẽ các anh không giặt đồ cả năm rồi à? - Quỳnh tức giận quát.
- Không phải chuyện của cô. Nhiệm vụ của 4 người là giặt sạch chỗ quần áo này. - Quân nhắc nhở kèm theo nụ cười “ngây thơ”.
- Còn giở trò như lần trước thì liệu hồn, hình phạt không nhẹ đâu. - Phong khê nhếch môi cười lạnh làm cả bọn giật mình.

Bọn hấn ung dung bỏ lên phòng, vừa đi vừa huýt sáo vui vẻ còn tụi nó thì chỉ biết đứng im nhìn theo với ánh mắt còn sắc hơn cả dao cạo, máu nóng đã bốc lên đến đỉnh đầu. Bây giờ mà kẻ nào đại dốt chọc giận tụi nó thì chắc chắn mang thương tật đầy mình.

- Giặt kiểu gì đây, tui có bao giờ giặt quần áo đâu. - Nhi méo mặt.

- Nghe nói giặt đồ là phải dùng tay vò. Đau lắm! – Kim mắt đã long lanh nước, nhỏ đang tiếc thương cho đôi bàn tay xinh đẹp chưa từng làm việc nặng của mình.

- Bỏ máy giặt đi. - Linh nêu ý kiến.

- Ồ ha! Thế mà không nghĩ ra.

Ráng nhét hết đồng đồ của bọn hấn vào tất cả số máy giặt trong nhà những vẫn còn thừa lại rất nhiều nên tụi nó đăm chiêu nghĩ ra cách giải quyết. Rồi một ý tưởng khá là hay ho đã được Quỳnh nêu ra và nhanh chóng nhận được sự đồng ý của cả bọn: giặt đồ theo phong cách “xa xưa”.

Lấy bàn chải chà mạnh lên áo, nhảy vô chậu và dầm đập khí thế là những hành động trong khi giặt đồ của tụi nó.

- Hahaha... Tưởng giặt đồ khó khăn thế nào chứ thế này tui giặt cả ngày cũng được.

- Hahaha...

2 tiếng sau...

Những chiếc dây thừng mà tụi nó đã vô ý tìm được trong nhà kho lần lượt được giăng đầy sân thượng. Trên đó, những bộ quần áo sang trọng đang phấp phơ bay.

Công việc đã xong, tụi nó hài lòng đứng nhìn thành quả “laodộng” của mình, thở phào nhẹ nhõm.

- Xong chưa mà ngồi đó đấy? - Nam hỏi, giọng điệu mỉa mai.

Tụi nó không thèm đáp, nghênh mặt nhìn bọn hấn rồi hất hất cái đầu ra phía sân thượng, ngụ ý “Tự ra mà xem”

Bọn hấn cũng chậm rãi tiến ra sân thượng, trong đầu cũng bắt đầu cảnh giác khi tụi nó dễ dàng giặt xong chùng nấy đồ trong chưa đầy hai tiếng.

- YA!!! Các cô ra đây cho tôi! - Bọn hấn la lên đầy phẫn nộ.

- Gì nữa, tụi tôi làm xong rồi cơ mà. – Tụi nó vùng vằng bước ra đầy bực mình.

- Các cô xem lại tác phẩm của mình đi! Bảo các cô giặt đồ mà các cô làm gì thế này? Hả?

Thiên tức giận giơ chiếc áo sơ mi đen mà anh yêu thích nhất lên. Vài đường xà phòng còn dính trên áo bết lại, dải hạt cườm dính cầu kì trên áo bây giờ chỗ còn chỗ mất.

- O...

- O cái gì mà ơ! Các cô biết đây là chiếc áo có một không hai không hả? Cô biết giá chiếc áo này là bao nhiêu không? Hừ...

Một chiếc áo nữa được giơ lên. Tuy chiếc áo này không thể thảm như chiếc trước nhưng lại nhàu nhĩ, nhăn nhoe trông thật xấu xí.

- Cái gì đây? Giẻ rách à? Các cô làm gì mà áo quần tôi ranong nổi này? - Quân nghiến răng, mặt đỏ bừng tức giận.

- Này, rốt cuộc các cô có ý thức được mình đang làm gì không hả? Các cô đang giặt đồ cho Tứ Đại Thiên Vương uy phong lẫm lừng đấy, không phải giặt đồ ấy con cún con đâu. – Nam cố dè cơn giận xuống nghiêm giọng chất vấn.

- O...tụi tôi có làm gì đâu? Chỉ bỏ máy giặt thôi mà. Nhưng đồ nhiều quá, nhét không hết nên tụi tôi đành phải giặt theo kiểu truyền thống. – Nhi biện minh.

- Bỏ máy giặt???? Tôi...tôi...thật hết nói nổi với các cô! - Nam bắt lự.

- Thì trước giờ TV vẫn quảng cáo các loại máy giặt giặt không hư đồ đó thôi. Hay là...nhà các anh nghèo quá nên không đủ tiền mua hàng xịn vậy? – Quỳnh tỏ vẻ ngây thơ đưa ra câu hỏi làm tụi hấn muốn té rầm rầm.

- Mà...kiểu truyền thống là kiểu gì thế?- Thiên nghi hoặc hỏi.

- Thì nhảy vô trong chậu rồi đập cho nó ra chất bẩn và xà phòng đó. Đau hết cả chân rồi đây này. – Kim phụng phịu.

Lời nhỏ vừa thốt ra ngay lập tức làm bọn hắc đứng không vững.Choáng toàn tập!

- À mà...hình như các anh vừa...tự nhận mình là cún con hả? –Linh chớp mắt vô tội nói.

- Cô... - Quân nghẹn lời, không nói được câu nào. Ngay cả Phong bản tính vốn lạnh lùng nhưng khi nghe Linh nói thế thì vẫn không khỏi tức giận lườm cô một cái rồi dùng dưng bỏ đi.

Tụi nó lăm lét nhìn bọn hắc bỏ lên phòng, đợi 4 cái bóng vừa khuất dạng liền nhảy cẫng lên đập tay chiến thắng.

Đêm...

Tại một ngôi trường đồ sộ, lộng lẫy như những tòa lâu đài trong truyện cổ tích, màn đêm đang dần che phủ tất cả, gió thổi hiu hiu mát rượi đưa mọi người vào giấc ngủ.

Có ai biết được, tại căn hầm mật thất được xây dựng kiên cố, vững chãi đang có một âm mưu ghê rợn xảy ra. Đó là nơi ánh sáng mặt trời không thể lọt vào, chỉ có những tia sáng yếu ớt, bập bùng của những ngọn đuốc, gió từ vách thốc vào, rít lên từng đợt lạnh sống lưng. Tất cả đều hiện lên như một địa ngục nơi trần gian.

Cộp...cộp....

- Ê đứng lại!Uhm... Uhm... - Người lính gác căn hầm mật thất gục xuống khi một bóng đen vụt tới và chụp thuốc mê từ phía sau.

- Xong chưa?

- Dạ rồi ạ, tất cả lính canh đã hôn mê thừa chủ nhân. - Những tên mặc áo đen báo cáo.

- Tốt, tìm lũ kia đi!

Những bóng đen đó lại lần lượt lướt đi trong bóng tối của căn hầm giam, chỉ lập lờ vài ánh lửa của những bó đuốc treo trên tường.

Bọn chúng nhanh chóng tìm được nơi giam giữ của những tên xâm nhập. Bằng những động tác thuần thục, những chiếc ổ khoá kiên cố lần lượt rơi xuống.

Bọn chúng không dám dùng năng lực đặc biệt của mình vì biết rõ khi có năng lực lạ xuất hiện tại căn hầm mật thất này thì ngay lập tức, hệ thống bảo vệ sẽ được kích hoạt, một mật truyền thông tin đến phòng điều hành của trường, mật khác hàng loạt loại vũ khí nguy hiểm sẽ được phóng ra, chỉ cần bất cẩn một chút thì sẽ mất mạng ngay.

- Anh! Cởi trói cho tụi em với! Thật may quá, chủ nhân đã cứu chúng ta kịp thời. - Những tên xâm nhập khi đã nhìn kĩ đám người mặc đồ đen đó thì mừng rỡ kêu lên.

Một bóng người kiêu hãnh bước vào, mỉm cười:

- Vất vả cho các người quá!

- Xin lỗi, chủ nhân! Chúng tôi đã làm hỏng việc, lại còn...Nhưng chúng tôi chưa khai một lời nào cả. - Những tên này hốt hoảng quỳ xuống vội vàng thanh minh.

- Ô! Ta không hề có ý trách các người. Cũng vì Tứ Đại Thiên Vương quá mạnh thôi, các người đâu phải đối thủ của họ. Đây là phần thưởng xứng đáng cho các người.

Người đó vừa dứt lời, những tên áo đen liền lấy từ trong túi áo ra những chiếc lọ nhỏ được làm khá tinh xảo.

- Đây là thuốc để phục hồi vết thương và nâng cao năng lực. Các người uống ngay đi để còn thoát ra ngoài.

- Cảm ơn chủ nhân.

Những lọ thuốc cạn dần, cạn dần. Đám người xâm nhập vội vã uống cạn những giọt thuốc được ban tặng trong sự hí hửng mà không biết một điều kinh khủng sắp xảy ra với chúng.

- Hự...

Keng...

Từng tên, từng tên một lần lượt ngã gục xuống nền nhà ẩm thấp, nước dãi chảy ròng ròng, sùi bọt mép, mắt trợn ngược lên kinh ngạc rồi tắt thở.

- Hahaha... Lũ người ngu ngốc. Đó là cái giá phải trả cho sự thất bại nhục nhã. - Con người đó nở một nụ cười lạnh hài lòng rồi quay đi.

Những tên theo sau không khỏi rợn người và có những suy nghĩ rất mờ mịt. Đi theo con người đáng sợ này là đúng hay sai?

Sáng...

Những giọt sương tinh khiết vẫn còn đọng trên những tán lá. Những tia nắng oằn mình thức dậy, lăn lộn trên các đám mây bông bành rồi lười biếng trượt xuống mặt đất. Nắng dát lên mái ngói trường pháp thuật danh giá một màu ấm áp, lấp lánh, quện vào ngói rồi lan xuống bao phủ cả trường.

Những chú chim bay đến đậu trên những cành cây cất tiếng hót chào buổi sáng. Những anh chàng thiếu gia, những cô nàng tiểu thư đài các lười biếng trở mình thức dậy sau giấc ngủ dài, chào đón một ngày mới.

Trái với không khí đầy tươi vui của toàn trường, tại căn phòng Hội Học Sinh đang có những giây phút cực kì căng thẳng.

- Thưa leader! Có tin báo những tên xâm nhập vào tối hôm qua đã bị giết. - Anh thư kí hốt hoảng lao và phòng mà không kịp gõ cửa, thở hồng hộc.

Những thành viên trong Hội nhìn mặt nhìn nhau đầy lo lắng, từ trước đến giờ căn mật thất ấy luôn nổi tiếng về mức độ canh gác nghiêm ngặt, vậy mà bây giờ lại có thể xảy ra chuyện động trời như vậy.

Bọn hắn nhìn nhau, vừa ngạc nhiên vừa tức giận, rồi tức tốc chạy đến căn mật thất dưới trường.

Vừa đến nơi cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt là những người lính gác nằm song soài ra đất, bọn hắn nhanh chóng ra lệnh cho người đưa họ đến phòng y tế của trường, tốp lính mới được cử đến ngay sau đó.

Bọn hắn đi nhanh đến nơi giam giữ những tên xâm nhập. Bọn chúng đã bị giết, những cái xác nằm co cứng, bọt mép chảy đầy, đồng tử giãn rộng, máu tràn ra từ hốc mắt, hốc mũi, tràn lan trong khoang miệng. Chỉ nhiều đó cũng đủ để biết bọn chúng đã bị hạ độc.

- Có người đã đột nhập vào đây và hạ độc chúng. - Thiên kết luận sau khi nhìn sơ qua căn phòng giam.

- Chất này thuộc dạng cực độc, một giọt cũng đủ chết rồi. - Phong xem xét những cái xác và những lọ thuốc xung quanh.

Bọn hắn cho người khám nghiệm tử thi lấy chất độc trong dạ dày rồi đưa đi xét nghiệm. Những chiếc lọ đựng thuốc rơi lăn lóc ra sàn cũng được lấy về điều tra thêm.

Bọn hắn đi xung quanh hiện trường xem xét nhưng vẫn không có thêm một dấu vết gì.

- Những tên này làm việc khá cẩn trọng và cũng rất ngạo mạn, chúng không thèm xóa dấu vết hay phi tang những cái xác này. - Quân nói.

- Đến giờ vẫn không hiểu được mục đích của chúng là gì. Những tên đó có thể dễ dàng ra vào đây thì chỉ có hai khả năng, hoặc chúng có người trong trường tiếp tay hoặc chính chúng là người trong trường. - Nam nói lên suy nghĩ của mình.

- Cũng có thể trong tốp lính canh đó có tay trong của chúng. - Thiên bổ sung.

- Kiểm tra, xét nghiệm mọi thứ cho thật kĩ rồi báo cáo cụ thể cho tôi. - Phong ra lệnh.

18. Chương 17 : Quá Khứ Trôi Dậy

Cộc...cộc...

Tiếng gõ cửa khô khốc vang lên trong không gian yên tĩnh đủ khiến người ta giật mình.

- Vào đi! - Bọn hắn nói giọng điệu nghiêm túc đến khô khan.

- Thưa, bên giám định tử thi đã cho kết quả. Những kẻ đó bị trúng độc “Tuyết Tùng” – một loại độc cực mạnh chỉ cần uống một giọt là tử vong ngay. Và...chỉ có dòng họ Lê-Nguyễn sở hữu được loại thuốc này. – Anh thư kí cẩn thận báo cáo với bọn hắn.

- “Lê-Nguyễn... Chúng dám to gan như vậy?...”

- Mời hai vị tiểu thư Ngọc Anh và Tường Vân đến phòng Hội Học Sinh ngay lập tức.

Anh thư kí lễ phép cúi đầu rồi đi ra ngoài.

Sự việc lần này ngày càng nghiêm trọng. Nó không còn là chuyện nội bộ của trường mà đã liên quan đến cả một dòng họ lớn. Nếu bọn hắn giải quyết không thỏa đáng thì không chỉ ảnh hưởng đến danh tiếng của trường mà còn liên lụy đến cả gia tộc của mình vì mối quan hệ giữa các gia đình không phải bình thường.

Bọn hắn cẩn thận đọc lại bản báo cáo của anh thư kí một lần nữa rồi nhanh chóng tiến về phía phòng Hiệu trưởng thông báo lại. Chuyện lần này bọn hắn kiên quyết dành xử lí nên thầy Hiệu trưởng cũng không can thiệp vào, cho bọn hắn toàn quyền quyết định, chỉ cần mỗi ngày đều báo cáo lại với ông là được.

Sức ép đang đè lên vai nên nhìn mặt bọn hắn ai cũng căng thẳng và đầy mệt mỏi.

Magical Love

- Thưa, hai tiểu thư đã đến rồi ạ.- Anh thư kí gõ cửa nói vọng vào.

- Cho họ vào .- Giọng nói nghiêm lạnh phát ra không kích động xuống một cách đáng sợ.

Hai vị tiểu thư nhẹ nhàng tiến vào căn phòng ấy, mặc dù trên mặt ai cũng lộ rõ sự hoang mang, lo lắng nhưng vẫn không mất đi dáng vẻ kiêu sa, tự tin của những con người quyền quý.

- Thưa... thiếu gia gọi em có chuyện gì ạ?- Tường Vân ngập ngừng hỏi.

- Các cô đi theo tôi. - Phong lạnh lùng bước nói rồi bước đi, không nhìn hai cô gái một lần.

Trong lòng dấy lên một nỗi bất an, Ngọc Anh và Tường Vân không khỏi sợ hãi, tim nhảy nhót trong lồng ngực, hai bàn tay nắm chặt thành run run, ánh mắt lơ đãng nhìn ngó này nọ.

Những đôi mắt tinh anh vẫn đang để ý từng hành động của họ. Bất giác, những làn môi mỏng khẽ cong lên, vẽ thành nụ cười nhẹ.

Magical Love

Sau khi bước ra khỏi phòng Hội học sinh, bọn hắn bỏ qua vài căn phòng rồi tiến đến một căn nhà kho nhỏ ở góc khuất cuối dãy. Hai chị em nhà Lê-Nguyễn cũng vội vàng bước vào và nhanh chóng hối hận vì lỡ đặt chân vào căn phòng đó.

Tùng túi đựng thi thể được mang ra, rất nhiều túi, những dây khóa lần lượt được kéo xuống, những khuôn mặt trắng bệch tái ngắt hiện ra, mùi hôi lan tỏa vì xác đang trong quá trình phân hủy.

- Á...! - Tường Vân và Ngọc Anh cùng lúc hét lên kinh hãi rồi giật đi, trên mặt còn lộ rõ vẻ kinh hoàng.

- Đang điều tra mà cô ta lại như thế này thì làm ăn gì nữa.- Thiên tức giận.

- Đưa cô ta xuống phòng y tế đi, phiền phức. – Nam gắt gỏng.

Mọi việc lại phải trì hoãn càng làm bọn hấn nóng lòng hơn. Nếu không xử lý nhanh gọn ắt để lại hậu quả sau này.

Magical Love

Cảm thấy không thể làm việc với hai cô tiểu thư, bọn hấn đã gửi lời mời đến gia đình Lê-Nguyễn cùng một lá thư giải thích ngắn gọn mọi việc. Không đầy hai giờ đồng hồ, phu nhân Đinh Hương đã có mặt tại ngôi trường Morlison danh giá.

Tại phòng y tế.

- Các con có làm sao không? - Bà Đinh Hương lo lắng hỏi han hai cô công chúa.

Tường Vân và Ngọc Anh ngạc nhiên khi mẹ mình tới tận đây, bèn cười hời hợt nói:

- Tụi con không sao, làm mẹ lo lắng rồi.

Quan sát kĩ hai đứa con, khi đã chắc chắn chúng không bị gì, bà Đinh Hương liền nghiêm mặt hỏi:

- Vậy việc đó là thế nào? Sao lại liên quan đến dòng họ ta?

- Con làm sao biết được. Nhìn mà ghê chết đi được. - Ngọc Anh lắc đầu rùng mình.

- Làm con sợ hết hồn. - Tường Vân thêm vào.

- Xin lỗi đã làm phiền, nhưng bây giờ chúng tôi có việc muốn hỏi các vị đây. - Bọn hấn bước vào phòng làm 3 mẹ con giật mình, hướng những ánh mắt ái ngại vào bọn hấn.

Bọn hấn khẽ cúi đầu chào bà Đinh Hương cho phải phép rồi bắt đầu công việc.

Thiên tiến lại, giở chai thuốc độc kèm mẫu xét nghiệm chonà Lê Nguyễn xem. Bà Đinh Hương sau khi xem sơ qua một lượt thì mặt mày tái mét, lắp bắp hỏi:

- Cái này... Làm sao các cậu có được nó?

- Đây là tang vật tìm được dưới mật thất - hiện trường của vụ hạ độc giết người. Chắc hẳn phu nhân nhận ra những lọ thuốc này, phải không?

- Hạ độc? Giết người? Chuyện này là thế nào? Tại sao nhà tôi lại dính líu tới những chuyện như vậy được? Chắc chắn có sự nhầm lẫn ở đây rồi! Các người đã điều tra kĩ chưa?

- Không phải lỗi của tôi, tôi không biết chuyện gì xảy ra cả. - Tường Vân xua tay chối cãi.

- Chắc là mấy con nhỏ đấy rồi. Chúng nó từng đột nhập vào căn phòng “Phòng ẩn lửa thiêng”, trong căn phòng đó có chứa thuốc này. - Ngọc Anh nói chắc nịch.

- Tôi không nghĩ là họ ngu ngốc đến mức hành động lộ liễu theo kiểu “lạy ông tôi ở bụi này” như vậy đâu. Cô chắc chắn như vậy thì đưa ra bằng chứng đi. - Quân cười khẩy.

- O... tôi... tôi không có... - Ngọc Anh bối rối.

- Nói tóm lại là chuyện này không liên quan đến con gái chúng tôi. Các cậu làm sao thì làm, dòng họ Lê-Nguyễn danh tiếng thế nào chắc các cậu biết rõ. Nếu con gái tôi gặp phải rắc rối gì thì tôi sẽ không bỏ qua đâu. - Bà Đinh Hương lấy lại phong thái, cao giọng đe dọa bọn hấn.

Cả bọn khẽ nhìn nhau rồi nhếch môi cười ẩn ý. Gia thế của họ tất nhiên bọn hấn không quên, nhưng hình như có người lại quên mất bọn hấn là ai thì phải. Muốn dùng chuyện này uy hiếp bọn hấn sao? Xin lỗi đi, cửa sổ còn không có!

Magical Love

Quân rời nhà từ sáng sớm, chiếc BMW lặng lẽ phóng ra ngoài căn biệt thự lộng lẫy với một đôi mắt lạnh dõ theo.

Hôm nay là ngày giỗ người mẹ kính yêu của cậu.

Tạt ngang qua cửa hàng hoa, Quân tỉ mỉ lựa chọn một bó hoaphù dung tuyệt đẹp. Đây là loại hoa mẹ cậu thích nhất, và có lẽ ý nghĩa củaloài hoa này cũng đã nói lên số phận của mẹ cậu - hồng nhan bạc phận.

Dừng xe tại một khu vườn rộng lớn ở ngoại ô thành phố, nơi không gian dường như chỉ có mùa xuân ngự trị, Quân khẽ thở dài, đôi mắt phủ một tầng phiền muộn. Dòng suối nhỏ quanh co róc rách tiếng nước chảy, chiếc cầu bắc ngang theo lối mòn dẫn tới một cung điện nhỏ, lấp lánh dưới ánh nắng ban mai rực rỡ. Không gian như ở chốn thần tiên.

Quân từ từ bước vào, đẩy nhẹ cánh cửa kêu cọt két, tiến đến chiếc lồng kính to lớn – nơi mẹ cậu đang yên giấc ngàn thu, một giấc ngủ dài vĩnh viễn trên chiếc giường tràn ngập hoa phù dung tỏa hương thơm dịu nhẹ mê mẩn.

Quân tiến đến, gương mặt đượm buồn, ánh mắt chùng xuống dịu dàng và tha thiết đến không tưởng.

Dòng chữ Hồ Nhã Trúc như xoáy sâu vào tâm can cậu. Đau!

Cậu cúi chào một cách trang trọng và lịch sự.

- Con chào mẹ.

Đặt bó hoa lên bàn thờ, cậu từ từ quỳ xuống, nhìn say đắm gương mặt phúc hậu của người phụ nữ đang nhắm mắt rồi cười nhẹ:

- Mẹ có khỏe không? Con vẫn khỏe, vẫn sống rất tốt, và...vẫn nhớ mẹ rất nhiều. Còn ông ta thì vẫn luôn vui vẻ như khi ấy, suốt ngày rượu chè cờ bạc. Sao ông ta có thể vô tâm như vậy mẹ nhỉ?

Cậu nhẹ nhàng dùng khăn phủ đi lớp bụi còn vương trên lớp kính. Vừa lau, cậu vừa thầm thì:

- Con đã muốn từ bỏ, con không thiết gì nữa. Con muốn theo mẹ lắm. Nhưng con lại nghĩ tới mẹ, mẹ mong con tiếp nối con đường của ông ta. Mẹ làm vậy chẳng phải khiến con khó xử hơn sao? Nhưng vì mẹ, con sẽ làm, nhưng con không bao giờ tha thứ cho ông ta khi ông ta đối xử với mẹ như vậy.

Cứ như vậy, suốt buổi sáng Quân tâm sự với người mẹ quá cố của mình bằng tất cả nỗi niềm bấy lâu. Một giọt nước mắt ứ đọng nơi khóe mi rồi chảy xuống. Cậu cắn chặt môi rồi mỉm cười với mẹ cậu.

- Mẹ à, con sẽ không khóc đâu. Con khóc chỉ càng khiến cho ông ta coi thường mẹ con mình thôi, phải không mẹ? Con sẽ cho ông ta thấy là ông ta không xứng với mẹ con mình. Con hứa với mẹ đấy!

Đâu ai có thể ngờ được một chàng thiếu gia lãng tử ngạo mạn, lúc nào trên môi cũng nở nụ cười quyến rũ với những cô nàng xinh như mộng vây quanh lại có những lúc yếu đuối như thế này. Bởi vì cậu quá giỏi che giấu, sự yếu đuối đó chỉ duy nhất người mẹ kính yêu được nhìn thấy mà thôi.

Magical Love

Rời khỏi đó, Quân lái xe đi nhưng dường như vẫn chưa xác định được điểm dừng chân. Tâm trạng thật sự không tốt, cậu im lặng và mắt hướng đến điều gì đó xa xăm. Bất chợt, cậu quặt tay lái và tăng tốc độ.

Một căn biệt thự rộng lớn màu trắng hiện ra trước mắt, Quân bấm còi, cổng tự động mở cùng với hai hàng gia nhân cung kính cúi chào:

- Thiếu gia đã về ạ.

Quân không đáp, cho xe chạy thẳng vào giữa sân rồi để luôn ở đấy, cậu bực tức đi thẳng vào nhà.

Bước ngang qua một căn phòng ngủ, Quân nghe thấy những tiếng con gái nũng nịu vang lên. Tức giận, Quân đẩy cửa bước vào.

- Ai... - Người đàn ông trung niên giật mình ngẩng lên, nhưng vừa nhìn thấy người bước vào thì trở lên lúng túng.

Quân bước vào trước mắt là cảnh bố cậu đang ôm eo một cô nàng chân dài xinh đẹp và đáng tuổi em cậu, cô ta mặc chiếc váy ngủ mỏng dính lộ rõ da thịt. Gọi là váy nhưng thực ra nó chỉ dài qua hông một tí để lộ cặp chân thon dài trắng nõn nà, phía trên cổ khoét sâu trễ xuống để lộ vòng một quyến rũ. Trên chiếc áo ông Trọng còn hiện lên những vết son mờ mờ. Quân nhàu mày khó chịu.

- Chào em, Tiểu Xuyên! Lâu rồi không gặp, em càng ngày càng quyến rũ đấy. Còn nhớ đêm hôm đấy không em? Hình như hôm ấy em sung sướng lắm khi được tôi làm việc ấy với mình đúng không? - Quân cười nụ cười nửa miệng đáng sợ.

Cô người mầu mặt mày xám ngoét nhìn ông Trọng rồi nhìn sang cậu, ánh mắt bối rối lộ rõ.

Quân khẽ liếc sang người cha “đáng kính” thì thấy ông ta cũng không hơn gì, mặt mày đỏ bừng giận dữ, hai tay nắm chặt thành quyền. Nở nụ cười đắc ý, Quân tiếp lời:

- Tiểu Xuyên này, nếu em “thèm người” đến vậy thì cứ nói anh một tiếng, anh sẵn lòng giúp em tìm một anh chàng thanh niên khỏe mạnh sung sức. Việc gì phải tìm người đáng tuổi cha mình thế này.

Ông Trọng mặt mày tối sầm lại tức giận hất cô ta ra và quát:

- Cút đi! Đừng để tao nhìn thấy mặt mày nữa!!!

- Ha... Cha kính mến, tức giận không tốt cho sức khỏe đâu. Đến lúc đột quỵ ra đấy lại trách thằng con này bất hiếu. Tôi chỉ nói sự thật thôi mà. Mà... thanh niên trai tráng như tôi chơi bởi thì không nói làm gì, nhưng kẻ đã có tới mấy người vợ như ông còn muốn cưa sừng làm nghé thì tôi cũng thấy kì cục đấy. - Quân nhún vai, vẻ mặt đứng đưng càng làm cho ông Trọng thêm tức tối.

- Mày...mày...biến đi cho khuất mắt tao! Chuyện của tao không liên quan đến mày! Cút!!! - Ông Trọng đỏ mặt tía tai quát tháo.

- Làm gì tức giận thế bố già? À quên, vợ mình mà lại qua tay con trai mình trước mình thì không tức mới lạ. Haha... Mà sao dạo này mắt nhingái của ông kém thế? Mấy bà vợ cơ thể đã không có gì quyến rũ thì thôi đi, sao đã chọn bồ nhí mà còn chọn những đứa chưa phát triển thế kia? - Quân cười khiêu khích.

- Có trách thì trách ông ăn ở bạc tình bạc nghĩa, đừng trách thằng con này bất hiếu. Đáng đời ông, có vợ tốt thì không biết đường trân trọng. Đến bây giờ ông cũng chẳng khác xưa là mấy, ngày giỗ vợ mà ông còn ngồi đây trên hoa ghẹo bướm được. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ông đâu. - Quân gỡ bỏ vẻ mặt cười cợt, đánh giọng nói rồi bước nhanh ra ngoài, hai tay siết chặt.

Tiếng đập cửa thô lỗ vang lên khiến những cô hầu đứng gần đó giật mình.

Magical Love

Ông Trọng ngồi phịch xuống ghế, thẩn thờ. Những lời đứa con trai yêu quý vừa nói giống như những chiếc gai nhọn đâm vào tim ông, đau nhói. Nhưng ông không thể trách cậu được, tất cả mọi tội lỗi đều do ông gây ra, có ngày hôm nay cũng là quả báo của ông. Nếu như ngày ấy ông không rơi vào lưới tình của cô thư kí xinh đẹp để rồi bị người vợ yêu thương bắt gặp thì bây giờ chắc hẳn ông cũng có một gia đình hạnh phúc như bao người khác.

Nhưng hai mẹ con họ mãi mãi không thể hiểu được, tình cảm ông dành cho hai người vẫn mãi đóng đầy nguyên vẹn. Sau khi Nhã Trúc chết, ông vì quá đau khổ mà lao vào các cuộc vui rượu chè, gái gú. Mặc dù ông đã cưới thêm hai cô vợ, xung quanh còn biết bao người tình nhưng chưa ai thay thế được hình ảnh người vợ đảm đang, hiền lành trong trái tim ông. Tất cả những người phụ nữ được ông để ý đến đều mang một dáng vẻ rất giống với người vợ quá cố của ông. Chỉ cần Quân tinh ý một chút chắc chắn sẽ nhận ra điểm này, nhưng thật tiếc... Ông cũng không muốn giải thích vì biết chắc cậu sẽ không tin tưởng mình. Mỗi đêm, ông vẫn bắt gặp ánh mắt oán trách của bà trong từng giấc mơ, để rồi thao thức đến sáng với nỗi day dứt, ân hận tột cùng.

Ông rất muốn bù đắp yêu thương cho đứa con trai tội nghiệp nhưng cậu mãi mãi không tha thứ cho ông, không cho ông một cơ hội để giải thích cho lỗi lầm của mình. Ngày cậu còn bé, bao nhiêu lần ông muốn giang tay ôm ấp đứa con trai vào lòng khi cậu chăm chú xem ảnh mẹ, nhưng ông chỉ có thể nhận được sự cự tuyệt cùng đôi mắt căm hận mà cậu dành cho ông. Càng lớn, đứa con trai này càng xa lánh ông và dọn hẳn ra khỏi căn biệt thự khi vừa tròn 15 tuổi.

Ngày giỗ vợ, tất nhiên là ông nhớ như in. Vốn dĩ ông định tổ chức một bữa tiệc thật lớn vào ngày hôm nay để mừng sinh nhật con trai, đồng thời hàn gắn lại mối quan hệ đã đứt mẻ lâu ngày. Nhưng thật không

ngờ, cô diễn viên Tiểu Xuyên kia lại bất ngờ tìm đến. Cô ta cứ thế xà vào lòng ông ngay lúc con trai ông mở cửa bước vào.

Bây giờ, giữa ông và con trai đã xuất hiện một bức tường quách mà ông không thể nào phá vỡ được. Cứ nhìn thấy ông, Quân lại tìm đủ mọi cách để trêu người ông, ép buộc ông phải nổi giận và buông ra những lời không mấy hay ho. Sau mỗi lần c.h.ữ.i mắng con trai, ông lại càng thêm căm hận bản thân mình.

Magical Love

Quân phóng xe vun vút ở ngoài đường với tốc độ không tưởng. Cậu như muốn phát điên lên khi hình ảnh vừa rồi cứ quanh quẩn trong đầu. Cuối cùng cậu quyết định vào bar để giải sầu, hi vọng tiếng nhạc xập xình cùng với men rượu sẽ làm cậu vơi bớt đi những nỗi niềm.

Nhưng cậu đã sai, càng uống thì cơn đau âm ỉ trong tim càng bùng phát dữ dội. Những kí ức xưa tràn về làm cõi lòng cậu tan nát.

Cậu đã từng có một gia đình ấm áp, hạnh phúc khiến người người ngưỡng mộ. Cậu nhận được tất cả tình yêu thương cùng sự chăm sóc từ hai người thân mà cậu thương yêu nhất – ba mẹ. Cứ ngỡ cuộc sống hạnh phúc ấy sẽ kéo dài mãi mãi, cho đến một ngày, bi kịch đã cuốn lấy gia đình cậu, cướp đi người mẹ thân thương.

Hôm ấy, bố cậu có cuộc hẹn với đối tác, mãi đến đêm khuya vẫn chưa về. Mẹ cậu vô cùng lo lắng, cứ đứng ngoài cổng chờ chồng về mặc kệ mọi người khuyên can hết lời khi sương đêm đã buông xuống. Một lúc lâu sau, chuông điện thoại bà khẽ reo lên. Quân không biết người trong điện thoại nói gì, chỉ thấy mặt mày mẹ trắng bệch, hai tay run run đến nỗi làm rơi điện thoại rồi vội vã chạy đi. Không kịp suy nghĩ, cậu vội vã chạy theo. Đôi chân non nớt cứ thế chạy không ngừng nghỉ, miệng liên tục cất tiếng gọi: “Mẹ ơi, chờ con với!” nhưng người mẹ đã không nghe thấy.

Mẹ cậu chạy vào một khách sạn, đôi chân không biết mỏi tiếp tục hốt hoảng chạy lên cầu thang mà quên mất cả việc sử dụng thang máy. Và tất nhiên, Quân cũng chạy theo mẹ. Nhưng đôi chân nhỏ bé không thể sánh kịp những bước chân hối hả của người lớn, cậu bị mất dấu mẹ khi lên đến tầng ba. Cậu gần như bật khóc khi lạc mất mẹ, vội vàng chạy quanh từng dãy hành lang dài để tìm bóng dáng mẹ mình. Đến khi nghe tiếng hét của mẹ ở tầng trên thì cậu vội vàng chạy lên, quên luôn cả mệt mỏi.

Khi cậu lên đến tầng năm thì nhìn thấy mẹ cậu đang đứng thẫn thờ trước một căn phòng, nhìn bà như người mất hồn. Cậu chạy đến nhìn vào thì một cảnh tượng kinh khủng đập vào mắt. Trên chiếc giường trắng tinh, một đôi nam nữ đang ôm ấp nhau chìm vào giấc ngủ, cả hai trên người không có một mảnh vải, chỉ có lớp chăn mỏng che đậy cơ thể.

Và...người đàn ông ấy chính là người cha mà cậu vô cùng ngưỡng mộ và yêu thương.

Phu nhân Nhã Trúc cứ vô thức lùi dần, lùi dần rồi bỏ chạy, nước mắt rơi đầy trên mặt. Chạy ra đến đường lớn, bà không chú ý mà cứ thế băng qua đường. Xui xẻo thay, một chiếc ô tô đang chạy tới không kịp phanh lại. Chuyện gì tới ắt sẽ phải tới.

Lúc cậu được ông quản gia đưa đến bệnh viện thì chỉ kịp nghe những lời trăng trối cuối cùng của mẹ. Mẹ cậu đã mãi mãi rời xa đứa con bé bỏng để đi đến một thế giới khác tốt đẹp hơn, để lại cho cậu vết thương trong tim không bao giờ lành lại.

Quá đau lòng, cậu hét thật to gọi mẹ rồi gục ngã trong đôi tay của ông quản gia đứng tuổi.

Lúc ấy, bố cậu vẫn còn say bí tỉ trên chiếc giường êm ái trong khách sạn, không hay biết mình vừa mất đi người vợ tội nghiệp – Hồ Nhã Trúc.

Và hôm ấy...là ngày sinh nhật tròn 7 tuổi của cậu.

Quân bật cười đau đớn, bật nắp thêm một lon bia rồi uống cạn. Ông ấy không nhớ sinh nhật cậu thì thôi đi, tại sao ngay đến ngày giỗ vợ cũng chẳng mấy may để ý?

19. Chương 18 : Phát Hiện

- Học... học...

Xoạch

- Có chuyện...rồi... - Trúc Loan từ đâu hốt hải chạy vào phòng kí túc xá của 4 cô nàng, hít vội vã chút không khí rồi nói nhanh – 4 con nhỏ đó đang ở trong phòng của Thiếu gia.

Tất cả mọi người trong phòng chỉ nghe có vậy đã trợn tròn mắt, không dám tin vào những điều vừa nghe thấy.

- Không... Không thể nào! Làm sao có chuyện đó được? Chắc là... – Quỳnh Anh hoang mang.

- Là sự thật, sự thật đó. Chính mắt tôi nhìn thấy bọn chúng hờ hững đi theo các Thiếu gia vào khu phòng Vip hồi trưa, đến bây giờ... vẫn chưa đứa nào ra khỏi đó. - Trúc Loan nhanh chóng cướp lời, khuôn mặt đỏ bừng tức giận khi nghĩ lại cảnh vừa chứng kiến.

Thật quá quái! Ngay cả bọn họ và những vị hôn thê tương lai đồng thời là những người có chức vụ tương đối quan trọng trong Hội Học Sinh nhưng chưa từng dám đặt chân vào khu phòng Vip chỉ vì lệnh cấm của bọn hần. Vậy mà... Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy chứ? Bọn chúng đã làm gì để phá vỡ luật cấm ấy?

- Cô nói sao? Từ trưa đến giờ mà vẫn chưa ra? – Ngọc Anh đập bàn xuống mặt bàn, đứng bật dậy quát ầm ĩ. Những chiếc ly chao đảo suýt rơi xuống đất, nước bên trong sóng sánh, một vài giọt đã tràn ra khỏi ly.

- Đúng vậy. - Trúc Loan chắc chắn.

Trong lúc các cô gái khác đang tím mặt vì giận dữ, các cơ mặt co rúm lại, méo xẹo và không ngừng c.h.ử.i mắng bọn nó thì một giọng cười mỉa mai đột ngột cất lên:

- Haha... Mấy chục cái đầu mà không thắng nổi mấy con nhỏ đó. Thật là xấu hổ quá đi. Haiza...

Chẳng khó để bọn họ nhận ra cô nàng Tường Vân nhờ cái giọng nói kiêu kì hoa mỹ nhưng đầy ngụ ý coi thường người khác. Tuy nhiên, tất cả đều nín thình cổ nuốt cơn giận vì dù sao cô ta cũng là cô tiểu thư danh giá nhất trường, lại còn là vị hôn thê tương lai của Phong Thiếu gia uy phong lừng lẫy.

Lơ đãng liếc mắt một lượt khắp căn phòng, Tường Vân tỏ vẻ vô tình đưa ra một phương án. Một tia giáo hoạt nhanh chóng vụt qua trong đôi mắt to tròn.

Mà phải công nhận, trước mặt mọi người nhỏ đóng đật thật, khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu như một nàng công chúa hồn nhiên, ánh mắt trong veo không chút toan tính. Nhưng cũng nhờ vậy mà bốn con nhỏ ngu ngốc kia mới dễ dàng mắc bẫy, coi nhỏ ta là bạn thân không chút đề phòng.

Magical Love

Bốn chiếc điện thoại reo từng hồi liên tục. Tụi nó mơ mơ màng màng, mắt nhắm mắt mở, hai tay quờ quạng kiếm “chú hề yêu”, miệng mắng xa xả kẻ vừa phá đám giấc mộng đẹp. Kim là người tìm thấy điện thoại đầu tiên, nhỏ uể oải đưa máy lên nghe, giọng điệu kéo dài đầy chán nản:

- A...lôôô...

- Các cô đi làm hay đi chơi đấy hả? Bây giờ là mấy giờ các cô biết không? Các cô cứ tiếp tục lười biếng đi, đến lúc tụi tôi tăng thời hạn lên thì đừng trách ai. Tút...tút... - Thiên nói một hơi rồi cúp máy, nghe giọng nói thì có vẻ đã tức giận thật.

- Gớm! Trễ tí mà làm gì... - Quỳnh khẽ bĩu môi ngó lên chiếc đồng hồ treo tường rồi trợn tròn mắt – Cái gì? Đã gần bốn rưỡi rồi á!?

- Hả???

Tụi nó tá hỏa, vội vàng bật dậy sửa soạn rồi ba chân bốn cẳng chạy đến nhà bọn hần.

Magical Love

Tại phòng của bọn hần...

- Xin... Xin lỗi... Do... Do sáng nay luyện tập mệt quá nên bọn tôi ngủ quên. - Nhi ấp úng giải thích, hi vọng bọn hần bỏ qua chứ tăng thêm thời hạn làm osin có mà cả đám đi gặp tổ tiên sớm.

- Hừm...các cô đúng là giờ cao su. Tụi tôi đã quyết, miễn nhiều lời. Nhanh vô đi.

Kết giới đã mở sẵn cho tụi nó từ khi nào. Mấy cái mặt hậm hực vì phải chịu áp bức như nô lệ.

Làn gió quét nhẹ ở ngoài phòng, ánh mắt xanh trong chứa hàn băng thoáng nhìn ra, đôi môi khẽ vẽ lên nụ cười hoa mỹ.

Những cặp mắt bên ngoài nhìn vào trong căn phòng VIP đầy phần nộ và tức tối.

Magical Love

Tụi nó hì hục lau sàn nhà. Vừa làm vừa lằm bằm trong miệng, mặt đứa nào đứa nấy nhăn nhó đến khó coi.

Bim..bim...

Có tiếng xe ô tô ở ngoài cổng căn biệt thự.

Nghe tiếng xe quen thuộc, Elena vội vàng chạy ra sân, đồng thời ra lệnh cho tất cả gia nhân xếp thành bốn hàng nghênh đón. Một chiếc thảm đỏ nhanh chóng được trải dài từ sân vào đến tận phòng khách.

Từ trong xe, bốn quý bà kiều diễm bước ra. Mỗi người một vẻ nhưng khuôn mặt đều toát lên vẻ xinh đẹp đến nao lòng mặc dù tuổi đã gần bốn mươi. Trên người họ khoác những bộ váy tinh xảo đính những hạt kim sa lấp lánh, không quá phô trương nhưng vẫn vô cùng sang trọng và quý phái.

Theo sau là bốn nàng tiểu thư cũng xinh đẹp không kém nhưng vẻ mặt toát lên nét kệnh kiêu khó gần. Ánh mắt có chút chua ngoa đánh đã làm người khác không mấy thiện cảm.

Tụi nó tò mò ngó xuống xem. Tường Vân, Trúc Loan, Ngọc Anh và Quỳnh Anh đang đứng cùng với mẹ của bọn hắn. Không chỉ vậy, trông họ còn rất thân thiết. Thật khó hiểu.

Nhanh chóng, bọn hắn đã có mặt trong sân, cung kính mời mẹ vào trong nhà. Elena lễ phép dâng trà một cách chu đáo, trên môi luôn nở nụ cười thân thiện làm các phu nhân rất hài lòng còn bốn cô nàng kia thì khó chịu ra mặt nhưng vẫn cố gắng im lặng. Cũng dễ hiểu, họ đang cố đóng vai thực nữ vì sợ mất điểm trong mắt mẹ chồng tương lai.

Các quý bà nhìn quanh gật đầu vừa ý vì cơ ngơi chung của bọn hắn ngày càng phát triển hơn, gia nhân ra vào tấp nập và vô cùng hiểu phép tắc.

Bọn hắn cố đè sự khó chịu xuống, cẩn thận lên tiếng lên tiếng:

- Không biết mọi người đến đây có việc gì...

- Ta đến thăm con chứ làm gì nữa. Chẳng lẽ ta là mẹ của con mà không được đến thăm con à?

- Tụi con không dám, nhưng còn họ... - Thiên vội đỡ lời, khẽ quét ánh nghi hoặc về phía bốn cô tiểu thư kia.

- Con không nhắc ta cũng quên mất. Các con cũng đã biết về hôn ước giữa mấy đứa. Bây giờ các con cũng đã lớn, ta nghĩ đã đến lúc cần thực hiện lời hứa đó rồi. - Bà Thanh Mai, mẹ của Thiên vừa thông thả uống trà vừa lên tiếng.

- Nhưng...tụi con chưa đủ tuổi mà! - Nam nhăn mặt phản đối.

- Chính vì thế nên ta mới đưa mấy con bé đến đây. Ta quyết định sẽ ấy đứa sống chung với nhau để bồi đắp thêm tình cảm. Với lại...như vậy cũng tiện cho việc về sau. - Bà Thu Giang, mẹ của Nam nhẹ nhàng nói.

- Việc của con không dám phiền đến mẹ. Phiền mẹ đưa họ về. Con không muốn có người lạ trong nhà. - Phong đánh mặt nói, ánh mắt cương quyết nhìn thẳng mẹ làm bà Tuyết Lan hơi khó chịu.

- Các con xem, chẳng phải mấy đứa đã chơi với nhau từ nhỏ rồi sao? Sao lại gọi mấy con bé là người lạ, thật là... Không nói nhiều nữa, cứ làm vậy đi! - Bà Tuyết Lan cũng kiên quyết không kém, bà từ tốn nói nhưng giọng nói rất có uy lực khiến người ta không dám cãi lời.

Vị phu nhân còn lại - bà Mỹ Dung đang định tiếp lời thì bất gặp cái nhìn nãy lửa của Quân. Bà lúng túng cụp mi xuống né tránh ánh nhìn ấy.

- Các con cứ yên tâm ở đây. Nếu tụi nó dám bắt nạt con thì nói ta nhé! – Các vị phu nhân chốt hạ câu cuối rồi đứng lên ra về. Trước khi đi còn khẽ xoa đầu bốn cô nàng kia đầy yêu thương và quan tâm.

Magical Love

Chiếc Limo đã mất hút sau cánh cổng đồ sộ. Bọn hắc đảo mắt về phía mấy cô nàng kia với ánh nhìn không mấy thân thiện rồi chán nản nhìn nhau như muốn hỏi: “Xử lí sao đây?”

- Anh Quân...anh đưa em đi thăm quan nhà anh nhé... - Ngọc Anh ồm ẹo níu tay Quân nhưng lại bị Quân lừ mắt đầy khó chịu rồi gạt ngay đôi tay đang níu tay cậu gạt ra, không nói lời nào rồi đi thẳng lên phòng làm Ngọc Anh đứng đó ngẩn ngơ.

Tường Vân thì bên lên không dám lại gần Phong, chỉ đứng yên lăm lét nhìn rồi nhỏ nhẹ nói:

- Anh có thể chỉ phòng cho em không?

- Không.

Phong không thèm nhìn đến nhỏ, buông một câu lạnh lùng rồi đi thẳng làm Tường Vân mặt mày tối đen chỉ biết nhìn theo cái dáng cao ráo của Phong mà đau lòng.

- “Em sẽ không bỏ cuộc đến khi nào anh chấp nhận em”.

- Anh Thiên...đừng tránh em chứ...anh Thiên... - Quỳnh Anh cứ chạy theo Thiên mặc dù cứ bị cậu đẩy ra.

- Ừm... Anh đang bận, bữa khác tụi mình nói chuyện nhé! - Thiên không vừa lòng đẩy Quỳnh Anh ra nhưng vẫn nhẹ nhàng và điềm đạm đúng tính cách của cậu.

Còn Trúc Loan thì cứ đứng đó nhìn Nam không chớp mắt, hai má ửng hồng quẩn rũ:

- Anh...

Chỉ nghe có vậy, Nam vội vàng cắt lời rồi gọi vọng xuống bếp:

- Elena! Dẫn họ tới phòng của mình đi. Đừng để họ quấy rầy tôi nữa.

Tất cả đều hờ hững.

Những khuôn mặt xinh đẹp buồn rười rượi nhưng vẫn có chút không cam chịu.

Gió thổi hiu hiu, những tán cây đung đưa nhẹ làm mấy chiếc lá rời cành, lướt nhẹ qua không khí một cách nuối tiếc rồi nằm trên mặt đất một cách bất lực.

Magical Love

Tụi nó đã làm xong việc, hí hửng xuống nhà xem tivi. Hiện tại thì bọn hắc chưa nghĩ ra được công việc gì để tụi nó phải cẩn thận làm mà không thể phá hoại, lại còn vướng vào rắc rối với các cô nàng xinh đẹp nên tạm tha cho tụi nó. Vì vậy mà tụi nó có thể ngồi đây thong thả thưởng thức đồ ăn ngon và xem những bộ phim hoạt hình yêu thích.

- Ái chà chà... Ai đây nhỉ? Chào cổ nhân! - Quỳnh Anh vất tay trước ngực mĩa mai nói, theo sau là hai cô nàng cũng kênh kiệu không kém. Khóe môi ai nấy đều nhếch lên nụ cười nửa miệng quỷ quyệt.

Tụi nó ngạc nhiên khi mấy cô nàng này lại ở đây nhưng ánh mắt vẫn hiện lên sự khinh thường, không một chút ngáp ngừng, ái ngại. Tụi nó chớp mắt làm ngơ không muốn gây chuyện, hay nói đúng hơn là xem mấy cô nàng kia như ruồi muỗi vo ve.

Những cô nàng kia nhanh chóng trở thành vật ngáng đường một cách vô duyên trước sự khinh bỉ của tụi nó trở nên nóng ran cả mặt vì “quê”. Cả đám hậm hực bỏ đi, cổ nuốt cục tức xuống chờ dịp trả thù.

Bốn đôi mắt tinh nghịch dõi theo từng hành động của họ. Ngay khi ba dáng người vừa khuất sau dãy cầu thang thì những khuôn mặt khoẻ môi khẽ bật cười khoái chí.

20. Chương 19 : Đừng Sợ Đã Có Anh Bên Cạnh...

Mỗi năm đúng vào ngày này, tất cả những cậu ấm cô chiêu của các nhà doanh nghiệp, chủ đầu tư thuộc công ty hay đối tác của tập đoàn nhà bọn hắn đều tụ tập tại ngôi dinh thự trắng tuyết đẹp – cơ ngơi riêng của bọn hắn. Không chỉ đơn giản là một buổi party thông thường, sâu xa hơn thế, đó là những buổi làm ăn, gây dựng mối quan hệ trên thương trường.

Thương trường là chiến trường, những cái bắt tay chào hỏi hay cái ôm xã giao, những lời phát ngôn đều phải thật thận trọng. Nó có thể làm cho công ty lên như điều gặp gió, song cũng có thể ngày mai thôi, trên báo đã tràn ngập những tin tức công ty này phá sản, ông chủ kia ngồi tù.

Thế nên, ánh mắt của những chàng công tử dù có máu mặt hay không, cũng nhìn bọn hắn một cách đầy ái ngại, kiêng dè và có cả sự thù hận.

Và có lẽ, đây cũng là dịp tốt để các nàng tiểu thư cố gắng ghi điểm trong mắt bọn hắn. Đơn giản, nếu trở thành bạn gái của một trong bốn chàng hoàng tử thì tập đoàn của họ không cần nói cũng biết thành công như thế nào.

Magical Love

Tụi nó bị tập hợp lại từ lúc 12 giờ trưa, trước 1 tiếng so với giờ làm việc thông thường, nhưng đứa nào đứa nấy sắc mặt vẫn tỉnh queo. Chẳng có gì ngạc nhiên bởi tụi nó phải chạy tới chạy lui để chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay.

Đại sảnh được lau kỹ đến mức một hạt bụi cũng không được phép tồn tại, ánh lên màu hổ phách của đá hoa làm không gian trở nên ấm áp nhưng không mất đi vẻ sang trọng, quý phái.

Những chiếc đèn chùm pha lê lấp lánh ánh sáng phản chiếu lên khung cảnh lộng lẫy đầy nét lãng mạn đúng chất phương Tây.

Các bàn tiệc bày la liệt thức ăn toàn cao lương mỹ vị được bố trí sát tường để dành khoảng trống cho khách quý thả mình theo điệu nhạc du dương.

Từng khóm hoa để bàn được cắm một cách đầy tinh tế thơm dịu quyện với mùi thức ăn hấp dẫn từ các món ăn bày biện đẹp mắt làm bữa tiệc đứng càng thêm phần hấp dẫn.

Magical Love

8 giờ tối...

Khách mời đã có mặt đông đủ. Ai ai cũng thật sang trọng và quý phái trong bộ cánh đắt tiền lộng lẫy. Những chàng công tử bánh bao sánh vai với những nàng tiểu thư điệu đà kiều diễm. Không khí trở nên đông vui và náo nức hẳn lên.

Tụi nó cũng tham gia bữa tiệc này, đứa nào đứa nấy nhanh chóng trang điểm, tự làm tóc và mặc những chiếc váy dạ hội thật đẹp. Chỉ loáng qua thôi, tháo bỏ chiếc váy người hầu đáng yêu, chúng nó đã trở hành những cô công chúa đứng ngưỡn làm say đắm bao người.

Bọn hắn cũng chỉnh tề trong bộ vest lịch lãm, mỗi người một vẻ nhưng càng tôn lên điểm mạnh của những người còn lại. Trông bọn hắn thật tuyệt, thế này thì hỏi những nàng tiểu thư kia không ngây ngất được sao?

Điều hiển nhiên, 4 cô nàng kia cũng tham dự bữa tiệc với những bộ cánh sexy và lộng lẫy, vẻ hào nhoáng của họ làm cho người ta lóa mắt, kể cả sự kiều ngạo trên từng nét mặt.

Bọn hắn thoáng ngỡ ngàng khi nhìn thấy tụi nó, rất thực nữ so với những con nhóc lạnh chanh thường ngày và tụi nó cũng cũng bất ngờ không kém khi nhìn thấy những chàng trai chững chạc đang đứng trước mặt.

Những ánh mắt chạm nhau như bàn tay gõ nhẹ cánh cửa trái tim...

Thình thịch...

Tim... hình như khẽ loạn nhịp...

Magical Love

Hòa vào không khí bữa tiệc, tiếng nhạc du dương êm đềm, khung cảnh thơ mộng làm con người ta khó mà không động lòng....

Tụi nó nhăm nháp ly rượu vang trên tay. Chỉ mới nhấp vài ngụm nhưng hai má tụi nó đã ửng hồng vì không biết uống rượu nhưng vẫn tò mò nhâm nhi thử xem mùi vị như thế nào.

Vài chàng trai tới mời nhưng bị tụi nó khéo léo từ chối, khuôn mặt lộ rõ vẻ nuối tiếc vì bị người đẹp khước từ.

- A! Đây có phải con gái của chủ tịch tập đoàn Vĩnh Kim không nhỉ? – Một anh chàng bảnh bao đến chỗ Kim chào hỏi. Cậu ta cao lớn nhưng đôi mắt xéch trên khuôn mặt khiến cho Kim nhìn hấn không mấy thiện cảm.

Nhỏ cười bắt tay với hấn ta cho phải phép, nhẹ nhàng nói:

- Vâng. Đúng rồi. Xin hỏi anh là...

- À, anh là Trần Vũ của tập đoàn Vũ Bình. Rất hân hạnh được gặp người đẹp. – Cậu ta cười, nụ cười quý quýet làm Kim lạnh gáy.

Nhỏ thoáng giật mình.

- “Vũ Bình không phải là công ty cạnh tranh với Vĩnh Kim sao? Hai tập đoàn đấu đá nhau bao nhiêu năm nay, hấn ta tiếp cận mình có ý đồ gì đây?” - Kim nghĩ thầm, suy nghĩ có chút mông lung nhưng vẫn tỏ ra điềm tĩnh.

- Xem ra công tử nhà họ Trần cũng rất lịch thiệp, Thiên Kim tôi cũng rất hân hạnh được gặp mặt. – Kim cười khách sáo.

Vũ Bình là tập đoàn lớn nhưng trong cách kinh doanh không đàng hoàng cho lắm, thường dùng tiền để mua chuộc cổ đông của công ty khác nên trong giới kinh doanh rất ngại chạm mặt với tập đoàn này. Không cách này thì cũng cách khác, họ sẽ làm những tập đoàn đối thủ đổ vỡ vì nợ nần, bên bờ vực phá sản.

Gia đình Kim cũng không vừa, Vũ Bình xem Vĩnh Kim là kẻ thù không đội trời chung, hết lần này đến lần khác bày mưu hòng phá hủy cơ ngơi của Vĩnh Kim. Tuy nhiên, mọi sự nỗ lực đó không nhưng không thành công mà lại bị tập đoàn Vĩnh Kim “tương kế tựu kế” khiến uy tín của Vũ Bình tụt dốc không phanh.

Trần Vũ tuy ngoài miệng cười đùa nhưng bên trong không ngừng bày mưu, toan tính thâm hiểm vô cùng.

- Em có thể vui lòng nhảy với anh được chứ? – Trần Vũ cợt nhả cười, đôi mắt xéch loé lên sự toan tính nhìn Kim.

- Xin lỗi! Tôi... - Kim toan từ chối nhưng Trần Vũ đã nắm chặt cổ tay Kim, bóp chặt làm nhỏ nhắn mặt vì đau. Kim ra sức gỡ tay cậu ta ra nhưng bàn tay to khỏe càng bóp mạnh. Kim gồng cứng người, đôi mắt trở nên đanh thép mạnh mẽ làm Trần Vũ có chút chột dạ.

- Phiền anh giữ lịch sự cho! – Kim nghiêm giọng, quả quyết và đầy uy lực, khác hẳn vẻ nhu mì thường thấy.

Trần Vũ lúng túng, không biết làm sao từ từ thả cổ tay đã hấn đỏ của Kim ra, mắt láo liên nhìn chỗ khác, ái ngại.

- Ái chà! Công tử nhà họ Trần không nên có những hành vi thô bạo với phái nữ như vậy! – Quỳnh lừ mắt, Nhi và Linh cũng theo sau hướng cái nhìn đầy khinh bỉ về phía hấn.

Trần Vũ được một phen ê mặt, đôi mắt xéch hấn lên những tia đỏ ngầu đầy tức tối gườm bọn nó rồi quay lưng bỏ đi.

Kim chợt dấy lên nỗi bất an mơ hồ. Hấn ta không phải là tay vừa, nhất định sẽ không chịu bỏ qua chuyện này đâu.

Bốn cặp mắt hướng ánh nhìn về phía tụi nó, tò mò và thích thú. Những cô nhóc giờ đây kiên cường và mạnh mẽ đến khó tin. Chỉ có một người trong lòng dâng trào nỗi buồn bực khó tả, siết chặt ly rượu, đôi mắt màu cà phê hút hồn nhìn Trần Vũ với sự khó chịu như là kẻ thù.

Magical Love

Soạt

- Ôi... Xin lỗi! Thành thật xin lỗi! – Một cô gái đánh đổ ly rượu lên chiếc váy trắng tinh của Kim tạo một vết ố dài loang lổ khó nhìn.

Kim dịu dàng cười nói cho qua rồi đi đến nhà vệ sinh. Bỗng qua dãy hành lang, nhỏ chợt thấy lạnh lạnh sống lưng.

- Đó chỉ là tiếng bước chân... - Kim tự trấn an mình nhưng tim vẫn đập tình thịnh.

- Ai? – Kim quay phắt lại, con người căng thẳng mở to hết cỡ.

Hành lang vắng tanh chỉ có ánh đèn vàng lấp lánh phản quang trên nền gạch láng bóng.

Kim thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ nhỏ quá đa nghi rồi.

Cộp cộp... Cộp cộp...

Tiếng giày cao gót chạm vào nền gạch tạo âm thanh vang vọng qua hai dãy hành lang rộng rãi. Qua hai ngã rẽ kia là nhà vệ sinh. Kim vẫn đi về phía trước.

Rào rào

Kim lấy nước rửa lên vết màu loang lổ trên chiếc váy, cẩn thận lau nhẹ tránh vết rượu lan rộng.

- Đúng là hoa hồng có gai, tiểu thư nhỉ?

Một bàn tay to lớn mân mê lộn tóc của Kim, hơi thở ma mị lờn vờn sau gáy làm nhỏ sởn da gà, sắc mặt tái mét. Giọng nói này...

Trần Vũ!

Lại là hắn!

Nhỏ lui ra sau, hất bàn tay của hắn ra, gằn giọng:

- Anh muốn gì? Nói thẳng ra luôn đi!

- Ôi! Ôi! Tôi nào có ý gì? Chỉ là những người xinh đẹp như em luôn làm tôi để ý, thích thú và thậm chí là... thêm muốn! – Trần Vũ cười khẩy, đôi mắt ánh lên những tia dâm dăng khiến cho Kim lạnh cả người, cơ thể bất giác run nhẹ.

Hắn ta tiến gần lại phía nhỏ, một tay đưa lên sờ lông chiếc caravat đồng thời tháo bung chiếc cúc áo đầu tiên, nụ cười càng trở nên xảo quyệt hơn. Kim sợ hãi, tay chân đã mềm nhũn, đến lùi ra sau nhỏ cũng không làm được, mồ hôi lã lã trên mặt, đôi môi mím chặt, đôi mắt đẹp nhìn kẻ trước mặt trân trân hoảng hốt.

- Tránh xa tôi ra... Tránh ra... Tôi...tôi la lên đây... Tôi la lên thật đây... Tránh ra... - Kim lắp bắp, giọng lạc hẳn đi.

- La đi! La to vào! Càng la càng to anh đây càng thêm thích thú. Tiếng nhạc sẽ lấn át giọng cưng thôi, chưa kể chỗ này cách khá xa nơi bữa tiệc diễn ra. Liệu ai có thể nghe thấy mà đến cứu cưng đây? – Trần Vũ khanh khách cười, ngữ điệu bắn khoả nhưng đầy vẻ thách thức càng làm cho Kim hoảng hốt hơn. Nụ cười trên môi hắn càng cợt nhả hơn bao giờ hết.

Chát!

Một cái bạt tai nảy lửa, năm ngón tay hắn rõ trên khuôn mặt trắng hồng, kiêu diễm của nhỏ, rộp lên, nóng bỏng. Kim ngã phịch xuống, khóe môi rướm máu, đầu óc choáng váng, đôi mắt đen lầy phủ một tầng sương nhạt mờ đi.

- Có trách thì trách cha cô ấy tiểu thư ạ! Nhờ lão hồ ly đó mà công ty tao đã mất biết bao uy tín, tổn thất cả hàng trăm tỷ, ông già tao suýt nữa chết vì tức giận.

- Thật là... không biết lão Vĩnh thông minh cả đời, sao lại sơ hở khi để cô con gái xinh đẹp như thế này thơ thẩn ở đây nhỉ? Bông hồng đẹp là bông hồng có gai, nhưng chiêm đoạt chúng lại là sở thích của tôi. Thế nên, tôi sẽ bẻ từng cái gai một của em đây, bông hồng à...

Trần Vũ dần mạnh Kim xuống sàn nhà trong khi nhỏ đang cố ngồi dậy. Gã thô bạo xé toạc một bên vai của chiếc váy dạ hội cầu kỳ. Một mảng da thịt trắng nõn nà hiện lên trước mắt càng kích thích gã hơn, gã nhanh tay lột bỏ chiếc áo sơ mi của mình, ánh mắt đã bị dục vọng che phủ.

Kim la hét đầy đau trong bất lực, hai hàng nước mắt nóng hổi tuôn trào. Hắn quá khỏe. Nhỏ càng hoảng loạn hơn khi hắn điên cuồng hôn lên vai, lên cổ nhỏ. Cảm giác dơ bẩn và buồn nôn dâng trào.

Soạt...

Chiếc váy bị xé mạnh lần nữa, nhỏ cố sức vùng vẫy trong vô vọng nhưng vô tình khiến chiếc váy bị kéo lên cao hơn, đôi chân dài thẳng tắp hiện ra làm đôi mắt hắn càng toát lên sự thèm muốn, hắn cười như một gã điên, nụ cười man rợ.

- Dừng...dừng mà... - Kim yếu ớt lên tiếng.

Từng giọt nước mắt lăn dài, sức lực của Kim chẳng là gì so với tầm thân lực lưỡng của hắn. Hơi thở của hắn phả lên người Kim, cái hương vị xa lạ quấn quanh Kim làm cô lạnh gáy, run rẩy.

Những mảnh vải lần lượt bị xé bỏ, rơi lả tả dưới mặt đất. Những dấu hôn đỏ hồng dần xuất hiện ở những nơi mà cái miệng dơ bẩn của hắn lướt qua. Hắn nhìn khắp cơ thể Kim với ánh mắt ham muốn, hấp tấp nói:

- Ngoan...Anh thương...

Kim hoàn toàn bất lực, dòng nước mắt tuyệt vọng lăn chã rơi...

Magical Love

Rầm!!!

Cánh cửa phòng bị đá bay ra ngoài vỡ làm đôi một cách đáng thương.

Trần Vũ dừng công việc đồi bại, bực tức vì thú tính của mình bị cắt ngang. Chưa kịp ngẩng đầu để c.h.ử.i rửa kẻ phá hoại, hắn đã lãnh trọn một cú đá ngay giữa mặt. Thật đúng là một đường cong parabol tuyệt đẹp! Hắn bật ngửa, bay ra đằng sau khoảng hai mét rồi mới dừng lại. Khuôn mặt vốn không đẹp của hắn nay lại đầy máu và bị biến dạng một cách kinh khủng bởi cú đá của Thiên.

Đôi mắt màu cafe không còn trong trẻo nữa mà hắn lên những tia lửa. Thiên lao nhanh đến chỗ Trần Vũ đang nằm và giáng thêm vài cú đấm nữa. những đường gân xanh nổi lên trên bàn tay đang gồng lên, siết chặt. Đôi mắt anh trở nên lạnh lùng, lạnh đến thấu xương, điên tiết nhìn Trần Vũ như muốn róc từng mảng thịt trên người hắn ra.

- Tha... tha... tha cho tôi... làm ơn!!! - Trần Vũ lắp bắp van xin như một tên tử tù chờ đợi sự ân xá của thượng đế.

Thiên vẫn tiếp tục đánh, máu của hắn vấy lên bàn tay Thiên, nhỏ từng giọt. Thiên lồng lộn như một con thú, đôi mắt như khát máu long sông sục đến rợn người. Không gian bao trùm bởi mùi máu tanh ngọt...

- Ư...! Tiếng nấc của Kim làm Thiên giật mình. Anh vội vàng đứng dậy, đập tên Trần Vũ thêm một phát khiến hắn thổ huyết rồi bực tức quay lưng.

Thiên nhìn Kim với ánh mắt xót xa và chua xót, cổ họng nghẹn lại, trái tim đau nhói như bị ai bóp chặt.

Kim nằm co rúm lại trên nền nhà như một con mèo nhỏ cuộn lại vì lạnh. Bờ vai nhỏ nhắn không ngừng run rẩy, hai hàng nước mắt cứ chảy liên hồi làm bất cứ ai cũng muốn che chở. Chiếc váy rách tơi tả chỉ vừa đủ để che những chỗ nhạy cảm trên tấm thân nhỏ bé.

Ruột gan như bị ai đó sắt ra từng miếng rồi sát muối, Thiên cởi áo khoác khoác lên người Kim rồi từ từ bế nhỏ lên.

Kim hoảng loạn quơ tay đẩy Thiên ra, tiếng khóc vẫn chưa dứt nhưng miệng Kim vẫn không ngừng la hét:

- Đi đi...Đừng đụng vào tôi...Đi đi...Làm ơn tha cho tôi...

Thiên đau lòng nhìn Kim, ghì chặt cơ thể nhỏ bé vào lòng, thì thào nhưng tạo cảm giác an toàn:

- Đã có tôi rồi! Em đừng sợ...

Kim dần bình tĩnh lại khi nghe tiếng nói quen thuộc. Đôi mắt mọng nước ngược lên, bắt gặp cái nhìn đầy dịu dàng và lo lắng của Thiên. Nhỏ rơm rớm nước mắt nắm chặt lấy chiếc áo sơ mi của Thiên nức nở. Cánh tay Thiên đầy vững chắc ôm chặt cô gái yếu đuối vào lòng như món bảo bối. Anh hôn nhẹ lên mái tóc cô vỗ về...

Cảm giác an toàn bao trùm làm Kim thiếp đi trên tay Thiên. Thiên bế cô vào phòng của cậu, chiếc áo rách rưới đã được người hầu thay bằng bộ quần áo thoải mái hơn.

Chiếc má vẫn còn đỏ đỏ bởi cái tát của Trần Vũ. Thiên lặng nhìn Kim một cách say sưa và mê đắm, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt còn sót lại. Những dấu hôn do tên Trần Vũ gây ra đập vào mắt Thiên làm cậu nhúm mày, bàn tay lặng siết chặt.

Crack!!!

Trong không gian vang vọng một tiếng nứt.

Chỉnh sửa lại chăn cho Kim, Thiên nhẹ nhàng đi ra ngoài như sợ làm nhỏ tỉnh giấc.

Magical Love

Tên Trần Vũ vẫn nằm bất tỉnh nhân sự, máu me bết bết nhìn không rõ gương mặt. Có lẽ, sau vài phát đâm của Thiên lúc nãy kia, mặt của tên Trần Vũ mới thật sự là biến dạng. Vài chiếc răng rơi lác đác trên sàn, những vết thâm tím sưng húp phân bố không đồng đều trên khuôn mặt, trông khó coi và thảm thương đến đáng sợ.

Ào...

Một xô nước lạnh tạt thẳng vào mặt khiến tên Trần Vũ lơ mơ tỉnh, đôi mắt hần chỉ hé hé mở bởi sự đau rát. Hình ảnh Thiên dựa lưng vào thành bồn rửa tay làm hần giật mình, lồm cồm bò dậy.

Ánh mắt đầy khinh bỉ của Thiên dành cho hần khiến hần cúi gầm mặt không dám ngược lên.

- Ngày mai, trên mọi mặt báo sẽ đăng tin tập đoàn Vũ Bình phá sản trong một đêm, chủ tịch tập đoàn đi tù vì tội buôn bán hàng lậu và heroin. – Giọng Thiên nhẹ như chỉ trần thuật lại một điều gì đó hiển nhiên mà đối với Trần Vũ thì đó hẳn sẽ là sét đánh ngang tai.

Trần Vũ bò lê bò lết lại gần chỗ của Thiên, nắm lấy ống quần Thiên van xin nhưng chỉ nhận được một cú đá không thương tiếc. Thiên siết chặt nắm đấm làm Trần Vũ co rúm lại như đang chờ đòn, miệng không ngừng nài nỉ:

- Đừng đánh tôi! Làm ơn! Đừng đánh tôi...

- Không.. yên tâm đi, ta sẽ không đánh ngươi! Ngươi không xứng! Bất quá... sẽ có người khác đánh thay ta!
– Thiên hờ hững bỏ đi ném cho hần cái nhìn khinh miệt.

Magical Love

Cộp... cộp...

- Thăng khôn nhà ngươi đã làm gì Kim hả? – Nhi chỉ thẳng vào mặt hần quát, tay kia chống nạnh trông rất đối hùng dũng.

Bốp...

Vài chiếc răng lại rơi ra khi Quỳnh đập vào mặt hắn, đôi mắt nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống cái tên đang chuẩn bị bất tỉnh lần nữa kia.

Từng trận đòn liên tiếp giáng xuống cơ thể gần như đã tàn phế của Trần Vũ, coi như gã xui khi bị đánh đến thừa sống thiếu chết không biết đường về.

Tên Trần Vũ được đưa về nhà trong tình trạng bất tỉnh nhân sự. Khuôn mặt gã bây giờ chỉ khiến người ta thấy ghê tởm tránh xa chứ không có một tia thương cảm mặc dù chẳng ai biết chuyện gì xảy ra. Cũng coi như may mắn cho gã và tập đoàn vì Thiên đã giữ bí mật chuyện vừa rồi không để cho báo chí truyền thông biết đến.

Nhi hậm hực trở lại bàn tiệc buffet, nhìn thấy ly nước trắng tinh để trên bàn, nó hậm hực cầm lên uống sạch.

- Rượu mạnh đấy! – Nam ngạc nhiên nói. Phong đứng bên nhếch môi cười thích thú.

Nhi lấy tay bịt miệng nhưng đã quá muộn rồi. Mùi men rượu xộc lên mũi, cổ họng đắng nghét cùng với vị chát cay nồng làm nó vừa buồn nôn vừa chóng mặt. Đầu óc nó hiện tại ơng ơng như robot bị chập điện, khuôn mặt hiện lên những rặng mây đỏ trông rất ngộ.

Nó loạng choạng đứng không vững, men theo tường đi về phòng, may có Quỳnh đỡ không thì mặt nhỏ đã về với mẹ đất liền từ rồi.

Bữa tiệc kết thúc, ai về phòng nấy sau một buổi giao lưu đầy biến cố.

Magical Love

1h sáng...

- Hừm... uồn... ó... (buồn quá) – Nhi lơ mơ tỉnh, tay gãi gãi đầu rồi mò mẫm tìm WC, cả người vẫn ngà ngà say vì tác dụng của rượu, hơi mem quần vào người nó thoang thoảng.

Đầu óc hoàn toàn không tỉnh táo, đôi mắt lơ đãng mệt mỏi và ngái ngủ làm Nhi trông như người bị mộng du, cái đầu không thể điều khiển đôi chân được nữa. Đôi chân nó cứ thế đi theo quán tính. Trời tối đen như mực, như cái tiền đồ của Nhi khi mà nó dò dẫm mãi vẫn chưa thể về phòng, nó men theo những bức tường mò mẫm...

Cạch...

“Có một căn phòng!”

“Có một chiếc giường!”

Nó suýt hét lên mừng rỡ khi nhìn thấy nơi êm ái đang chờ mình đặt lưng xuống. Nó thả người rơi tự do, môi mỉm cười mãn nguyện. Theo lí mà nói, Nhi sẽ tiếp “giường” rất êm ái trên chiếc nệm này nhưng...

Bịch

Đau! Nó ngã trên một thứ gì đó, hơi mềm nhưng cũng hơi cứng, lại có lực đàn hồi khá tốt (theo suy nghĩ của Nhi), nhưng vẫn bình thản tiếp thực sự nghiệp của mình.

Tuy nhiên cú va chạm đó đủ làm một người giật mình thức giấc.

Hương thơm dịu nhẹ bị mùi rượu thoang thoảng lấn át lướt nhanh qua mũi, Phong nhắm mắt nhìn kẻ phá đám giấc ngủ của mình. Hắn vỗ vỗ hai má Nhi, gất nhẹ:

- Này! Dậy mau trước khi tôi tống cô ra sân!

Nhi khê ư hử vài tiếng rồi lăn ra ngủ tiếp, tiện tay vòng qua ôm Phong chặt cứng. Phong nhú mày, bực mình gỡ Nhi ra khi nó đang ôm lấy hắn nhưng càng gỡ thì Nhi lại càng ôm chặt hơn.

- Này! Dậy! Dậy mau! – Phong to tiếng hơn.

- Ừm... Cái gôi ôm này, trật tự cho chị ngủ tí coi...

Phong muốn nổi điên, định lôi đầu Nhi dậy tống về phòng thì chợt bắt gặp nụ cười nhẹ trên môi nhỏ, một thoáng tim đập mạnh, lệch nhịp như tàu hỏa lệch đường ray. Phong lay nhẹ:

- Về phòng cô đi!

Không gian vẫn im lặng như tờ, không có tiếng trả lời, chỉ vang lên tiếng thở nhẹ đều đặn.

- Này! Hoàng Bảo Nhi! – Phong gần từng chữ, đôi chân mày nheo lại, tỏ ra chút khó chịu.

Để nhỏ nằm đây thật không hay chút nào, nam nữ nằm chung một giường rất dễ gây hiểu lầm. Phong đành phải vực nhỏ dậy, bờ vai nhỏ bé của Nhi được Phong đỡ lấy, hắn đã chuẩn bị tư thế để “vác” nhỏ về đúng “chuồng”.

Bốp!!!

- Ừng ớ ở ờ ời a, a ánh ết ờ ! (đừng có giở trò gì với ta, ta đánh chết giờ) – Nhi lải nhải kèm theo một cú đấm trúng ngay mặt Phong.

Mặt Phong đen như Bao công. Vâng, từ nhỏ đến lớn hắn chưa bị đánh bao giờ mà bây giờ lại bị con nhóc ngô nghê nửa tỉnh nửa say này lỡ quơ trúng mặt nên hắn núi lửa cũng sắp được dịp phun trào lần nữa.

Đôi mắt xanh hóa đậm len lõi ánh bạc của vàng trắng, đẹp như một viên bảo thạch.

Hắn nhìn nó trân trân, sự tức giận dồn nén khi nét mặt đáng yêu đến chết người của nó hiện diện lên trong mắt hắn. Nhi ngây thơ như một đứa trẻ, nhỏ ngủ say, đôi mắt tinh anh đã nhắm nghiền, thanh thần không chút lo âu khiến ai nhìn cũng muốn vỗ về che chở. Đầu nó dựa vào vai hắn, hơi thở đều đều phả vào lồng ngực hắn khi hắn chưa kịp đặt Nhi xuống giường.

Dòng dung nham nóng bỏng trong lòng Phong tắt ngúm, hắn nhìn nó... say đắm, trong lòng cũng nhẹ đi thấy rõ.

Tim vẫn đập, nhưng không theo nhịp...

Bàn tay vô thức đưa lên chạm vào bầu má xinh xắn trắng mịn của nó.

Phong chợt khựng lại... lí trí được khôi phục khổng chế cái hành động tưởng như điên rồ của hắn. Hắn lúng túng rút tay lại, trong đầu xuất hiện một vài suy nghĩ mông lung nhưng nhanh chóng bị dập tắt bởi cái lí lẽ mà hắn khẳng khái là lí do:

- Là do nhỏ ta có năng lực ấy. Đúng rồi...là do cái năng lực ấy... Chắc chắn là vậy rồi.

Nhưng Phong quên mất một điều: lúc đó Nhi không hề nở nụ cười...

(Hm...chỗ này có lẽ hơi khó hiểu. Chắc mọi người đang nghĩ “Năng lực của Nhi là tự hồi phục vết thương thì ảnh hưởng gì đến việc Phong đang bức tức lại trở nên hiền lành như vậy?” nhỉ? ^^ Nhưng đừng nghĩ lung tung nhé, các chap sau này sẽ từ từ giải thích chuyện này ạ.)

Magical Love

Một ngày mới lại bắt đầu, ánh mặt trời ấm áp làm tan sương sớm. Không khí trong lành tươi mát phủ lên ngôi biệt thự trắng lộng lẫy tuyệt đẹp. Từ ngôi dinh thự ấy toát lên bầu không khí nghiêm trang và cổ kính khiến người ta e sợ, nhưng...

- A...A...A... Đồ dê xồm!!!

- A...A...A... Đồ dê xồm!!!

Hai câu nói y hệt nhau, ngữ điệu y hệt nhau được phát ra cùng lúc nhưng ở hai căn phòng khác nhau làm căn nhà trở nên huyền ảo ngay từ sáng sớm. Tất cả mọi người đang chăm chú vào công việc của mình đều giật mình, dừng mọi hoạt động để nghe ngóng thêm动静 tĩnh.

Magical Love

Tại phòng Phong...

- Anh...Anh... Anh... Anh đã làm gì tôi hả, tại sao anh lại vào phòng phụ nữ? Hả??? – Nhi lấp bắp, tay chỉ thẳng vào khuôn mặt điển trai đang ngái ngủ của Phong.

Phong nheo mắt, có chút không thích ứng được ánh sáng mặt trời, đôi mắt ánh lên những tia sáng xanh thật đẹp. Đầu tóc khá bù xù, cúc áo thả hai khuy lộ ra vòm ngực rắn chắc, trông hần manly còn hơn cả siêu mẫu quốc tế.

Nhi thoáng đỏ mặt, dời ánh mắt sang chỗ khác.

- Thưa quý cô... đây là phòng tôi! Và vào đêm hôm qua có ai đó cả gan chui vô đây làm càn đấy. – Phong ung dung ngồi dậy, buông một câu khẳng định làm Nhi chết sững.

- Phòng...phòng anh á? – Nó nhìn xung quanh, căn phòng rộng rãi được trang trí khá đơn giản nhưng đầy đủ tiện nghi, màu đen chủ đạo thể hiện tính cách chủ nhân của căn phòng và... đây đúng thật không phải là phòng của nó - Tối qua... là tôi vào đây à? – Nhi hơi ấp úng, đôi mắt nhìn Phong nghi ngờ.

Phong đứng đưng không nói, tặng một nụ cười mỉa mai cho nó thay cho câu trả lời.

- Tôi có làm gì không? – Nó lí nhí hỏi, hai má ửng hồng xấu hổ.

Lại im lặng, lần này hần dùng ngón tay thon dài chỉ vào một bên má còn hơi ửng hồng.

Nhi ngu ngơ mất mấy giây rồi giật mình:

- Hả? Tôi đánh anh hả? Thế...anh có làm gì tôi không đó?

Nó xanh mặt, nhìn chăm chú vào con người trước mặt. Phong tính lắc đầu nhưng một suy nghĩ xẹt qua, hần liền nở một nụ cười gian, ánh mắt quét nhanh qua người nó, buông một câu nửa đùa nửa thật:

- Chắc có.

- Cái gì? Anh đã làm gì tôi hả? – Nhi trợn mắt quát.

- Nhiều thứ.

Khóe môi vẽ lên nụ cười nửa miệng, ánh mắt hiện lên tia giảo hoạt làm Phong trở thành 1 tên con trai rất đều cẳng nhưng càng cuốn hút hơn.

- Hớ... - Nhi lấp bắp tay chỉ vào mặt Phong run run, khuôn mặt hiện rõ sự tức giận và không kém phần sợ hãi.

- Về phòng cô đi trước khi có sự hiểu lầm. – Phong liếc mắt qua chiếc đồng hồ treo tường, vầng trán cao hơi nhú lại, hất mặt về phía cửa với ý tiễn khách. Hần lười biếng nằm xuống trùm chăn ngủ tiếp bù cho giấc ngủ bị phá rối đêm qua.

- Anh... Anh... Cái đồ...đồ... - Nhi tức nghẹn lời, muốn mắng mà không biết mắng gì cho bõ tức nên leo xuống giường giậm chân bình bịch đi ra ngoài.

Nhưng khi cửa phòng vừa hé mở thì một giọng nói bốn cột xuyên qua lớp chăn dày, lướt qua không khí dội thẳng vào tai nó:

- Yên tâm. Tôi không có hứng thú với trẻ chưa vị thành niên đâu. Trẻ con lại càng không.

Nhi chết đứng như Từ Hải, khuôn mặt nhỏ nhắn đổi màu liên tục, hỏa khí bốc cao ngàn ngút. Nó đang muốn lao tới đâm thẳng vào cái bản mặt đáng ghét kia nhưng chẳng thể, bèn bước ra ngoài và đóng cửa cái rầm thể hiện sự tức giận của mình.

Trong phòng, đôi mắt xanh lá loé lên nét cười.

Magical Love

Tại một căn phòng khác...

- Tại sao... anh lại ở đây hả? – Kim chỉ tay vào mặt Thiên đang làm việc bên chiếc máy tính lấp bắp hỏi.

- Cô thật không nhớ chuyện gì à? – Thiên dừng công việc ngạc nhiên hỏi, đôi chút thất vọng hiện lên trên đôi mắt xanh lam dịu dàng.

Chuối kí ức kinh hoàng hiện về, đôi mắt xinh đẹp chùng xuống, cơ thể Kim khẽ run lên sợ hãi, hai khoé mắt đã ướt đầm.

Thiên biết mình vừa làm nhỏ đau lòng, vội vàng đến chỗ nhỏ, nhẹ ôm lấy tấm thân nhỏ bé, vỗ về.

Hương thơm nam tính phả vào gáy Kim, ấm nóng nhưng cảm giác thật say đắm. Nhỏ ôm lấy cơ thể vạm vỡ, sự an toàn bao bọc lấy Kim làm nhỏ thấy thoải mái hơn hẳn, hai hàng nước mắt tuôn rơi không ngại ngừng.

- Yên tâm, mọi việc đã ổn rồi. – Thiên thủ thả bên tai Kim.

Nhỏ sụt sịt, khẽ gật đầu.

Thiên chợt cảm thấy nhỏ như một đóa hoa dại nhỏ bé có thể bị vùi dập bất cứ lúc nào luôn cần sự chăm sóc của người khác. Trong lòng Thiên rối bời cảm xúc. Phải chăng...

Kim cảm thấy thật ấm áp, cảm giác mình được chở che, được bảo vệ và an tâm hơn lúc nào hết. Những lo lắng đã tan biến tất thấy chỉ còn hơi ấm và sự yêu thương.

21. Chương 20 : Pháp Thuật Tung Hoành - Sự Phẫn Nộ Của Băng Tuyết

Bữa sáng bắt đầu trong không khí ngượng ngùng đến khó chịu, chỉ có tiếng bát đũa va vào nhau leng keng.

Vì là “osin đặc biệt” của bọn hắn nên tụi nó bị ép ngồi chung bàn và ăn sáng chung với bọn hắn nhưng đĩa nào cũng khó chịu ra mặt, cố nuốt cho nhanh rồi đi học. Còn những cô nàng đồng đánh kia thì trái ngược hoàn toàn, suốt ngày bám lấy bọn hắn, ngay cả bữa ăn cũng không tha.

- Anh Quân, ăn cái này này anh, ngon lắm. - Ngọc Anh dụi dụi gấp bỏ vào bát Quân một miếng bít tết.

Quân khẽ chau mày, gấp miếng bít tết Ngọc Anh vừa bỏ vào để sang cái chén trống cạnh đó, không nói lời nào, lẳng lặng ăn tiếp. Ngọc Anh không biết bao nhiêu lần bẽ mặt vì cậu, cô ta xì mặt xuống đồng thời liếc nhìn Linh. Linh biết nhưng mặc kệ, vẫn tỉnh bơ, từ tốn ăn.

- Thật là đồ mặt dày, bám lấy chồng sắp cưới của người ta mà không biết xấu hổ. - Ngọc Anh buông một câu rồi đứng đưng ăn tiếp, giọng chanh chua thấy rõ.

Bốn đĩa tụi nó khựng lại một giây, rồi lại thản nhiên ăn tiếp.

- Chỉ giỏi quyến rũ trai, đồ không biết xấu hổ. - Trúc Loan bồi thêm cho câu nữa.

- ... - Tụi nó tiếp tục “im lặng là vàng”, vẫn yên lặng ăn coi mấy lời nói đó như tiếng ruồi muỗi vo ve không đáng quan tâm.

Mấy cô nàng kia tức đến đỏ cả mặt. Ngọc Anh buông nĩa đánh keng xuống mặt bàn, đứng bật dậy, đôi mắt đỏ ngầu trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống tụi nó khi nhỏ thấy một nụ cười chế nhạo từ khoé miệng Quỳnh.

- Các cô...

Cạch

Ly nước bị Phong đặt mạnh xuống bàn, sóng sánh. Hắn nhíu mày, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn mấy cô tiểu thư đang khoe nhan sắc múa vuốt kia cảnh cáo.

- Ăn xong thì có thể đứng lên. Cửa ra ở kia. – Nam nhìn chằm chằm Trúc Loan tỏ vẻ không vừa ý.

Ngọc Anh lồm lét ngồi xuống, ba cô còn lại cũng im lặng không dám ho he.

Nhì chén tạc chén thù, vừa ăn vừa liếc Phong một cái rõ sắc, miếng bít tết trong đĩa nhỏ bị cầm phập chiếc nĩa nào, xé mạnh thành từng miếng nhỏ, trông rõ là thâm hại.

- Này, bà bị sao từ sáng tới giờ vậy hả? - Quỳnh giả vờ ngây thơ hỏi.

- À! Tui mới sáng ra đã bị con gì nó cắn lén, đau quá chứ luôn nè! - Nhi vừa nói vừa lườm Phong nhưng hần lại giả vờ không nghe, ung dung ăn tiếp bữa sáng.

- Lại đây tui nói thầm mấy bà nghe nè. Nhìn thấy cái mặt hần không? - Nhi chỉ qua chỗ Phong, mang tiếng nói thầm nhưng cả xóm nghe. - Bà chưa biết hần đều giả như thế nào đâu. Hần đã ăn hiếp tui và hếch cằm lên cười rất nham nhở. Hần nói thế này... - Nhi vén mặt, điệu bộ thật “phởn” hết chỗ nói- Tôi không có hứng thú với đứa giống thiếu nhi như cô.

- Thiếu nhi á? Bà nhìn cũng ok lắm mà. Có thật là hần nói thế không đấy? - Quỳnh nhìn sang Phong mắt tròn mắt dẹt nghi ngờ.

- Mà nói với bà khi nào sao tui tui không biết? - Kim thắc mắc.

- Thì tối hôm qua hần ngủ với... Á! - Nhi bùm miệng vì biết đã để lộ mất một chuyện động trời. Nó vỗ vào đầu mấy cái tự chê mình ngốc.

Cả bàn ăn ai cũng phải dừng muống và đổ dồn ánh mắt về phía Phong và nó.

Tường Vân tay cầm muống run run không tin vào những gì mình nghe thấy, tay dần siết chặt và môi mím chặt suốt bật máu. Tia hận thù hần lên ánh mắt nhưng nào có ai để ý.

Nam, Thiên và Quân cười thích thú, nhìn Phong trêu chọc:

- Đây... Tôi không ngờ đấy Phong. Cậu cũng ghê thật! Chẹp...Chẹp...

- Kiểu này mấy em nữ sinh chết vì uất thôi. Haiza...

- Cô cũng giỏi lắm nha Nhi. Tôi phục cô rồi. Haha...

Phong bỏ ngoài tai hết, tiếp tục chú tâm vào bữa sáng đã chẳng còn yên ổn, Nhi thì chẳng dám ngẩng mặt lên nữa, cầm đầu cầm cổ vào ăn cho bớt quê.

- E hèm! Mà sắp thi rồi đó, các cô lo luyện tập cho tốt vào. Nói trước bọn tôi là ban giám khảo đó, khéo rớt hết cả đám bây giờ. - Nam cố nín để không bật thành tiếng cười to. Cậu lấy lại giọng nghiêm túc nói.

- Hở? Hơ hơ... Các anh đừng bận tâm, Nhi nó hay nói nhảm lắm. - Kim nhún đầu Nhi xuống, cười trù.

- Ư ư...à ược ắm... ư ư... (bà được lắm) - Nhi bị bịt mồm bởi Quỳnh để khỏi phát ngôn bậy bạ.

Phong đã giải quyết xong bữa sáng, chậm rãi đứng dậy, nụ cười nở trên miệng lại hiện lên:

- Nhỏ quá, tôi không có hứng thú.

Tất cả mọi người hóa đá. Quỳnh phải dùng hết sức cố gắng giữ Nhi lại để đề phòng nó quá khích bay tới chỗ Phong mà làm “điều đại dột”.

Magical Love

Học kì I trôi qua thật nhanh và đã đến lúc đợt kiểm tra gắt gao về thực lực của những học sinh có năng lực đặc biệt bắt đầu.

Địa điểm lí tưởng ngay lập tức được chọn là Đấu trường Campus. Đây là đấu trường với quy mô rất lớn, là nơi thi đấu giữa các học viên sử dụng năng lực. Đấu trường này được xây dựng theo kiến trúc cổ của La Mã với những hàng ghế xếp thành hình tròn từng tầng từng lớp với hơn 10.000 ghế ngồi. Ban giám khảo chấm thi sẽ ngồi trên lễ đài nơi có tầm nhìn thuận lợi nhất để dễ dàng chấm điểm cho các thí sinh. Những màn hình tường thuật trận đấu được gắn ở 4 phía để dễ dàng theo dõi trận đấu hơn.

Một vòng kết giới vô hình được tạo ra để ngăn chặn những đòn tấn công tầm xa của đấu thủ nhằm bảo vệ an toàn cho khán giả ngồi trên khán đài.

Những học viên khi thi đấu phải đánh hết sức mình nhằm hạ gục đối thủ. Nhưng sẽ không có học viên nào tử vong hoặc bị thương nặng vì khi đối thủ gục vì mất sức quá 10 giây thì đấu trường sẽ tự động tách 2 thí sinh ra, ngăn chặn đòn tấn công của người còn lại để đảm bảo an toàn cho học viên. Tuy nhiên không phải ai thua cuộc đều bị đánh rớt mà ban giám khảo sẽ quan sát hết trận đấu để đánh giá những nỗ lực của thí sinh đó mà xét đậu hay rớt. Tất cả đều rất công bằng.

Magical Love

Qua những nỗ lực luyện tập, tụi nó đã có thể tự điều khiển được năng lực của mình và dùng những chiêu thức riêng, tuy nhiên vẫn chưa sử dụng hết được sức mạnh tiềm ẩn của mình. Nhưng như vậy đã khiến tụi mần nguyện lắm rồi.

8h sáng...

Đấu trường Campus trở nên nhộn nhịp khác thường, ai nấy đều ngồi theo lớp của mình để di chuyển cho thuận tiện, có lo lắng nhưng vẫn phấn khởi vì được mở mang tầm mắt, chiêm ngưỡng những chiêu thức đẹp mắt và những pha hành động ra đòn nảy lửa gay cấn.

Không khí rạo rực hẳn lên khi BTC tuyên bố bắt đầu cuộc thi.

Ban Giám Khảo gồm có thầy hiệu trưởng, 2 thầy hiệu phó, một số thầy cô và có cả bọn hần. Đứng nghiêm trang đằng sau là một lớp bảo vệ sẵn sàng xử lý các tình huống khẩn cấp.

Sau khi đọc thể lệ cuộc thi là một phát súng nổ vang giòng già. Cuộc thi chính thức bắt đầu.

Chiếc màn hình lớn nhảy những bức chân dung của người dự thi và 2 thí sinh bắt đầu cuộc thi là:

Đỗ Hoàng Linh và Nguyễn Bích Ngọc - Trận chiến giữa nguyên tố Băng và Thủy.

Tiếng vỗ tay cổ vũ nồng nhiệt làm cả đấu trường nóng lên theo từng giây phút.

Hai đấu thủ đã bước lên sân đấu, không khí căng thẳng ngột ngạt. Vẫn đứng khoan thai đó, điệu bộ thản nhiên đến hồ hững của Linh làm đối thủ khá tức giận nhưng cũng kiêng dè trước ánh mắt lạnh lẽo của cô.

Tiếng còi vang lên...

Trận chiến bắt đầu!

Những tia nước được vuốt nhọn hoắt lao với tốc độ cực nhanh về phía Linh. Nhanh như cắt một bức tường băng băng tuyết to lớn nhô lên chống đỡ như 1 tấm khiên chắn, các tia nước cắm phập vào chiếc khiên chắn đó để lại những lỗ nhỏ li ti rồi tan biến.

Đến lượt Linh phản công. Ngay dưới chân đôi thủ những chiếc gai nhọn hoắt đâm ngược lên trên làm chân cô bạn bị xước 1 đường dài tủa máu nhưng may thay Ngọc đã kịp thời né qua một bên và di chuyển quanh sân. Những chiếc gai cứ xuất hiện thẳng theo đường chạy của cô nàng, chỉ trong chớp mắt, nếu không tránh né kịp có thể bị đâm vào người.

Hơi lạnh phả ra bởi những đòn tấn công của Linh. Nãy giờ, cô chỉ đứng yên một chỗ còn cô bạn kia thì đã thở dốc vì tránh đòn. Trông Linh thật mỏng manh, như một bông hoa tuyết nhỏ bé khiến người ta chỉ muốn nâng niu ấp ủ trong vòng tay, tưởng chừng như bông hoa đó có thể bị tan chảy trong ánh nắng nhưng giờ đây lại kiên cường mạnh mẽ đến vậy.

Sau một lúc vất vả né đòn, Ngọc gần ánh mắt, đôi chân mảy mui lại thể hiện sự tập trung cao độ. Hai lòng bàn tay áp xuống nền đất đã nứt nẻ vì những đòn tấn công của Linh.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển, khe đất nứt ra và một cột nước dâng cao gần 10m, Linh ngỡ ngàng, hai mắt mở to sững sờ, năng lượng đã tập trung trong lòng bàn tay nhưng không cách nào phát ra ngoài.

Người con trai chơi với giữa dòng nước, ngoi lên lặn xuống hiện lên trong ký ức của Linh làm cô đứng ngây ra, cơ thể nhỏ bé run rẩy, lạnh toát. Gương mặt cô trắng bệch, đôi mắt vô hồn nhìn trân trân dòng nước đang ngày càng dâng cao và sắp đổ ập xuống. Cảnh tượng thật hết sức nguy hiểm.

Linh vẫn đứng đó, dòng chảy ký ức ủa về, trán cô bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Những mớ ký ức đó vẫn ám ảnh trong đầu Linh, cô cứng đờ toàn thân, chân như đóng đá vào nền gạch không cử động nổi.

Tất cả mọi người vừa khó hiểu nhìn Linh vừa lo lắng cô sẽ bị dòng nước nguy hiểm ấy nhấn chìm mất. Một vài người khẽ kêu lên vài tiếng thán thốt. Nhi, Quỳnh và Kim dần hiểu được mọi chuyện, lo lắng nhìn nhau với ánh mắt hoang mang.

Còn 5m nữa dòng nước mạnh mẽ như 1 cơn xoáy lốc sẽ lao thẳng vào người nhỏ.

Còn 4m... Linh vẫn trơ ra đó như tượng gỗ...

Còn 3m... Hơi nước đã làm Linh cảm nhận được...

Còn 2m... Vài giọt nước đã lấm tẩm rơi vào người cô...

Còn 1m... Không kịp nữa rồi! Linh nhắm mắt hứng chịu...

Phong, Thiên, Quân, Nam, Nhi, Quỳnh, Kim đứng bật dậy. Một dáng người nhanh nhẹn lao vụt đến phía trước.

Âm

Một quả núi cao nhô lên làm đầu trường chao đảo. Quân đã kịp thời ôm lấy Linh và đưa đến nơi an toàn. Dòng nước dữ tợn va vào vách núi, dội ngược lại thành cơn lũ quét khủng khiếp, Bích Ngọc đã kịp thời né tránh nhưng chiêu vừa rồi đã làm cô nàng mất sức rất nhiều phải khụy xuống đất.

Quân nhìn Linh với ánh mắt khó hiểu như chờ đợi sự giải thích nhưng Linh đã mệt nhoài, thân hình nhỏ bé khụy xuống làm Quân hốt hoảng.

Linh nhìn xuống, đôi mắt to tròn đen láy long lanh ngẩn lện như tìm kiếm thứ gì đó, hoang mang như đã đánh mất thứ gì đó quan trọng lắm.

Quân lặng lẽ ôm lấy bờ vai Linh mà tìm quần đau khó hiểu.

Cả đấu trường giờ chỉ còn tiếng xôn xao bàn luận, những đôi mắt hiếu kì hướng về hai con người đang ngồi trên vách đá phía xa xa.

Tuýt!

Tiếng còi kết thúc trận đấu và kết quả Linh đã rút.

Magical Love

- Bình tĩnh nào! Uống ngụm nước nhé!

Quân dịu dàng trấn an Linh tại phòng nghỉ khi được nghỉ 5 phút. Xung quanh cô là ba đứa bạn thân, mặt đứa nào cũng xanh lét lo lắng. Linh gượng cười, quét ánh mắt qua từng đứa trấn an.

Quân yên lặng đứng nhìn, sao mà xót xa đến vậy, những câu hỏi liên tiếp hiện ra trong đầu không lời giải đáp.

- Đừng lo, tôi sẽ nghĩ cách để em được thi lại. – Quân để lại một lời khẳng định trước khi rời khỏi phòng nghỉ.

Magical Love

Bởi trong quá trình chiến đấu Linh đã thể hiện quá tốt, lại được Tứ Đại Thiên Vương lên tiếng nói giúp nên được Ban Giám Khảo châm chước cho thi lại. Tuy nhiên, quyết định này lập tức nhận được sự phản đối của các thí sinh khác.

Quân khẽ cười khẩy. Chẳng qua mấy cô nàng kia không cam tâm khi Linh nhận được sự quan tâm đặc biệt của cậu mà thôi. Đành vậy, đã đến lúc cậu sử dụng lợi thế của mình rồi.

- Mọi người định phản đối ý kiến của Huỳnh Anh Quân này sao? – Quân nhếch môi vẽ nên nụ cười quyền rũ, đôi mắt đẹp xoáy sâu vào từng người, nửa ép buộc, nửa dụ dỗ.

Đương nhiên, với sức hút không thể cưỡng lại của Quân lại thêm quyền lực to lớn của cậu, các cô nàng vội vàng lập tức lắc đầu phủ nhận, miệng liên tục nói ngọt xớt tán thành việc cho Linh thi lại.

Mọi việc tưởng như đã êm xuôi thì một giọng nói chua ngoa vang lên:

- Tôi không đồng ý. Như vậy là quá thiên vị cho cô ta. Nếu để cô ta đấu với một người thuộc lớp trên, mạnh hơn cô ta thì tôi còn tạm chấp nhận.

Quân khó chịu nhìn Ngọc Anh, hình như cô ả ăn nhằm gan trời rồi mới dám chống đối với cậu như vậy. Bỗng một giọng nói tuy nhỏ nhưng kiên cường khác xuất hiện:

- Nếu tôi không nhầm thì tiếp theo cô sẽ đề nghị được đấu với tôi, có phải không? Tôi chấp nhận.
- Giỏi lắm, Đỗ Hoàng Linh. Hẹn gặp lại ở nơi thi đấu. – Ngọc Anh nở nụ cười thoả mãn rồi kèn kiệu bước đi.

Magical Love

Khi tên hai đấu thủ hiện trên màn hình lớn, cả đấu trường lại được phen sửng sốt khi thực lực chênh lệch khá lớn. Ngọc Anh đã học lớp trên, kĩ năng đã thuần thục hơn Hoàng Linh nhiều, hơn nữa hai nguyên tố này rõ ràng là xung khắc với nhau, lửa có thể lấn át được băng. Cuộc đấu lần này đúng là không cân bằng sức mạnh nhưng có gì ban giám khảo lại xếp như vậy?

Cả 2 đấu thủ đã bước ra sân đấu.

Ngọc Anh kèn kiệu, nụ cười kiêu ngạo hiện lên khuôn mặt vĩnh vảo chứng tỏ cô nàng đang rất đắc thắng.

- “Hừm! Lần này không khiến mày sống không bằng chết thì tao không phải Lê Nguyễn Ngọc Anh.”

Tuýt

Tiếng còi lại vang lên. Cả đấu trường rộ lên phấn khích.

Linh đã lấy lại bình tĩnh, khuôn mặt càng trở nên lãnh đạm hơn. Tuy nhiên trong người cô vẫn không ngừng lo lắng vì biết trận này sẽ càng khó thắng hơn. Lia nhanh ánh mắt qua khán đài, nhận được những ánh mắt động viên từ ba đứa bạn thân, sự tự tin dần trở lại với cô. Cô nhất định không thể thua.

Tất cả vẫn im lìm... Mọi người đều xôn xao vì không thấy ai tấn công ai cả nhưng trên sàn đấu thì khác hẳn.

Mặt đất đang dần nóng lên, nhiệt độ tăng cao như một lò nung đang hoạt động. Băng dưới chân Linh đang tan chảy, mồ hôi cô rỉ ra từng giọt, lưng áo đã thấm đẫm mồ hôi.

Ngọc Anh đang lờ mờ về phía Linh, khuôn mặt lộ rõ vẻ khiêu khích lẫn coi thường.

Phùng

Một cột lửa ngay dưới chân Linh phóng lên cao, sức nóng làm bỏng rát da thịt, khuôn mặt Linh đã ửng đỏ vì nóng.

Vội vàng nhảy ra xa tránh né cái chiêu khủng khiếp, Linh đã né được cú đánh đó nhưng một phần tay phải đã trở nên bỏng rát.

- Mày nhìn đi đâu đấy? Tao đang ở đây cơ mà. – Ngọc Anh lên tiếng nhưng tiếng ở rất gần. Linh chưa kịp ngăn đầu lên thì N.A đã tiến tới sát rạt bên nhỏ.

Rất gần...

Hơi nóng phả vào mặt nóng ran...

Vụt

Một quả cầu lửa của Ngọc Anh vụt qua đầu Linh trong gang tấc. May mắn là Linh đã cảm nhận được và cúi đầu né tránh kịp thời.

Linh tránh đòn khá tốt càng làm Ngọc Anh điên tiết hơn, các đòn ra cũng nhanh và hiểm hơn. Những đóm lửa dài đỏ rực cứ lao vun vút đến phía cô. Tuy Linh xoay người né đòn rất nhanh nhưng vẫn bị va chạm, một vài sợi tóc đã bị cháy sém.

Cô ta lao đến, tốc độ di chuyển khá nhanh. Linh đồng thời xông đến tung một đòn bằng chân phải trúng vào mạn sườn của Ngọc Anh làm cô tạt xuống, cú tiếp đất mạnh cộng với cú đá đó làm khoe miệng cô nàng rỉ ra vài giọt máu. Ánh mắt cô ta nhìn Linh hiện lên những tia đỏ của lửa.

Lợi dụng sơ hở ấy, hàng loạt phi tiêu phóng vun vút về phía Ngọc Anh, hơi lạnh đủ khiến người ta đông cứng. Ngọc Anh vội vàng bay lên né tránh.

Lửa lại bùng lên, dữ dội.

Những mũi tên băng lao vào biển lửa, tan ra rồi bốc hơi không còn dấu vết. Khói mù mịt như muốn che đi cái không khí đang căng như dây đàn ấy. Không ai biết, đằng sau màn lửa ấy, cả hai như thế nào.

Màn khói mỏng dần, hai con người kia dần xuất hiện khiến mọi người sửng sốt.

Linh mặt mũi phờ phạc, thở dốc vì mệt, áo quần ướt lại vì mồ hôi và đôi chỗ cháy xém vì ngọn lửa độc ác, làn da trắng hồng đã bị khói đen phủ lấy, tuy nhiên cơ thể nhỏ vẫn lạnh lặn và ánh mắt vẫn thản nhiên đến lạ.

Ngọc Anh thì khác, trên cánh tay trắng nõn đã bị tứa ra vài đường máu, bộ trang phục thi đấu cầu kì bị rách một đường dài ngay vòng eo. Một vài sợi tóc rơi lả tả dưới chân cô nàng.

Cả khán đài ồ lên vì bất ngờ, không ai dám tin vào cảnh tượng trước mắt. Không ngờ một Đỗ Hoàng Linh nhỏ bé lại có thể bình an trong khi cô nàng Ngọc Anh kia mạnh như vậy, càng không ngờ hơn khi những mũi tên băng lại có thể xuyên qua màn lửa dày đặc ấy để tấn công đối thủ.

-Lần này mày sẽ phải chết! – Ngọc Anh nghiêng rằng, hai tay vung tên tạo một vòng xoáy lửa. Mặt đất rung lên từng hồi, lở ra, nứt toác hoác.

Một dòng dung nham đỏ rực phun trào, dữ dội và tàn bạo...

Như Hỏa Diệm Sơn thu nhỏ, lửa cháy thật khủng khiếp, sức nóng lan toả làm cả đấu trường nóng hừng hực, mồ hôi rơi lã chã trên những khuôn mặt của học viên.

Đâu đó vọng lại tiếng cười thoải mái của Ngọc Anh.

Lửa cháy mỗi lúc một dữ dội hơn, sáng rực. Với sức mạnh của Linh hiện tại, tránh được đòn này là điều không tưởng.

Sức nóng ngày càng tăng, lửa liếm lên những cái cây bên cạnh, bốc cháy như một bó đuốc lớn rồi nhanh chóng tan thành tro bụi.

Phong, Thiên, Nam ngồi trên khán đài từ tốn theo dõi trận đấu, thỉnh thoảng liếc mắt về phía ba cô nàng đang thấp thỏm trên khán đài, rồi lại nhìn về phía anh chàng bạn thân đang sốt sắng lo cho người con gái bên dưới, nét cười thoáng qua nơi ánh mắt. Đã có anh chàng kia rồi nên bọn hắn cũng không bận tâm lắm.

Quân đứng ngồi không yên, ruột gan nóng như bị chính ngọn lửa kia đốt cháy, con người mở căng hết cỡ và chỉ tập trung vào một bóng hình nhỏ bé đang bị bủa vây trong tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Nhi, Kim và Quỳnh hoảng sợ thật sự khi thấy Linh bị dồn đến chân tường, lại thêm bức mình khi thấy mấy tên con trai kia cứ nhỡn nhỡn như không. Từ đầu trận đấu đến giờ, ba đứa không lúc nào quên chấp tay trước ngực cầu trời phù hộ cho đứa bạn thân.

Ngọn lửa đỏ rực lao vút xuống như muốn nuốt chửng con mồi.

Hơi nóng bao phủ cả cơ thể, bỏng rát, Linh vội vã vung tay tạo nên một bức tường bằng chống đỡ. Ngọn lửa bị cản lại, điên cuồng tàn phá bức tường. Bức tường mỏng dần, tan ra, những giọt nước rơi tí tách trên sân đấu. Hơi nước bốc lên phần nào xoa dịu sự bức bối khó chịu do ngọn lửa tạo ra.

Linh nhíu mày, dồn thêm lực vào lớp bảo vệ. Cô hiểu rõ nếu như bức tường này bị phá vỡ thì cô sẽ mất hết cơ hội, hậu quả thật khó lường.

Lửa lao ầm ầm vào bức tường, đục khoét. Lớp băng gần như tan chảy, mỏng manh bất lực.

Từng giọt mồ hôi tí tách rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn, hơi thở của Linh trở nên gấp gáp hơn. Cô sắp không trụ nổi nữa rồi!

Ngọc Anh đứng đối diện, trên môi nở nụ cười ngạo nghễ. Chiến thắng gần như đã nằm trong tầm tay cô nàng.

Crack

Bức tường băng bị nứt toạc, vết nứt ngày càng lan ra rộng hơn. Chỉ chờ có vậy, ngọn lửa hung dữ vội vàng lao qua tiến về phía Linh.

Crack

Dung nham tràn sang ngày càng nhiều.

Crack

Bức tường băng sụp đổ hoàn toàn, nước tràn lan trên mặt sàn, ướt đầm!

Ầm... Ầm...

Lửa phun sang, bao phủ toàn bộ phần sân của Linh. Thân ảnh nhỏ chìm trong một màu đỏ chết chóc rực lửa, hoàn toàn mất dạng.

Ngọc Anh hả hê, liên tiếp tấn công Linh với những đòn thâm độc, hiểm ác. Linh nhanh nhẹn xoay người né tránh nhưng không kịp, một đòn khá mạnh đã đập trúng cơ thể cô. Linh đau đớn gục xuống sàn thi đấu, một vài giọt máu đã tràn ra nơi khoe miệng.

Quân đứng bật dậy nhưng ông Khiêm – Hiệu trưởng của trường đã giữ tay cậu lại, không cho đi. Ông nhìn Quân, ánh nhìn bình thản đến lạ.

Quân nhìn ông với ánh mắt khó hiểu, tràn ngập hốt hoảng vào âu, trong lòng bồn chồn như có lửa đốt. Ánh mắt cậu hướng về nơi Linh nhưng bây giờ tầm mắt cậu chỉ còn là một biển lửa.

Mọi người trong đấu trường kinh hãi, không thốt nên lời.

Linh đâu rồi? Không lẽ Linh đã...

Tội nó đau đớn khóc thét lên, gọi tên Linh trong vô vọng. Linh không được phép có chuyện gì, tuyệt đối không thể.

Ông Khiêm nhíu mày chăm chú tìm kiếm bóng hình nhỏ bé đang chìm ngập trong biển lửa. Một đoạn kí ức xẹt qua trong đầu ông. Có lẽ đã đến lúc rồi...

Magical Love

Trong một căn phòng rộng rãi không khác gì phòng của một tiểu công chúa, hai người đàn ông đứng trầm ngâm bên cạnh chiếc giường nhỏ nơi một cô bé đang thiếp đi vì mệt mỏi.

- Sức mạnh của con bé quá lớn, cần phải phong ấn lại, nếu không sẽ gây nguy hiểm cho người khác khi con bé không giữ được bình tĩnh. – ông Khiêm khó khăn lên tiếng.

- Phong ấn lại thì sau này có ảnh hưởng gì đến nó không? – Ông Sơn – bố của Linh nhìn cô đau lòng hỏi.

- Hừm! Cái đó còn tùy thuộc vào nó. Phong ấn chưa chắc đã kiềm chế được sức mạnh khủng khiếp này, nó có thể bị vỡ bất cứ lúc nào...

Magical Love

Gió thổi mạnh mang theo hơi thở lạnh buốt của hàn băng, thổi vào tim gan của mỗi con người đang ngồi trong đấu trường Campus theo dõi trận chiến đấu giữa Ngọc Anh và Linh.

Ngọn lửa này giờ cuộn cuộn như sóng dữ, nóng như một lò nung hoạt động hết công suất dần dịu lại, làn sóng đó cũng bớt nhấp nhô, nhẹ dần, nhẹ dần rồi đứng im, bình lặng.

Không khí trở nên mát mẻ hơn, xung quanh trở lại dáng vẻ bình thường vốn có, không còn nhuộm một màu lửa đỏ rực như máu.

- Hoa tuyết! Hoa tuyết kìa!

- Hoa tuyết?

Từ bầu trời xanh thẳm, những bông hoa tuyết trắng muốt nhẹ nhàng rơi xuống, mỗi lúc một nhiều hơn. Gió nhẹ thổi bay những bông hoa tuyết quanh đấu trường. Kì lạ thay, những ánh nắng rực rỡ vẫn chiếu

xuống mặt đất, mặt trời vẫn nhô cao trên đỉnh đầu. Nắng và tuyết cùng nhau xuất hiện, một cảnh tượng quá đổi lạ lùng.

Tuyết nhanh chóng phủ lên mọi vật, xoa dịu mọi thứ, tạo nên một bầu không khí trong lành tinh khiết. Cây cối khi này bị ngọn lửa hung dữ kia đốt cháy rụi bây giờ được những bông tuyết phủ lên nhanh chóng xanh tốt trở lại, những bông hoa, những lá cây rung rinh trong gió. Những chú chim từ đâu bay đến, lượn vài vòng trên vòm cây rồi sà xuống, cất tiếng hót trong trẻo.

Những bông hoa tuyết vẫn tuyết vẫn tiếp tục buông mình xuống mặt đất, trắng xoá.

Từng lớp băng lại hiện lên thế chỗ làn lửa hung dữ. Tầng băng lớn đóng cứng cả tấm thảm lửa, những đóm lửa đang bay tới nhanh chóng bị các khối băng bao phủ quanh, lơ lửng giữa không khí.

Băng bao phủ bên ngoài, lửa vẫn âm ỉ cháy bên trong nhưng không tài nào phá vỡ được lớp băng ấy. Một cảnh tượng đẹp lạ kì nhìn giống như những hình khối óng ánh sắc hồng tuyệt đẹp đầy tính nghệ thuật.

Từ sau lớp tuyết dày đặc, một thân hình mỏng manh dần hiện ra. Linh như biến thành một con người khác, trên người khoác một chiếc váy trắng mềm mại như được dệt bởi những bông tuyết tinh khôi. Mái tóc dài đen nhánh được buông hờ hững càng thêm tô điểm cho làn da trắng mịn. Trông cô lúc này thật giống với nàng công chúa Tuyết vừa bước ra từ truyền thuyết.

Cả đấu rộ lên kinh ngạc. Cảnh tượng này... tại sao lại giống hệt như lời tiên tri ngày trước?

Ngọc Anh khuyu xuống, toàn thân bủn rủn, không còn hơi sức, từ từ ngẩng đầu ngược lên, chạm vào đôi mắt đen láy lạnh lùng, bình thản của Linh. Lúc này, mắt Linh thoáng qua một tia thương hại, một nụ cười khinh bỉ hiện ra trên làn môi mỏng. Linh quơ nhẹ tay, chạm trúng cơ thể cô ta. Ngọc Anh bỗng cảm thấy cả cơ thể lạnh toát, tay chân cứng đờ như bị đóng băng.

Tuyết

Trên sân tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên.

Điều hiển nhiên, Đỗ Hoàng Linh đã thắng!

Khắp nơi reo hò cổ vũ nể phục cô gái nhỏ. Dưới ánh nắng rực rỡ, sàn đấu lấp lánh như một tấm thảm băng trong suốt. Linh mỉm cười tự hào vẫy tay về phía tụi nó, ba đứa đang chu miệng hét lên:

- Hoàng Linh vô địch!!!

Từ trên lễ đài, một đôi mắt màu nâu khói dõi theo từng hành động của Linh. Khi vô tình ngược lên và chạm phải ánh mắt nồng nàn đó, Linh đã bối rối cụp mi xuống né tránh. Tim... hình như vừa lệch một nhịp.

22. Chương 21 : Pháp Thuật Tung Hoành Sự Trở Lại Của Công Chúa Bong Bóng

Trận đấu của Linh và Ngọc Anh kết thúc dưới con mắt đầy ngưỡng mộ của hàng nghìn học sinh trong trường.

Linh đã vượt qua bài kiểm tra với bằng chứng nhận loại S.

Màn hình tiếp tục nhảy sắp xếp từng cặp đấu. Tiếp theo là hai đối thủ:

Lần này, Kim thật bất lợi bởi những người sử dụng mộc có thể sử dụng thành thực cả thủy lẫn thổ.

Cả hai bước ra sàn đấu dưới sự hò hét, cổ vũ của mọi người. Ánh nắng chói chang, gió thổi mạnh, không khí đấu trường ngày càng sục sôi.

Thu Thảo có vẻ rất tự tin, cô hiên ngang bước ra, khí thế như một nữ tướng oai hùng, ánh mắt nhìn Kim đầy vẻ khiêu khích.

Kim mỉm cười nhẹ nhàng, dáng vẻ có đôi phần yếu đuối. Nhưng để ý kĩ sẽ thấy từ con người nhỏ toát ra sự ngoan cường mạnh mẽ hiếm có.

Tuýt!

Trận đấu bắt đầu!

Từ hai bàn tay Thu Thảo hiện ra hai thanh gỗ với những đường nét sắc sảo tinh tế, song cũng không kém phần nguy hiểm với đầu vuốt nhọn hoắt.

Cô ta bắt đầu tấn công với vũ khí trên tay, nhưng Kim vốn là cao thủ karate nên Thu Thảo tấn công không dễ chút nào. Cây gậy di chuyển liên hồi, cố tình tấn công vào những chỗ hiểm trên cơ thể của đối thủ nhưng đều thất bại.

Bực mình, cô ta buông vũ khí, quyết định đánh tay đôi để làm Kim hao tổn sức lực. Một cú đá xoay vòng từ phía Thảo, Kim giơ hai cánh tay lên bắt chéo lại chống đỡ. Chớp thời cơ, Kim chụp lấy cổ chân cô ta, kéo giật lại về phía mình và tiếp đó là một cú chỏ được “tặng” vào mặt Thảo làm cô ta choáng váng, ngã ra đất.

Tận dụng sơ hở, một cột nước xoáy bốc cao, nước xoáy mạnh cuốn theo gió thổi vù vù, nước dần chuyển dạng, đỉnh đầu xoáy nước trở nên nhọn lại, đâm ào xuống chỗ Thảo với tốc độ cực nhanh, đất bắn tung tóe, nước văng lên rồi rơi xuống như mưa.

Cả sàn đấu ngập lênh láng trong cơn nước lũ.

Nước rút dần, mặt đất hình thành một cái hố sâu hoắm như hố bom nhưng không thấy Thu Thảo đâu cả.

Kim mở to mắt ngạc nhiên, không kém phần sửng sốt khi cô ta tránh được đòn này.

- Bên trái, bên phải, phía trên, phía dưới... Cô ta đâu rồi?

- Đằng sau! – Thu Thảo cười khẩy nhẹ giọng thông báo. Kim cảm nhận được sức mạnh đằng sau gáy mình. Cô ta đang đứng đằng sau Kim!

Xẹt...

Một vết đâm chí mạng, nếu vừa rồi Kim không tránh kịp thì có lẽ nhỏ đã gục rồi. Tuy nhiên, Kim vẫn bị cửa phải những chiếc găm bằng gỗ.

Cánh tay áo bị rách một đường vương lên vài tia máu. Rát! Kim bậm môi chịu đựng.

Một đôi mắt màu cafe bỗng hiện lên tia xót xa...

Thảo đặt hai tay xuống mặt đất, bỗng sàn đấu rung chuyển. Mặt đất dần nứt ra thành những rãnh lớn, chấn động quá mạnh!

Đất dưới chân Kim lở ra, nát vụn.

Kim hốt hoảng nhảy ra khỏi vùng nguy hiểm, nhưng kì lạ thay, mỗi bước chân của Kim vừa chạm xuống thì đất nơi đó lại bị sụt.

Kim để mắt đến Thu Thảo, xung quanh cô ta hoàn toàn bình thường, không có dấu hiệu của chấn động vừa rồi.

Trong đầu Kim nhanh chóng loé lên một sáng kiến, nhỏ chạy nhanh đến sát bên đối thủ. Kim đã thay đổi chiến thuật – cận chiến!

Thảo có vẻ yếu thế hơn khi đánh tay đôi với Kim, và một người tinh ý như Kim chắc chắn nhìn ra được điều này.

Kim bẻ ngoặt tay cô ta ra đằng sau, giữ chặt làm cô ta không thể cựa quậy được, bỗng...

Xẹt...

Những chiếc gai dài nhọn hoắt từ tay Thu Thảo phóng ra đâm vào sườn của Kim. Vết thương khá sâu, máu chảy ra thấm vào áo tựa như những bông hoa bỉ ngạn tuyệt diễm đầu mùa, Kim đau đến nổi lồng tay, Thu Thảo nhanh chóng chớp lấy thời cơ, vùng mình thoát ra ngoài. Kim ôm lấy vết thương lão đảo lùi về sau

mấy bước. Vết thương mất khá nhiều máu khiến nhỏ hơi hoa mắt chóng mặt, tệ hại hơn khả năng di chuyển nhanh nhẹn của nhỏ cũng bị ảnh hưởng.

Thiên bần chồn nhìn xuống, tay siết chặt thành ghế căng thẳng. Cậu không hiểu vì sao mình lại căng thẳng đến thế khi thấy Kim bị thương.

Thu Thảo tiến lại gần Kim với nụ cười đắc thắng. Đôi đồng tử Kim mở căng ra nhìn Thu Thảo đầy cảnh giác.

Thu Thảo hất nhẹ tay, nước đổ ầm ầm xuống như thác nhưng không làm nhỏ bị thương, chỉ có cơ thể là ướt sũng nước.

Kim nhú mày khó chịu:

- Ý gì đây?

Thu Thảo kênh kiệu:

- À! Tôi chỉ đang giúp cô tỉnh táo hơn thôi. Cô cũng thân thiết với anh Thiên gớm nhỉ? Khôn hồn thì tránh xa anh ấy ra, không thì đừng trách tôi độc ác! – Thu Thảo gần giọng nói, đôi mắt trừng lên cho Kim cái nhìn cảnh cáo.

- Tự nhiên. – Kim cao giọng, nửa như chế giễu, nửa như thách thức.

- Haha... Đừng trách tôi không báo trước. Nhìn xuống chân đi!

Kim hốt hoảng, hèn gì nãy giờ dưới chân có cảm giác rất lạ, hóa ra nhỏ đã rơi vào cái bẫy đầm lầy của cô ta. Kim toát mồ hôi hột, không lẽ chịu chôn xác ở đây sao? Càng cố thoát ra thì nhỏ càng bị lún sâu xuống.

Tụi nó ngồi trên khán đài như ngồi trên đồng lửa, nhìn Kim gặp nguy hiểm nhưng chỉ biết cầu trời phù hộ.

Cơ thể nhỏ lún dần... lún dần...

Kim gần như chìm hẳn trong đồng bùn lầy, chỉ thấy vài bọt khí nổi lên trên cái bề mặt đặc quánh hôi tanh rồi sau đó thì về lại trạng thái ban đầu.

Cả đấu trường ồ lên kinh ngạc.

Tụi nó hét lên cầu mong Kim nghe thấy và ột câu phản hồi nhưng... hoàn toàn không có.

Thiên cảm thấy tim đau nhói, ruột gan quặn thắt, buốt đến tận óc mà không hiểu vì sao. Tâm trí cậu lại hiện lên hình ảnh của Kim, nhập nhoáng... Cậu muốn xông lên phía trước cứu lấy người con gái ấy nhưng lại bị cản bước, sự tức giận hiện rõ trên khuôn mặt vốn dịu dàng.

- 5...4...3... – Trọng tài đếm ngược để kết thúc trận đấu.

- 2...

Thu Thảo nhìn xung quanh nở nụ cười ngạo mạn.

- 1...

Trọng tài đưa còi lên miệng...

- Khoan đã!!! Nhìn kia!!!

Từ đám bùn nhảy nhụa đó, một bong bóng khí nhiều màu sắc nổi lên, rất to...

Nó từ từ nổi lên và trôi ra khỏi đám bùn lầy.

Một cô gái nhỏ đang đứng bên trong quả bong bóng đặc biệt ấy, mái tóc dài đen nhánh nhẹ tung bay. Là Kim! Đôi môi tái nhợt vì mất máu vẫn nở một nụ cười hiền dịu.

Quả bóng lơ lửng rồi dần đáp xuống mặt đất rồi rất nhanh tan ra.

Kim nhìn Thu Thảo trong khi cô ta và tất cả mọi người đang há hốc mồm vì ngạc nhiên.

Kim quơ tay thành một vòng tròn, bong bóng theo cánh tay Kim tỏa ra rất đẹp mắt.

Nước giờ đây đã được chuyển sang một hình thể khác khi Kim đã sáng tạo ra một chiêu thức mới riêng ình. Kim phẩy tay, bong bóng lao nhanh đến chỗ Thu Thảo đang đứng. Bong bóng dần đen lại và...

Ầm... ầm...

Chỗ bong bóng đó chứa thuốc nổ!

Cột khói đen bốc cao nghi ngút, lửa vẫn còn cháy âm ỉ.

Cả đấu trường lặng như tờ, căng thẳng theo dõi diễn biến trận đấu.

Khói dần tản ra không khí, trả lại màu xanh thắm cho bầu trời, Bóng dáng Thu Thảo dần hiện ra. Vì quá hoảng sợ nên cô ta bị ngất đi, nằm sõngsoài trên mặt đất, có vẻ bị bỏng rất nặng.

Trận đấu đã bị lật ngược vào những giây phút cuối cùng.

Mọi người tung hô báỉ phục vì pha lội ngược dòng vừa rồi của Kim.

Tuýt!

Trận đấu đã kết thúc.

Ban giám khảo gật đầu hài lòng, chỉ có một người mồ hôi nhễ nhại trên khuôn mặt nhưng sự mãn nguyện và nhẹ nhõm tràn ngập trong đôi mắt đẹp.

Kim chao đảo rồi ngã phịch xuống đất, tay ôm lấy vết thương. Sự đau đớn hiện lên rõ trên khuôn mặt nhỏ. Nhân viên y tế nhanh chóng đưa cô vào phòng cấp cứu chữa trị.

Dù đau nhưng Kim vẫn cố vẫy tay về phía tụi nó nở một nụ cười hàm tiếu dịu dàng.

23. Chương 22 : Pháp Thuật Tung Hoàn – Đất Bằng Nổi Sóng

Những màn thi đấu lần lượt trôi qua, các thí sinh mỗi người một thể mạnh nhưng đều cố gắng hết sức để hạ gục đối thủ và giành chiến thắng. Và lần này thí sinh sẽ là:

Như Quỳnh vs Ngọc An

Thổ vs Phong

Quỳnh hiên ngang bước ra sàn đấu, vẫn điệu bộ tự tin và đáng vẻ mạnh mẽ phá cách đó làm ọi người bật cười thích thú. Trông cô chẳng khác nào một đứa con trai.

Cùng lúc đó, Ngọc An bước ra. Cô ta mặc chiếc váy màu xanh nhẹ nhàng làm tăng nên sự dịu dàng yếu đuối của mình.

Trông hai người thật đối lập nhau.

Như bao lần trước, mọi người bắt đầu vỗ tay reo hò ầm ĩ, vừacổ vũ tinh thần cho hai thí sinh, vừa làm cho không khí đấu trường thêm sôi động.

Tuýt

Tiếng còi đồng dạc vang lên. Trận đấu bắt đầu.

Quỳnh nhanh nhẹn tiến lên phía trước dành thế chủ động, trong đôi mắt hiện giờ chỉ có Ngọc An làm mục tiêu. Một chiếc gậy dài mảnh hiện ra từ lòng bàn tay Quỳnh, tuy nhiên nó không được vót nhọn hai đầu, chỉ đơn giản như một cây cọc. Đáng vẻ của Ngọc An khiến cho cô không nở mạnh tay.

Bốp

Chiếc gậy được vung ra trúng ngay mạn sườn của đối phương. Ngọc An bị đánh bật ra một đoạn dài, ôm bụng khuyu xuống đầy đau đớn.

- “Cô ta còn không thèm tránh né.” - Mối nghi ngờ dấy lên trong lòng Quỳnh nhưng nhanh chóng bị dập tắt khi cô nhìn thấy vài giọt nước mắt long lanh trên khóe mi Ngọc An.

Cả đấu trường thở dài thất vọng. Không ngờ thực lực của hai người lại chênh lệch đến thế.

- Cô làm sao vậy hả? Đánh cho đằng hoàng một tí đi. – Quỳnh gắt nhẹ, cô ta không chịu phản kháng thì cô sẽ bị mang tiếng ăn hiếp kẻ yếu mất.

Trước sự nghiêm túc và giọng nói bức tức của Quỳnh, Ngọc An sợ sệt cúi đầu xuống rồi rít nói:

- Tôi xin lỗi....xin lỗi....

- Xin lỗi cái gì? Ra đòn đi!

- Vâng...vâng....

Ngọc An thở nhẹ, hai mắt khẽ nhắm lại. Cô nàng dần bình tĩnh hơn, cố gắng tập trung dồn lực vào hai bàn tay.

Gió bắt đầu nổi lên. Cát dưới chân bắt đầu xao động.

Vù... Vù...

Gió mạnh dần lên rồi...tắt lịm.

Chẳng có gì cả!

- Cô đang đùa với tôi hả? – Quỳnh bức tức quát.

Cô siết chặt tay tạo thành nắm đấm rồi đập mạnh xuống đất. Mặt đất nứt dần ra, vết nứt như một con rắn nhỏ, uốn lượn tiến về phía Ngọc An.

Ầm

Vết nứt nứt toác hoác ra, sâu hun hút như một cái vực không đáy tối om đáng sợ. Từ trên nhìn xuống chỉ thấy một màu đen chết chóc.

Ngọc An chao đảo, ngồi thụp xuống, cố gắng để mình không bị mất thăng bằng.

- Ối... Á!

Đất dưới chân Ngọc An sụt xuống. Cô trượt theo mớ đất đá, chơi vơi, lơ lửng, cảm nhận rõ sự lạnh lẽo dưới kia và cả cái tối tăm như chực chờ nuốt lấy.

Vút...

Ngọc An cố dùng gió đẩy thân mình lên. Chật vật mãi, cô nàng mới leo lên được phía trên, thở hổn hển, mồ hôi mồ kê vã ra trông rõ thảm hại.

Quỳnh thở mạnh một tiếng rồi lao vút đến.

Bốp

Bịch

Nhẹ nhàng như sút một quả bóng, Quỳnh ột cú bồi ngay bụng Ngọc An, cô nàng bị văng ra một đoạn xa rồi ngã phịch xuống bất tỉnh.

- Kết thúc tại đây được rồi. – Quỳnh vừa nói vừa tiến lại gần phía đối thủ đã bị mình hạ gục. Sự không vui dấy lên trong lòng Quỳnh.

Quỳnh đứng cạnh Ngọc An, thấy khá áy náy khi Ngọc An yếu đuối quá mà mình lại hơi mạnh tay. Cô khẽ thở dài rồi hướng ánh nhìn về phía mấy con bạn đang hò hét vỗ tay khí thế. Quỳnh cười vui vẻ đáp trả.

Chợt mặt ba đứa trở nên hốt hoảng, không ngừng ra hiệu cho Quỳnh. Tụi nó hét lên gì đó nhưng vì ở quá xa và không khí quá ồn ào nên cô không nghe rõ.

- Tụi nó bị gì vậy trời? – Quỳnh khó hiểu.

Phập

- Hự!

- Quỳnh! Cẩn thận!!!

Quỳnh lao đảo quay lại, một lưỡi phong dao ghim thẳng vào cánh tay cô. Máu túa ra, ướt thẫm áo. Một màu đỏ chói mắt!

Mắt Quỳnh nhòe đi. Ngọc An, cô ta dám...

Một nụ cười nở trên môi Ngọc An, ma mị đến lạnh người.

- Cô... Tại sao? - Quỳnh nheo mắt, mấp máy bờ môi đã trào máu.

- Haha...thật quá ngây thơ. Cô quá nhân nhượng kẻ địch rồi. Đáng thương quá! Một chút kế thôi mà cô đã lơ đãng rồi. - Ngọc An nhếch miệng đắc thắng.

Tụi nó đứng bật dậy nhưng bị bọn hắc cảnh cản lại, khoé mi ba đứa đã ướt đầm từ khi nào. Ba đứa bất lực ngồi phịch xuống, nhát dao đó sao mà đau đến thế? Nam nhìn Quỳnh, từng giọt máu cô rơi xuống, lấm tẩm trên cát làm lòng dạ cậu như bị chặt từng khúc vậy.

Mắt Quỳnh mờ đi, Ngọc An trước mắt cứ như mấy người đang lơ vờ. Cố gắng thật tỉnh táo, Quỳnh lùi lại vào bước giữ khoảng cách. Bước đi loạng choạng không vững được nữa.

Mồ hôi đã túa ra trên gương mặt ngày càng tái nhợt đi của Quỳnh. Tay cô ôm vết thương còn miệng thì thở hồng hộc. Tình hình hết sức nguy kịch.

Nam ghì chặt nắm đấm run run, gân xanh đã nổi lên trên bắp tay thấy rõ. Đôi mắt xanh dương sâu thẳm giờ đây mờ đục đi nhưng hằn rõ hình ảnh của một người con gái duy nhất đang gặp hiểm nguy.

Mọi người thất thần nhìn xuống dưới. Im lặng. Duy chỉ có tiếng gào thét của ba tụi nó vẫn vang lên, bàn tay khẽ quệt nước mắt xót xa.

- “May mà không trúng chỗ hiểm. Trước tiên phải cầm máu đã.” – Quỳnh lắc lắc cái đầu cố lấy lại tỉnh táo.

Roẹt

Quỳnh xé tay áo tạo thành một dải băng dài, nhanh chóng quấn lại vết thương, ánh mắt không rời khỏi Ngọc An đầy cảnh giác.

Ngọc An hừ lạnh, lao đến tấn công. Quỳnh mau chóng nhảy sang một bên né đòn. Vết thương bị động khiến nó hở miệng thêm nữa, tấm vải đã thấm máu đỏ. Quỳnh rên nhẹ một tiếng.

Ầm

Những lốc xoáy bằng gió của Ngọc An tuy nhỏ nhưng được nén lại khiến sức công phá của nó khá lớn. Chỗ Quỳnh đứng lúc nãy lõm thành một cái hố tròn như hố bom.

Quỳnh nheo mắt, mồ hôi nhỏ từng giọt. Tuy đã thấm mệt nhưng Quỳnh vẫn cố nhếch môi cười chế giễu càng làm Ngọc An điên tiết hơn.

- Kém lắm cưng ạ!

Quỳnh chống bàn tay xuống đất, lần này là lần quyết định tất cả bởi cô không chịu nổi nữa rồi. Cánh tay nhói lên nhức nhối. Quỳnh mặc kệ, cô nhắm mắt cho qua rồi tập trung lực vào tay.

Ầm...Ầm...Ầm...

Mặt đất dần rung chuyển, đất đá nổi lên cao như núi, bụi bay mù mịt. Ngọc An loạng choạng suýt ngã, khó khăn lắm mới giữ được thăng bằng.

Quỳnh đứng dậy, phẩy nhẹ tay về phía Ngọc An.

Những cột đá nứt dần rồi long ra thành từng khối đá, lao về phía Ngọc An với tốc độ cực nhanh.

Khung cảnh kinh hoàng giống như một cơn mưa thiên thạch.

Sàn đấu mịt mù bởi bụi và cát. Mặt đất chỉ nghe thấy tiếng đá đá va vào nhau kêu ầm ầm. Mặt đất rung động dữ dội.

Chẳng thấy Ngọc An đâu chỉ thấy đồng đất đá chất lên một chỗ thành gò đất cao lớn.

Quỳnh thở hồng hộc, cả người mệt mỏi khuỵu xuống đất.

Im lặng...

Lộp cộp... Lộp cộp...

Mấy viên đá nhỏ chuyển động rơi xuống đất.

Rầm

Các khối đá văng ra, khói bụi lại được dịp khuấy động khoảng không.

Từ trong đám bụi dày đó, một thân ảnh bước ra nhưng bước đi có phần khập khễnh.

Ngọc An máu me đầy người, áo quần rách nát. Giờ đây, cô ta không còn là một cô gái yếu đuối như lúc đầu nữa mà là một con người khác hoàn toàn, đặc biệt là đôi mắt to tròn hiện lên tia hiểm ác và đầy thù hận.

- Tao đã đánh giá hơi thấp mày thì phải, Như Quỳnh à! - Ngọc An gần từng chữ.

- Là do cô quá ngu ngốc thôi. Đừng cố biện minh làm gì. - Quỳnh chống tay xuống đất làm điểm tựa rồi từ tốn đứng dậy. Đôi mắt hiền ngang nhìn thẳng đối phương không chút e sợ. Cái nhìn xoáy sâu vào người khác như muốn nhìn thấu tâm can họ làm Ngọc An hơi lúng túng.

Hai đối thủ đứng đối diện nhau, im lặng, chỉ có cặp mắt là không ngừng nhìn chăm chăm đối phương uy hiếp. Nếu ánh mắt có thể giết người thì chắc hẳn họ đã chết hàng trăm hàng nghìn lần rồi.

Gió thổi vù vù làm lá cây dao động nghe xào xạc.

Bụi bay mịt mù khắp nơi.

Không khí vô cùng căng thẳng, người xem như nín thở chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Chỉ riêng tại nó là nét mặt đầy lo lắng, sợ rằng Quỳnh sẽ gục ngã mất.

Từ trên lễ đài nơi ban giám khảo ngồi, một đôi mắt xanh thẳm dõi theo trận đấu với sự chú tâm tuyệt đối. Lồng ngực khẽ nhói lên khó chịu.

Tại một góc khuất của khán đài cũng có một cặp mắt khác dõi theo hai thí sinh kia, nhưng trong đôi mắt loé lên sự gian xảo nguy hiểm. Mái tóc tím nhẹ nhàng tung bay theo làn gió càng làm tăng thêm sự ma mị vốn có.

Trận đấu bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Vút...

Những chiếc phong dao được hình thành lao vun vút về phía Quỳnh, dày đặc. Không hề nao núng, Quỳnh liên tục lách người né tránh. Nhưng càng về sau số lượng phong dao được phóng ra càng lớn, Quỳnh đã thấm mệt, lại thêm vết thương hành hạ khiến sự nhanh nhẹn của cô giảm đi phần nào. Một vài chiếc phong dao đã ghim vào cơ thể nhỏ bé, máu túa ra loang lổ trên bộ quần áo đã bám đầy bụi bẩn.

Nhận ra được sự tấn công dồn dập của đối phương, Quỳnh quyết định tấn công thay vì tiếp tục né đòn. Vừa lách tránh né những mũi phong dao sắc nhọn, Quỳnh vừa tập trung dồn lực vào bàn tay. Khi cảm nhận được sức mạnh đã đủ, cô nhanh nhẹn cúi người xuống đập thật mạnh vào sàn đấu.

Mặt đất rung chuyển dữ dội, từ dưới chân Ngọc An nhô lên những chiếc gai nhọn hoắt. Ngọc An bất ngờ, không kịp né tránh nên bị mấy chiếc gai đâm trúng. Cô nàng vội nhảy qua một bên né tránh. Nhưng kì lạ thay, những chiếc gai mọc lên ngày càng nhiều theo từng bước chân của Ngọc An.

Vì mãi mê trốn tránh những chiếc gai nhọn hoắt nên Ngọc An đã quên mất việc ra đòn. Nhờ vậy Quỳnh đã tạm thời an toàn.

Thay vì nghỉ ngơi khi đã thấm mệt vì phải di chuyển liên tục, Quỳnh càng tấn công dữ dội hơn. Cô phất nhẹ đôi tay rồi xoay tròn trong không khí. Những chiếc gai thật biết nghe lời, chúng đội đất bay lên không trung, xoay tròn trong không trung rồi bao quanh đối thủ. Những chiếc gai tạo thành một vòng tròn kín mít không cho Ngọc An thoát ra ngoài, tấn công liên tục không ngừng nghỉ.

Ngọc An khó khăn né tránh những chiếc gai nhọn hoắt, vất vả tạo nên một vòng xoáy mạnh cuốn lấy những chiếc gai kia. Nhưng vì lực không đủ mạnh nên vòng xoáy nhanh chóng biến mất.

Ở phía đối diện, Quỳnh đã kịp tạo thêm một cơn mưa đất đá khác rồi phóng nhanh về phía Ngọc An. Dưới sự điều khiển khéo léo của Quỳnh, những viên đá nhỏ xíu nhưng nhọn hoắt đã đâm trúng những chỗ nguy hiểm trên người Ngọc An. Máu túa ra ướt đầm chiếc váy cô nàng đang mặc, nét mặt cô ta hiện rõ vẻ đau đớn, đôi mắt toát lên sự thù hận đáng sợ.

Quỳnh nở nụ cười khinh bỉ, dồn lực tiếp tục tấn công. Chợt cánh tay nhói lên đau buốt. Khuôn mặt trắng bệch nhè nhán nhó vì đau. Cả cơ thể cô như không còn sức lực vì mất máu quá nhiều.

Lợi dụng sơ hở, Ngọc An nhanh nhẹn thoát ra khỏi trận địa được Quỳnh tạo nên, giành lại quyền tấn công.

Gió thổi nhẹ rồi giật mạnh. Từ khoảng không, những cơn lốc xoáy lao thành, xoáy mạnh, cuốn lấy mọi bụi bặm từ không khí. Chúng lao nhanh đến chỗ Quỳnh với tốc độ ánh sáng.

Quỳnh hơi hoảng, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh truyền sức mạnh vào mặt đất.

Ầm...Ầm...Ầm...

Một bức tường kiên cố bằng đất được tạo thành chắn ngang trước mặt Quỳnh. Những cơn lốc xoáy lao ầm ầm đến như muốn phá nát bức tường để nuốt chửng lấy cơ thể nhỏ bé. Từng lớp đất rơi xuống, gió thổi làm chúng bay tán loạn trong không trung.

Mắt Quỳnh hoa cả lên, lực dồn vào bức tường cũng yếu dần.

Crack...Crack...

Ầm...Ầm...

Cơn lốc quá mạnh mà bức tường lại yếu dần nên nhanh chóng sụp đổ. Quỳnh vội vàng lùi ra sau tránh né. Một cơn lốc đập mạnh vào lưng cô. Cô đau đớn ngã xuống, miệng trào ra một dòng máu đỏ.

Ngọc An đứng đối diện nở nụ cười ngạo nghễ, bộ váy cũng lấm lem những vệt máu.

Quỳnh siết chặt tay, lão đảo đứng dậy.

Mái tóc ngắn bay loạn trong gió. Khắp người cô lan tỏa sự uy nghiêm và nguy hiểm cùng với cả sự kiên cường mạnh mẽ đến kinh ngạc. Đôi mắt trong như nước hồ thu với một sự lạnh lùng đến gai người.

Máu vẫn chảy, ướt đầm quần áo.

Quỳnh là người không dễ nhận thua, đã chiến đấu thì phải chiến đấu đến cùng, không lùi bước, không được phép khuất phục dù có phải chết.

Ngọc An thoáng chốc rung mình, bắt giắc lùi lại phía sau.

- Lần này tôi sẽ cực. - Quỳnh giờ nắm đầm về phía Ngọc An. - Chiêu này nếu cô tránh được, tôi sẽ nhận thua. Còn nếu cô không tránh được thì tôi không chắc chuyện gì sẽ xảy ra đâu. Tôi chưa thử nghiệm trên người bao giờ nhưng chắc kinh khủng lắm đấy. - Quỳnh mỉm cười, nụ cười tàn khốc.

Ngọc An khẽ nuốt nước bọt, mồ hôi cũng vã ra. Căng thẳng!

Tụi nó ngồi trên khán đài, mặt tái mét:

- Không lẽ Quỳnh định sử dụng chiêu đó.

- Đừng nói vậy chứ, tay nó liệu có chịu nổi không?

Bọn hắn nghe vậy thì đưa mắt nhìn nhau khó hiểu, không biết tụi nó đang nói về cái gì.

Không khí ngày càng nóng lên, mọi người hồi hộp theo dõi trận chiến nảy lửa này.

Quỳnh nhắm nghiền đôi mắt, năng lượng dần tỏa ra.

Mặt đất rung lắc dữ dội đến nỗi mọi người trên khán đài cũng cảm nhận thấy sự rung rung dưới chân.

Ngọc An ngã phịch xuống đất, đôi mắt căng tròn kinh hãi nhìn Quỳnh không chớp.

Quỳnh đâm mạnh xuống đất khiến nó nứt toác ra thành hai lỗ hổng, mặt đất càng rung lắc dữ dội hơn nữa. Một đường nứt chạy dọc về phía Ngọc An rồi rẽ ra thành chục nhánh nhỏ khiến cô ta bị mắc kẹt vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Ầm

Những cái vực lại một lần nữa lộ ra nhưng lần này có thể thấy những làn khói từ dưới mặt đất bốc lên.

Ngọc An hoảng hốt khi nhìn thấy dòng dung nham đỏ hồng đang sôi sục bên dưới. Quá khủng khiếp, đến nỗi Ngọc An như thấy cả tử thần đang chờ mình bên dưới để chìm xuống chảo dầu nóng.

Ngọc An giơ tay chân đơ như tượng gỗ, không thể nhúc nhích được gì. Trí não hoàn toàn mất kiểm soát.

Quỳnh hét lên, mặt đất lại càng rung chuyển mạnh hơn nữa, dòng dung nham dâng dần lên. Rồi một khung cảnh kinh khủng hiện ra, dung nham trào lên mặt đất phun dữ dội.

Đòn đánh của Quỳnh mạnh đến nỗi chạm đến cả dung nham dưới lòng đất!

- Á...á...á...

Tiếng la hét thất thanh của Ngọc An xen lẫn với những tiếng động kinh hồn mà Quỳnh tạo ra làm người khác cũng sợ hãi theo.

Ai nấy đều kinh ngạc trước những gì xảy ra trên sàn đấu, không tránh khỏi rùng mình ớn lạnh.

Sàn đấu lập lòe màu lửa.

Gió gầm rú thổi bay tro bụi.

Tất cả đều là sự kinh hãi đến tột độ.

Mọi thứ dần lụi tàn, chỉ còn lại đất đá tro bụi tàn tạ và vệt tàn dư của dung nham.

Khói bụi cũng dần hiện lên thảm cảnh của sàn đấu.

Bóng dáng một người nằm sõng soài ra đất với những vết bỏng cùng với vết máu loang lổ trông đến thương tâm. Ngọc An hoàn toàn bất tỉnh cùng những vết thương chi chít.

Quỳnh chao đảo, bàn tay rách rưới máu thi nhau rơi xuống mặt đất lấm tẩm một khoảng đo đỏ. Quỳnh dần mất cảm giác, khẽ nhắm mắt rồi thả mình rơi tự do.

Nhân viên y tế một lần nữa được huy động, có vẻ cả hai thí sinh đều bị thương rất nặng.

Trước trận đấu kinh khủng này, ban giám khảo thật khó để đưa ra kết quả. Sau một hồi đắn đo cân nhắc, vì hai bên đều tổn hại như nhau và năng lực không hề thua kém nên họ quyết định kết quả là hoà.

24. Chương 23 : Pháp Thuật Tung Hoàn – Hoàng Bảo Nhi Ra Trận???

- Ô... Đây là...?

Quỳnh lơ mơ tỉnh giấc, khẽ nheo mắt tránh vài tia nắng lọt vào căn phòng. Cô đưa mắt nhìn một lượt, khắp nơi đều là màu trắng ảm đạm buồn chán. Mùi ế nồng nặc xộc vào mũi khiến cô nhăn nhó mặt mày đầy khó chịu. Chẳng khó khăn để Quỳnh nhận ra mình đang ở phòng y tế của trường.

- Quái lạ! Sao mình lại ở chỗ này?

Quỳnh chống một tay xuống giường làm điểm tựa, nhẹ nhàng ngồi dậy. Lập tức, từ cánh tay đang tựa vào giường ấy truyền đến một cơn đau nhói. Cô rên lên đầy đau đớn rồi ngã phịch xuống giường. Bả vai vốn đã bị thương lại thêm cú va chạm mạnh liên hồi vàng phản đối, truyền đến thêm một trận đau thấu xương.

Các cơn đau dồn dập khiến cơ mặt Quỳnh co rúm lại, hai mắt nhắm nghiền chịu đựng. Mỗi một lúc sau, cô mới hé mở được đôi mắt quan sát tình trạng của mình. Chỉ có thể dùng hai chữ “Thảm hại” để nhận xét: khắp người chỉ chít những vết thương lớn nhỏ, băng quấn dày đặc, lại còn chằng chịt dây truyền nước. Cô than thầm một tiếng rồi cố lắc lắc cái đầu để nhớ lại mọi chuyện.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng hé mở. Quỳnh nheo mắt cố nhìn thật rõ người vừa bước vào. Khi nhận ra hai đứa bạn thân Linh và Kim cô mới thở phào nhẹ nhõm.

- Bà tỉnh rồi hả? Còn đau không? Có chỗ nào khó chịu không? Có muốn uống nước không? Bà ăn gì không để tui đi mua cho... – Kim nhìn thấy Quỳnh đã mở mắt thì vui mừng vội hỏi tới tấp.

- STOP!!! Bà hỏi một lèo kiểu đó làm đầu óc tui quay mòng mòng rồi nè. – Quỳnh nhăn nhó.

- Người ta quan tâm bà mà... Không cần thì thôi... Xí, thấy ghét... – Kim phụng phịu, chu miệng kéo dài giọng nói.

Linh phì cười. Đúng là Kim có khác, lớn rồi mà biểu hiện cứ như con nít ấy, đáng yêu không chịu nổi.

Kim nghe thấy tiếng cười của Linh bèn quay lại lườm cô một cái sắc lẹm càng làm cô cười to hơn. Nhỏ tức tối quay mặt đi không thèm nói chuyện với hai đứa bạn thân nữa.

Linh nén cười, tàng háng một cái rồi nhìn Quỳnh nháy mắt tinh nghịch:

- Khoẻ mau lên để còn đi phục thù nữa cô nương.

- Hả? Phục thù gì cơ? Bộ trong lúc tui hôn mê có kẻ nào giở trò gì à? – Quỳnh ngơ ngác hỏi lại.

- Haha... Báo cho bà một tin, kết quả trận đấu là hoà nhá. – Kim quên cả giận dữ, nhanh nhẩu thông báo, lại còn cười một cái rõ đều chọc tức Quỳnh.

- Ồ...Biết rồi... HẢ? CÁI GÌ CƠ? HOÀ Á??? Khụ khụ khụ... –Quỳnh gật gù rồi bật dậy hét ầm lên. Mới tỉnh dậy nên cổ họng vô cùng khô khốc và đau rát mà Quỳnh lại “mở volume” quá to, một cơn ho dữ dội ập đến làm Quỳnh ho mãi không dứt.

- Cái gì? Khụ khụ...Hòa? Sao lại hòa? Rõ ràng là tui đánh choco ta nằm trước cơ mà. Tại sao lại như thế? – Quỳnh gào lên tức tối - Tui phải đòi bồi công bằng mới được. – Quỳnh xoay người ngồi dậy, động vào vết thương chỗ bụng nên mặt mũi nhăn nhó khẽ la lên một tiếng nhưng rồi vẫn vịn vào vai Kim và Linh để bước xuống giường, mớ dây dợ bị nhỡ giật khỏi người không thương tiếc.

- Không được! Bà đang bị thương nặng như thế này mà. Không được đi!!! - Kim ngăn cản, ép Quỳnh ngồi xuống.

Quỳnh vẫn một mực đòi đi “kiện”, khí thế hùng hục.

- Để nó đi đi. Bà không cần nổi nó đâu. – Linh lên tiếng vì vốn biết con bạn nó cứng đầu cứng cổ từ nhỏ, lại còn hiếu thắng nên chắc chắn sẽ không chịu nhường nhịn.

Quỳnh gắng gượng ngồi dậy lại động vào vết thương nên mặt mỗi lúc một tái mét, mồ hôi đổ nhễ nhại trên khuôn mặt nhưng vẫn cứng đầu không chịu nghe lời ai. Đỡ Quỳnh dậy mà Kim và Linh xót hết cả ruột.

Ngồi trên chiếc xe lăn, mặt mày Quỳnh nhả nhó như khi ăn ớt, đi qua chiếc giường Ngọc An nằm, cô ta vẫn còn nằm bất động với những vết bỏng đã được băng bó kín mít.

Magical Love

Vì đang là giờ giải lao nên ban giám khảo đang ở trong phòng họp nghỉ ngơi. Mọi người đang trò chuyện vui vẻ và bàn tán về các phần thi thì...

Rầm

Cánh cửa phòng ban giám khảo suýt nữa thì rụng mất vì cú đấm của Quỳnh khiến mọi người khiếp đảm (đau mà khỏe thể).

- Tôi có chuyện muốn nói với mọi người. - Quỳnh đồng dục nói.

Mọi người nhìn chăm chú vào cô gái mới xuất hiện với vẻ đang chờ được nghe tiếp. Chỉ riêng bốn chàng trai là có vẻ đoán trước được lí do Quỳnh đến đây, trên môi vẽ lên nụ cười thích thú.

Xuống xe lăn, Quỳnh chậm chạp bước lại gần mọi người, nói:

- Tôi muốn được giải thích về kết quả trận đấu của tôi. Rõ ràng Ngọc An là người ngã xuống trước, đến bây giờ vẫn còn chưa tỉnh lại. Cớ sao kết quả lại là hoà?

- Nhưng trong suốt trận đấu tôi thấy cả hai người có thực lực ngang nhau, cô ấy cũng chiến đấu đấu kém gì cô đâu? - Một thành viên trong ban giám khảo lên tiếng.

- Tôi nghĩ hai thí sinh nào thực lực cũng ngang nhau thôi, nếu không hệ thống đấu xếp chung với nhau? Điều này chắc mọi người rõ hơn tôi chứ nhỉ? - Quỳnh phản bác, giọng nói có phần mỉa mai.

Các vị giám khảo nhìn nhau không biết nói thế nào vì quả thật Quỳnh nói đúng. Họ lăm lét đưa ánh mắt quan sát biểu cảm của một người thì lập tức nhận được cái lừ mắt đe dọa càng khiến họ rối hơn.

- Tôi có một ý kiến thế này. Nếu cô không hài lòng với kết quả thì có thể tổ chức thi lại sau ba ngày nữa. - Một người khác đánh bạo lên tiếng.

- Không được! Tôi nghĩ như vậy là không hợp lí. Rõ ràng phần thắng nghiêng về tôi thì tại sao phải thi lại làm gì? - Quỳnh đánh giọng, đôi mắt đen xoáy sâu và người vừa nói. Tuy cô đang bị thương nhưng phong thái toả ra vẫn đủ áp đảo người khác.

- Cô... Thế này không được thế kia không xong. Rốt cuộc cô muốn thế nào? - Một người đã hơi mất bình tĩnh.

- Tôi làm sao? Ý tôi thế nào chắc mọi người đã rõ. Còn nếu mọi người muốn thi lại thì... Ok thôi. Thi ngay bây giờ luôn đi. - Quỳnh cao giọng thản nhiên nói.

- Nhưng... Bây giờ cô ta đang bị thương nghiêm trọng, làm sao có thể đánh được? - Một người trong ban giám khảo lên tiếng kèm theo chút không vừa lòng.

- Đấy nhé! Các người thừa nhận rồi nhé, cô ta bị tôi đánh đến trọng thương bây giờ nằm bẹp trên giường bệnh còn tôi thì ngồi ở đây và nói chuyện bình thường được rồi. Vậy nên làm ơn phân xử cho đúng đắn một chút đi. - Quỳnh nghiêm mặt.

Mọi người ai nấy đều nhìn nhau, rất muốn thay đổi kết quả nhưng vẫn còn sợ ai-kia.

- Hahahaha.... Quả nhiên rất thú vị. Ta quyết định thay đổi kết quả: Phan Như Quỳnh thắng! - Cánh cửa bật mở, thầy Hiệu trưởng bước vào, trên mặt hiện rõ sự hài lòng thích thú - Như vậy được chưa, cô bé?

- O...O... Được, Được ạ... - Quỳnh lúng túng, không nghĩ ông Khiêm sẽ xuất hiện vào lúc này.

- Điều bộ hùng hổ lúc này đâu rồi? - Ông Khiêm cười trêu chọc.

Thẹn quá hoá giận, Quỳnh hậm hực nói:

- Là do bọn họ không công bằng chứ bộ, đâu phải do em.

Nói xong cô nàng vội vàng vàng cúi người chào rồi chạy biến, quên luôn cả những vết thương đang hoành hành.

Mọi người trong phòng thở phào nhẹ nhõm, may mà thầy Hiệu trưởng xuất hiện, nếu không họ thật không biết xử lý thế nào.

Magical Love

Đang bị thương lại còn chạy nhanh, chẳng mấy chốc mà Quỳnh đã mệt đứt hơi. Nhỏ vội dừng lại, vịn tay vào lan can thở lấy thở để. Những vết thương liên tục chống đối, nhói lên từng cơn làm môi Quỳnh mỗi lúc một nhợt nhạt. Vì vận động mạnh nên vết thương chưa khép miệng chảy máu nhiều hơn, lớp băng dày đã loang chút sắc hồng.

- “Đúng là xui tận mạng mà.” – Quỳnh lẩm bẩm, không ngừng nhăn nhó.

Chợt một cánh tay vỗ nhẹ lên vai cô, Quỳnh quay ngoắt lại. Trước mặt là khuôn mặt cười cợt đáng ghét của Nam. Đang đau nên Quỳnh cố tình lơ đi, định bụng tiếp tục đi về phòng mặc kệ tên oan gia ấy. Nhưng khi Quỳnh vừa bước đi được một bước thì bàn tay to khỏe ấy đã giữ chặt Quỳnh lại không cho đi.

Quỳnh quay lại, đang chuẩn bị tư thế mắng Nam một trận thì cậu đã lên tiếng:

- Vết thương sao rồi?

- Xời... Cảm ơn lòng tốt đột xuất của anh. Vẫn sống, chưa chết được đâu.

Quỳnh bĩu môi đáp, ngữ điệu rõ phần châm biếm. Nam không chấp, nụ cười trên môi càng đều hơn. Cậu khiêu khích:

- Tôi chỉ sợ cô quá shock khi nghe được một sự thật thôi. Lỡ cô đang yếu xui lại thêm cú shock này rồi lăn đùng ra đấy thì tính sao?

Quỳnh tò mò không biết Nam đang nói đến điều gì, mở tròn mắt nhìn Nam chờ đợi. Cậu cố nhịn cười, ghé sát tai Quỳnh, nhả nhả từng chữ:

- Là... Lúc đầu mọi người quyết định cho cô thắng, nhưng tôi cố tình gây áp lực để họ phải đưa ra kết quả hoà đấy. Hahahahaha...

Nam cười vang rồi ung dung bước đi để mặc Quỳnh đang đứng ngơ ngẩn. Lúc bóng cậu vừa khuất sau dãy cầu thang cũng là lúc khắp dãy hành lang vọng lại tiếng gào giân giữ:

- VƯƠNG NHẬT NAM!!! ANH CHẾT VỚI TÔI!!!

Magical Love

Nãy giờ ngồi trên khán đài mà Nhi cứ bồn chồn không yên, không biết lũ bạn như thế nào rồi. Tâm trí cứ loạn cả lên đến nỗi không thèm quan tâm đến bài thi của mình sẽ bị người ta cho ra thế nào khi năng lực của nó chẳng thế nào mà đảm bảo được. Khi nhận được điện thoại của Kim thông báo mọi chuyện đã ổn, nó mới bớt lo lắng hơn một tẹo.

Nó ngồi tí tởn một góc, khoan khoái xem các trận đánh kịch liệt, hò hét í ới cổ vũ. Chẳng có gì lạ cả bởi năng lực của nó không thể nào chiến đấu được, nó chỉ tham gia các khóa học về phòng thủ, tấn công đối phương bằng thể thuật thôi. Cả trường có mình nó là năng lực khác lạ, vậy nên nó tin chắc mình sẽ không phải thi đấu khổ cực.

Các trận đấu đều đã trôi qua, chỉ còn mình Nhi là chưa chiến đấu. Nó đang hí hửng chờ xem mọi người sẽ quyết định cho nó thi kiểu gì thì giọng MC cất lên:

- Thí sinh cuối cùng của chúng ta là: Hoàng Bảo Nhi. Mọi người cũng biết rồi đúng không, năng lực của cô gái này rất ư là đặc biệt. Vậy nên phần thi cũng sẽ đặc biệt không kém, chắc chắn mọi người sẽ bất ngờ đấy. – Anh MC cao giọng giới thiệu, mắt nhìn thẳng vào Nhi mà trên môi lại nở nụ cười bí hiểm.

- “Thôi xong! Lại trò gì nữa đây?” – Nhi rùng mình, mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau chảy ròng ròng.

- Và lần này thử thách của cô ấy sẽ là...là... HẠ GỤC MỘT CON ARUSSSS..... – Anh ta càng ngày càng cao hứng hơn, có vẻ cũng rất hồi hộp chờ xem trận đấu này.

- Hớ???? - Nhi tá hỏa, không biết tại sao mình lại phải thi đấu mà thi đấu lại cùng với một con dị thú do sản phẩm sinh học công nghệ cao tạo ra.

Mọi người ai cũng xì xào về trận đấu kì lạ này và cũng rất phần khích khi chờ đón phần thi của Nhi.

Chưa hiểu trời đất ra sao Nhi đã bị thôi thúc xuống sàn đấu. Lê từng bước xuống sàn đấu, nó không ngừng cầu nguyện, lạy trời lạy phật cho mình được bình yên.

Một chiếc chuồng lớn xuất hiện giữa sàn đấu, cánh cổng sắt nhốt con Arus từ từ mở ra. Một con thú dị dạng trông đến gớm ghiếc lao ra như tên bắn.

Nhi hơi hoảng, con thú này có nét gì đó giống giống con thú đã tấn công nó trong khu rừng lúc nó đi lạc và cái con đó chết mất xác chỗ nào rồi nó cũng không rõ.

- Grừ... Grừ...

Những tiếng gầm phát ra từ miệng con quái làm Nhi xanh cả mặt, tay chân bây giờ như hóa đá cả, cứng ngắt không cử động được, não không kiểm soát nổi tứ chi.

Con Arus cấp hai, không gọi là mạnh nhưng vẫn có thể giết người bởi nó có năng lực đặc biệt cộng với những cái vuốt nhìn giống mấy chông sắt được vót nhọn như trong thời chiến ngày xưa. Hai mắt nó đỏ lòm nhìn dáo dác và Nhi trở thành tâm điểm chú ý của nó. Cái mồm rộng tanh tưởi như xác chết rữa dần mở, lộ cả hàm răng nhọn hoắt chẳng thua gì mấy cái móng của nó, óng ánh sắc tím bởi nước bọt có độc của nó. Trông nó như một con gấu xám khổng lồ và Nhi thì đứng chưa cái hông của nó.

Sợ hãi toàn tập!

Nhi cố gắng trấn an mình, cầm chắc cây gậy bằng gỗ trong tay, trong túi có thêm các ống quận chứa năng lực đặc biệt chỉ dùng được một lần. Nhi lùi lại, lùi lại dần dần để giữ khoảng cách an toàn đối với con thú.

Bàn tay đã ướt nhẹp mồ hôi, Nhi nhìn con Arus không chớp mắt cẩn thận quan sát chuyển động của nó.

- Grừ... - Con Arus lại gầm thêm tiếng nữa khiến Nhi giật thót.

Con quái vung tay, gió giật mạnh kèm theo những mũi tên bằng gỗ vót nhọn như chông bay tới tấp đến chỗ Nhi.

Nhi nhanh chóng rút ống quận chứa nguyên tố gió ra, gió to nổi lên cuộn cuộn như lốc hút những mũi tên đó nay ngược trở lại làm con Arus lao đao né tránh rồi ngã phịch xuống đất. Mặt đất khe rưng chuyển vì sức nặng của con thú.

Là quái thú cấp hai nên con Arus không mạnh lắm, nó dễ bị tác động bởi những đòn tấn công nên cơ hội thắng không phải là không có.

Nhân cơ hội này Nhi chạy nhanh tới chỗ con thú to xác đang nằm sõng soài trên đất mà đánh tới tấp, bởi nó quá to nên khi đánh Nhi bàn tay Nhi muốn sưng rộp cả lên. Nhưng lực của Nhi cũng không đủ mạnh để làm nó đau đớn nên tất cả những cú nện của nó đều như gãi ngứa với con Arus.

Con quái trở mình, tay chân nó quơ loạn làm Nhi chao đảo. Con thú nhìn Nhi rồi hất tay, quãng nó một đoạn khá xa.

Nhi như bị giáng một cây búa nặng cả tấn, khắp thân đầy vết xước tứa máu, nằm bệt ra đất thở hổn hển mà không ngừng gồng mình chống chịu những cơn đau toàn thân do năng lực phát tác. Nó mệt đến nỗi thở không nổi nữa, nước mắt cùng với mồ hôi ứa ra trông đến xót xa.

Nhi gắng gượng đứng dậy khi vết thương đã hồi phục hoàn toàn chỉ thấy những vết máu còn dính trên tay, trên chân và khắp người.

Nhi trừng mắt nhìn con thú đang di chuyển về phía mình, con thú không biết tại sao lại khựng lại rồi khe lùi về sau mấy bước.

Rút ống quận “lôi” trong túi ra, quần vào cây gậy, cầm chắc cây gậy trong tay, nó lao nhanh đến chỗ con thú đang đứng được ra đó, nhắm tầm khoảng cách vừa đủ, nhanh chóng kết án.

Vút...

Chiếc gậy phóng như bay tới chỗ con thú.

Xoẹt...

Lôi điện phóng ra bao lấy cây gậy như một tia điện bén nhọn, cắm phập vào bụng con thú, máu phun ra kèm với tiếng xoèn xoẹt của điện bị chạm cùng thứ mùi khét lẹt bốc nghi ngút từ người nó. Khắp thân vẫn còn tia sáng lấp lánh bởi dư âm của cú đánh.

Rầm

Con Arus khụy xuống, máu của nó đã chảy thành vũng nhưng nó vẫn còn gượng được mà chưa có dấu hiệu gục ngã.

Nhi cắn môi, tự nhủ phải chớp thời cơ thật nhanh, Nho rút tiếp ống quận “hoả”, nó chạy nhanh tới chỗ con thú, ống quận được xỏ tung ra, quần xung quanh nó thành một hình thù dị dạng nhưng kín mít.

- Kết thúc tại đây nhé! - Nhi khẽ cười.

Kết án...

Phùng

Ngọn lửa dữ dội tàn khốc bùng lên sáng lóa cả sàn đấu, sức nóng khủng khiếp lan tỏa khắp nơi.

Tiếng gầm rú đau đớn của con thú quần quai trong đồng lửa làm mọi người khiếp đảm. Trông nó như một bó đuốc khổng lồ đang cháy hừng hực.

Mọi người thoáng sợ hãi khi nhìn thấy cảnh tượng này. Nhi thì đứng trơ ra đó, mặt ghê tởm, chẳng biết nó nghĩ gì nữa.

Phần thắng đã quá rõ ràng, mọi người hò reo vì lòng dũng cảm và trí thông minh của Nhi. Tuy nhiên nó có vẻ có không được vui lắm vì đã hại chết con vật kia.

- “Xin lỗi...”

Nhi thần thờ định rời khỏi sàn đấu thì một tiếng động chói tai vang lên.

Két...

Hàng loạt chiếc lồng to lớn khác hiện ra, bên trong là những con quái thú với mọi cấp độ đang lồng lộn gào thét. Và một điều đặc biệt: những cánh cổng đang được mở rộng.

Nhi lạnh buốt sống lưng, cảm nhận từng hơi thở nồng nặc mùi hôi thối của những con Arus.

Một con, hai con, ba con, bốn con, năm con... Cả một bầy Arus gầm chực con.

Ánh mắt đỏ lòm nguy hiểm đến ớn lạnh, tiếng gầm gừ inh tai nhức óc cứ liên tiếp phát ra, mớ lông đen tuyền của từng con dần lộ ra trước ánh nắng của buổi chiều làm chúng trở nên chói mắt không chịu được.

Rầm... Rầm... Rầm...

Chiếc cửa sắt của những chiếc chuồng lớn bị chúng đánh bay ra sàn đấu móp méo một cách đáng thương, Nhi đứng đó bất động, tim như muốn ngừng đập.

- Á...Á...Á... Arus xông chuồng... - Mọi người trên khán đài hét lên kinh hãi.

25. Chương 24 : Cứu Nguy

Tất cả mọi người trong đấu trường Campus, từ khán giả đến ban giám khảo đều kinh ngạc mà đứng bật dậy. Một vài người quá sợ hãi hét ầm lên tìm đường chạy trốn.

- Xác định năng lực của bọn chúng đi, nhanh lên. - Thiên tức tức ra lệnh cho cấp dưới, giọng tràn ngập sự căng thẳng.

Những người thư kí mở ngay một bảng điện tử, những chấm đỏ hiện ra kêu bíp bíp liên tục, màn hình chớp nháy rồi chuyển sang màu đỏ.

Là báo động nguy hiểm!

- Báo cáo, là lũ Arus cấp 7. Có 12 con. Bọn chúng đều sử dụng được hai đến ba nguyên tố tự nhiên...

Không kịp nghe hết thông báo từ anh thư kí, bọn hắc đã vội vàng dùng khả năng nhanh nhất có thể để bay xuống phía dưới, trên mặt ai cũng đầy sự căng thẳng và lo lắng.

- Chết tiệt! Tại sao lại xảy ra chuyện này? – Nam tức tối.

- Xuống đó ngay trước khi mấy con vật đó xé xác nhỏ ấy ra. - Quân nói.

Bọn hắc đồng loạt phi ngay xuống dưới, lướt như gió chỉ thấy những cái bóng mờ ảo vụt qua trong tích tắc, nhanh hơn cả một cái nháy mắt.

Bởi vì là ban giám khảo cho nên bọn hắc phải ở nơi cao nhất của đấu trường, trong khi đó đấu trường Campus rất to lớn đến tận 50 hàng ghế tương ứng với 15 tầng lầu và bọn hắc ở tầng thứ 15.

Ngay khi bọn hắc vừa chạm chân xuống tầng đầu tiên, Phong đã nhanh chóng vô hiệu hoá lớp bảo vệ do mình tạo ra để có thể xuống sàn đấu một cách dễ dàng. Nhưng không đơn giản như thế.

Hàng loạt cửa chặn ngầm đã được kích hoạt từ khi nào, những cánh cửa bằng thép dày hơn một gang tay, sâu sù và đầy gai nhọn không thể nào tiếp cận hay đụng chạm gì đến nó được. Tất cả có 15 cửa chặn và khó khăn nhất là cửa thứ 15, cánh cửa vững chãi và to nhất.

Bọn hắc thực sự điên tiết khi gặp tình huống này trong khi đang rất gấp.

- Đánh vỡ cửa này đã, nhanh giải khóa ấy cửa sau đi. - Phong nói như hét. Những người theo sau vội vã làm theo, dây thần kinh căng như chấu.

Đây cũng không phải là một điều quá khó khăn bởi vì tuy các lớp bảo vệ đều chịu được những đòn tấn công của năng lực cấp 7, nhưng khi bọn hắc cùng hợp sức lại thì lực mạnh hơn nhiều lần và chúng sẽ bị phá vỡ ngay tức khắc. Tuy nhiên việc này khá mất thời gian vì có tới 15 cửa, nếu muốn chúng bị phá vỡ nhanh chóng thì phải tìm ra sơ hở của lớp bảo vệ và tấn công dồn dập vào đấy.

Vì các lớp chặn ngầm này được xây dựng do các bậc tiền bối nổi tiếng mà chưa từng được sử dụng nên bọn hắc cũng không nắm rõ cấu tạo của chúng. Điều này khiến bốn người như muốn nổi điên lên.

Magical Love

Nhi không thể cử động được, chân tay nhũn ra mềm oặt, cái khớp xương như trật ra khỏi khớp nối của nó, bần thần và run bần bật.

Kim Linh và Quỳnh quá hoảng sợ chạy nhanh xuống sàn đấu nhưng không thể nào xuống được khi bị kết giới chặn đứng. Tội bạn kêu gào thảm thiết, khản cả cổ họng:

- Nhi đứng dậy đi, chạy nhanh đi, Nhi!

Trong lòng quá sợ hãi cộng thêm nỗi lo lắng như lửa đốt muốn thiêu cháy ruột gan, cả ba đều quên mất cả những vết thương chi chít trên mình mà gào thét mong Nhi nghe thấy mà chạy đi.

Nhi nghe tiếng hét thảm thương của ba con bạn thân, cố gắng cử động một ngón tay, nó đã dần hoạt động trở lại. Khó khăn lắm nó mới đứng dậy được. Hai chân run lẩy bẩy và cứ quíu lại với nhau như không còn sức lực nữa.

Nó nghe cả được tiếng tim đập loạn xạ, nhanh mạnh như muốn đập vỡ tung lồng ngực của nó mà chạy thoát giống như nó bây giờ.

Nó tự nhủ bình tĩnh, phải bình tĩnh lấy hết sức bình sinh mà chạy.

Nhi nhìn quanh rồi hóa đá. Chạy đi đâu bây giờ? Cửa thoát hiểm, cửa ra sao lại đóng kín bưng như thế kia?

- “Mình sẽ chết tại đây sao? Không được, không được chết, tụi nó còn đang lo lắng ỉnh, làm sao mình chết được? Mình còn muốn sống nữa, mình chưa đi hết thế giới này, chưa hưởng thụ được cuộc sống là bao nhiêu, mình còn quá trẻ mới 17 tuổi thôi. Không thể được. Nhưng làm cách nào? Làm thế nào mới thoát ra được, bọn chúng quá đông và quá to lớn, gấp mấy lần con quái kia. Ôi, mùi của nó nặng quá, sát khí nữa, sao lại đáng sợ thế này. Mình còn hai ống quận ”thủy” và ”thổ”, một ít bom khói, phi tiêu và một chiếc dao găm. 12 con tất cả, nhiều đây không thể đánh nổi bọn chúng, cách duy nhất là mở đường máu thoát thân thôi. Phó mặc cho số phận vậy.”- Nhi thở hắt ra, đôi mắt tuy vẫn đầy sợ hãi nhưng có thể nhìn ra sự mạnh mẽ, quyết tâm kì lạ.

Bọn Arus héch chiếc mũi xấu xí của chúng lên. Chúng đang ngửi thứ gì đó.

Một tiếng gầm vang lên rung chuyển mặt đất. Nó ngửi thấy mùi máu. Máu của con Arus vừa bị Nhi hạ gục. Mùi tanh nồng mằn mặn làm bọn chúng như lên cơn nghiện. Lũ Arus gầm rú những tiếng động ỉnh tai nhức óc như muốn khiến người ta phát điên. Tiếng rú làm chim chóc gần đó bay loạn, mặt đất cũng rung mạnh.

Nhi lão đảo rồi ngồi phịch xuống, hai tay ôm chặt lấy tai, nhắm tịt mắt lại.

Bọn Arus nhận ra đồng loại của chúng, chúng đang làm gì vậy?

Bọn quái vật bu lại xung quanh xác con Arus kia, tiến sát vào nó, mỗi lúc một gần. Cả đám cúi xuống, ngửi ngửi và rồi...xé xác đồng loại.

Nhi không tin nổi vào mắt mình nữa. Mùi máu tanh bốc lên nồng nặc, xộc thẳng vào mũi nó. Cái cảm giác thật ghớm ghê! Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng Nhi, cơn buồn nôn trào lên đầy ự cổ họng. Nó muốn nôn sạch mọi thứ, quá ghê sợ.

Máu từ chỗ bọn chúng chảy ngày càng nhiều còn Nhi thì bụm miệng nôn thốc nôn tháo, đầu óc hoa cả lên, lão đảo.

Mấy phút sau, lũ Arus tản ra, lộ những chiếc xương trắng hếu lăm lăm tắm máu của con thú tội nghiệp khi bị đồng loại ăn thịt.

Cảnh tượng hãi hùng bày ra trước mắt khiến mọi người đều sợ hãi, hét lên ầm ĩ. Một vài kẻ yếu tim đã trợn mắt hãi hùng rồi ngất xỉu.

Nó còn hoảng hơn những người khác mấy trăm ngàn lần khi chính nó là người trực tiếp đối diện với cảnh thực đây máu me này.

Magical Love

Bọn hấn đang dùng sức mạnh để phá vỡ những hàng rào chắn, đồng thời ra lệnh cho anh thư kí dùng máy tính hệ thống tắt hết những lớp bảo vệ còn lại. Khi nhìn thấy cảnh tượng đó bọn hấn càng thêm khẩn trương, sự lo lắng lấn chiếm toàn bộ lí trí.

- Xong chưa hả? – Nam gắt.

- Dạ....Dạ...chưa ạ. - Anh ta ấp úng, nét căng thẳng lộ rõ trên gương mặt qua những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán.

- Không xong rồi, có sự cố. Các mã khóa cửa đều bị virus xâm nhập và đây là loại virus rất lạ, tôi chưa thấy bao giờ, nó đang ăn dần các phần mềm của chúng ta với tốc độ khá nhanh.

- Cái gì? Sự cố gì nữa? Chúng ta mới phá được bốn lớp chắn, nếu chờ chúng ta phá hết thì có khi nổ ẦY đã... - Quân quát lên, vò đầu bứt tai thống khổ.

- Các người làm ăn kiểu gì vậy hả? – Nam bực tức quay sang xả giận.

- Đưa đây! - Thiên giật lấy cái máy tính từ tay anh ta một cách thô bạo và có phần giận giữ.

Cũng không có gì lạ bởi Thiên là người thừa kế tập đoàn chế tạo phần mềm cho các tổ chức chính phủ và phi chính phủ, không những thế còn là tập đoàn lớn mạnh nhất thế giới về lắp ráp chế tạo đồ điện tử và mạnh nhất là lắp ráp máy bay, ô tô... Vì vậy cậu đương nhiên là một thiên tài về tin học nếu không muốn nói là không có đối thủ.

Những ngón tay thon dài lướt một cách chóng mặt trên chiếc máy tính, tiếng lạch cạch phát ra từ bàn phím nghe đều đều với âm điệu cực nhanh. Thiên thoảng cau mày:

- Virus lạ. Các cậu cố thêm chút nữa, tôi sẽ xử lí nó trong vòng ba đến bốn phút. – Thiên quay sang Phong nói chắc chắn.

Phong không có biểu hiện gì thể hiện sự tức giận, nhưng lực toả ra mỗi lúc một mạnh, những đường gân hằn rõ trên cánh tay sẵn chắc.

Ầm...Ầm...Ầm...

Bụi bay mù mịt.

Cánh cửa thứ 5 đã bị hạ gục.

Tình hình hết sức cấp bách, trong lòng bọn hắn trở nên bồn chồn không yên.

Magical Love

Nhi đang cố lấy lại tinh thần sau trạng thái hoảng loạn cực độ kia. Nó lùi ra sau giữ khoảng cách với bọn Arus một cách hết sức cảnh giác, đảo mắt liên tục cố gắng không bỏ sót một chi tiết nào dù là cử động nhỏ nhất của lũ quái vật.

- Grừ... Grừ... Grừ...

Những tiếng gầm vang lên làm lung lay tất cả mọi thứ. Lại cái mùi hôi thối bốc ra từ cái mồm không chút thiện cảm của nó khiến Nhi lại thấy buồn nôn mặc dù đã cho tất cả “của cải” trong bụng ra ngoài.

Chúng nhìn xuống đất vì ngửi thấy.... mùi người. Đôi mắt đỏ ngầu nhướn lên, có vẻ chúng đang rất thích thú khi nhìn thấy...đồ trắng miệng sau bữa ăn rất hợp khẩu vị vừa rồi.

Nhi run bần bật, lại lùi ra sau mấy bước. Bọn Arus tiến lại chỗ Nhi, những bước chân của chúng cứ như sấm rền bên tai.

Rút ống quần “thuỷ” sau túi ra một cách nhanh nhất có thể, Nhi vung nó lên cao rồi kết ấn.

Một dòng thác lũ lớn hiện ra, nước đồ ào ào xuống mạnh đến nỗi lún cả mặt đất tạo thành một hồ vực sâu thẳm. Lũ Arus lão đảo rồi ngã phịch xuống đất, có hai con không giữ được thăng bằng bị cuốn theo dòng nước xuống cái vực không nhìn thấy đáy kia.

Nhi nhân cơ hội tẩu thoát, nó guồng chân chạy nhanh nhất có thể, tránh cái nơi quái quỷ này càng xa càng tốt.

Vúttttttt...

Ầm... Ầm... Ầmmmm...

Một con Arus từ phía khác bổ nhào tới, nó vung cái chi trước ra và quật Nhi một cái mạnh như trời giáng. Nhi lăn lóc trên mặt đất, bị hất ra một đoạn xa và đập mạnh vào sàn đầu phát ra một tiếng rầm chói tai.

Bụi bay mù mịt tạo thành một đường thẳng theo đường Nhi vừa bị bắn ra.

Mọi người há hốc miệng khi nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi.

Tại nó hét không thành tiếng nữa, cả người như hóa đá với những gì diễn ra trước mắt. Nước mắt cứ thế mà rơi lã chã không ngừng.

Lũ Arus với Nhi chẳng khác gì một bầy mèo rừng vồ một con chuột nhỏ đáng thương.

Nhi nằm trên vũng máu. Bất động.

- Nhi...i.....i....! - Tụi nó hét lên, giọng trở nên khàn đặc, tiếng được tiếng mất đầy thê lương.

Kim ngồi bệt xuống đất khóc nức nở.

Quỳnh nước mắt rơi không ngừng nhưng không phát ra thành tiếng bởi nhỏ không lên tiếng nổi nữa.

Linh thì như người mất hồn đứng trơ ra đó, đồng tử mở căng hết cỡ, tim như mất đi nhịp đập quen thuộc.

Bọn Arus hú hò ầm ĩ vui mừng khi hạ được con mồi mà chẳng cần đâm đá gì nhiều, một cái quạt tay thế là xong.

Chúng tiến lại chỗ Nhi đang nằm. Mùi máu kích thích chúng. Lũ quái vật tỏ ra phấn khích đến lạ khi ngửi thấy, mắt chúng sáng rực lên, bộ lông đen óng rợn người bỗng chốc dựng đứng. Máu của Nhi có vẻ khá là thơm và hấp dẫn với chúng.

Chúng tiến lại gần Nhi hơn và nó vẫn đang nằm đó, không một cử động biểu hiện của sự sống. Có vẻ chúng đến nhanh hơn, những bước chân khiến mặt đất rung chuyển dữ dội như một cơn động đất bảy tám độ richter.

Chỉ vài bước nữa thôi, chúng sẽ đến bên Nhi và đối xử với nó như những gì chúng đã làm với đồng bọn.

Mọi người căng thẳng cực độ khi chứng kiến một điều có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng ra được, thậm chí cầu nguyện cho cô gái xấu số nằm kia.

Nhi vẫn bất tỉnh và lũ Arus đã ở ngay bên cạnh.

Một con Arus có lẽ là con to nhất vươn tay ra tới chỗ Nhi, những cái vuốt của nó to hơn cả người Nhi và bén hơn cả dao găm.

Con Arus vung tay lên lấy đà và có lẽ dự định của nó sẽ là đâm thẳng xuyên qua người Nhi như xiên một con cá vừa mới bắt được dưới suối lên.

Vútttt...

Phậpppp...

- Grécccc.....

Magical Love

- Mình đang ở đâu đây? Chối mắt quá! - Nhi khê nheo mắt vì ánh sáng đột ngột lọt vào - Mình chết rồi sao? Đây là thiên đường chăng?

Nhi nhìn ngó xung quanh, một màu trắng thuần khiết nhưng lạnh lẽo và đầy ắp nỗi cô đơn.

- Nhi à! - Một giọng nói du dương êm ái cất lên, vang vọng đâu đó. Giọng của một người phụ nữ, Nhi đoán vậy.

- Ai đây? - Nhi ngây ngô hỏi, nó nhìn đảo đảo xung quanh.

- Mẹ đây con. Mẹ đây mà, con không nhớ mẹ sao? - Người phụ nữ hiện ra, thấp thoáng.

- Mẹ ư? - Nhi ngạc nhiên, nheo mắt cố gắng nhìn rõ gương mặt bà nhưng vẫn là một hình ảnh mờ nhạt huyền ảo.

- Nhi à, về với mẹ đi con. Con đi lâu lắm rồi, con rời xa mẹ năm con mới bốn tháng tuổi, còn đỏ hỏn và yếu đuối lắm. Mẹ rất nhớ con, bọn chúng thật ác khi bắt con đi. Về đi con! Về với mẹ đi con! cả nhà rất nhớ con... - Người phụ nữ tha thiết van nài, giọng bà thật dịu dàng và êm tai.

- MẸ!!!! - Nhi mở mắt, khê nheo lại vì chói, mùi máu tanh nồng xộc vào mũi khiến nó nhăn mặt.

Cảm giác đau đớn len lỏi qua thân thể nhỏ bé, nó không thể cử động nổi, ngón tay chỉ khê cựa quậy rồi lại bất lực.

Nó ngược mắt nhìn lên.

Một dáng người...

Một cô gái với dáng người thanh mảnh, mái tóc dài bay phất phơ trong gió đầy yêu mị nhưng sao...máu chảy nhiều quá?

Nhi cảm thấy nóng. Lửa ở đâu ra vậy? Lửa cháy dữ dội, nuốt lấy một con thú to như cái núi, con thú quần quai trong đau đớn, nó rống lên từng hồi chói tai, mùi khét xen lẫn mùi tanh tươi thật không lấy gì làm dễ chịu cả.

Nhưng người kia, hình như bị thương nặng lắm...

Hình ảnh nhòe cả đi không rõ một hình thù nào cả. Trước mắt nó như bị phủ một tầng sương mỏng.

- Hự...

Nhi khẽ rên lên một tiếng đánh động khi cơn đau nhói lên, nó chẳng biết nó bị thương chỗ nào nữa, chỉ thấy toàn thân ê ẩm đến mất cả cảm giác.

Người kia từ từ quay đầu lại. Nhi gắng nhướn mắt nhìn rồi kinh hãi, đồng tử giãn rộng rung rung khi tiếp nhận hình ảnh.

- Cậu có sao không? – Cô ta hỏi một cách đầy quan tâm lo lắng nhưng giọng nói thì thều thào, khoe môi chảy tóc tách máu.

- T..Tư...Tường Vân...? Sao cậu lại...ở đây? Nguy...hiểm lắm... Chạy đi... Mau...chạy mau đi... - Nhi nói như thì thầm, có lẽ Nhi đã cạn kiệt sức rồi.

- Mình không sao đâu. - Tường Vân cố gắng bịt chặt vết thương ngay bụng đang tứa máu, một vết đỏ dài từ trán chảy xuống gương mặt xinh đẹp.

Pặc

Rầmmm

- Vân...Vân... KHÔNG!!!

Con Arus nhân cơ hội túm lấy thân hình mảnh mai của Tường Vân, quăng đi nhẹ bẫng như ném một quả bóng.

Nhi hét lên rồi lại tiếp tục học ra một ngụm máu tươi, nó ho sù sụ.

Siết chặt tay thành nắm đấm, tiếng ngón tay miết trên cát nghe rào rào, Nhi đang cố đứng dậy, tay chân nó run lấy bầy khi chống tấm thân gầy gò lên một cách gượng ép. Nó ngoái đầu lại tìm kiếm cô bạn, đám bụi bay loạn khiến tầm nhìn bị che khuất, không rõ Tường Vân như thế nào chỉ thấy lơ mờ một thân ảnh đang nằm bất động.

Nhi toát hết cả mồ hôi, nó khó khăn lắm mới đứng được bằng hai chân nhưng lưng vẫn hơi khom lưng, cố giữ thăng bằng.

Nó ngược lên, lũ Arus bị dòng nước cuốn đi hai con, bị Tường Vân thiêu cháy một con nhưng vẫn còn đông lắm.

Nhi khe nheo mắt vì chói, liếc ngang liếc dọc theo dõi tình hình. Mọi người trên đấu trường vẫn còn há hốc cả miệng trước những thứ phi thường đang diễn ra trước mắt.

Cuối cùng Nhi cũng thẳng lưng đứng dậy được, đầu óc khá choáng váng và cơn đau vẫn còn âm ỉ trong người.

Nhi lùi lại. Bầy Arus đã để ý đến Nhi, chúng khẽ gầm gừ làm Nhi giật thót tim, lùi lại vài bước nữa giữ khoảng cách và phòng thủ. Nhi nheo mày căng thẳng, mồ hôi rịn ra khiến tóc nó bết lại.

Hai con Arus đột nhiên bật lên cao rồi không thấy đâu nữa. Tim Nhi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực mà trốn thoát.

- “Mấy con Arus đó đâu rồi?” - Nhi nhìn quanh nhưng vẫn không thấy.

Một cái bóng to lớn đột nhiên hiện ra. Ngay trên đầu Nhi. Nó ngược lên. Con Arus đang ở trên đầu nó và chuẩn bị tiếp đất với một vật bẹp dí dưới chân là nó.

Nhanh chóng dùng hết sức bình sinh phóng người ra chỗ khác. Tiếng ầm ầm như bom nổ làm tắt cả choáng váng đầu óc.

Bụi bay tứ tung.

Gió thổi phần phật.

Mặt đất kêu lên những tiếng răng rắc, nứt nẻ giòn tan.

Nhi trầy trụa, hai tay nhem nhuốc máu chống xuống mặt đất, ho khùng khục, lại một ngụm máu trào ra.

- “Tại sao lại liên tiếp phun ra máu thế này?” - Nhi tự hỏi nhưng nhanh chóng gạt sang một bên.

Bụi dày quá, Nhi nhìn quanh rồi ánh mắt sáng rõ khi nhìn thấy Tường Vân đang nằm bất động cách đó chưa đến hai mét. Nhân cơ hội hiếm hoi này, Nhi cố gắng lết thân mình đến chỗ Tường Vân, nó sẽ lợi dụng đám khói để tẩu thoát.

Ầm.....Bọn Arus dai như đũa, chúng tiếp tục những hành động điên rồ đầy thú tính.

Một con Arus đã phát hiện ra Vân. Nhi chưa kịp đến chỗ Vân thì con Arus đã đứng bên cạnh Vân đang bất động. Nhi nhận thấy điều chẳng lành, hết nhìn con Arus rồi nhìn sang Vân. Mục đích của lũ quái vật quá rõ ràng. Chúng muốn ăn thịt Vân, có lẽ chúng thích ăn thịt chết. Nhưng Vân còn sống hay đã... Nó không thể ngờ được Tường Vân sẽ ra cứu nó, nếu cô ta chết chắc chắn nó sẽ ân hận cả đời.

Con Arus lại vung tay lên, những cái vuốt của nó lóe sáng như một miếng kim loại được mài giữa nhọn hoắt giữa ánh mặt trời buổi chiều.

Nhi lao đến chỗ Vân đang nằm.

Nhanh như cắt, những chiếc vuốt như lưỡi hái tử thần đang phóng đến.

Xoẹttttt...

Tiếng vải rách xen lẫn với tiếng da thịt bị cào xé vang lên.

Máu chảy tí tách ướt thấm chiếc áo trắng.

Tường Vân đang che chắn cho Nhi, tấm lưng của nhỏ bị một vết cắt sâu hoắm.

Nhi đứng hình, tim ngừng đập. Tường Vân mỉm cười với nó, mặt nhẵn lại vì đau đớn. Cô nàng từ từ gục xuống.

Nhi đứng thất thần, dây thần kinh có lẽ không truyền máu đến tim được nữa.

Nhi cũng từ từ thả lỏng cơ thể lâm vào trạng thái rơi tự do.

Con Arus lại vung tay lên một lần nữa. Nhưng Nhi nào có để ý đến nữa.

Phậppp...

Gió thổi mạnh mẽ, mùi hương đó thật lạ và thật thơm, gió đùa nghịch khẽ mơn trớn trên mái tóc của Nhi.

Phịch....

Tiếng động giống như vật gì vừa rơi rớt xuống đất.

Tường Vân nằm trên đất nhưng...đôi mắt to tròn vẫn mở, nhìn một người, trên môi cố nở nụ cười thật đẹp, nhưng sao nụ cười ấy chưa chất quá.

Người đó thật cao lớn và hoàn mỹ.

Là Phong...

- “Anh không hề để ý đến em cho dù em có bị thương đến cỡ nào đi chăng nữa...”

Phong đỡ Nhi một cách nhẹ nhàng, ôm gọn thân hình bé nhỏ nâng niu dịu dàng. Ánh mắt màu xanh khẽ quét qua con Arus đã bị bay đầu.

26. Chương 25 : Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Phong ôm Nhi phóng vút qua đầu trường đồ võ, cảm nhận cơ thể bé trong vòng tay đang run lên từng đợt mà khe xốt xa. Nhi nhắm nghiền đôi mắt, hàng lông mày nhíu chặt lại, cả khuôn mặt trắng bệch thiếu sức sống, chỉ có khoé môi vẫn khẽ rỉ từng giọt máu.

Đập tung cánh cửa phòng cấp cứu, Phong nhanh nhẹn đặt Nhi xuống chiếc giường nghỉ, đắp chăn lại cẩn thận, Phong quay lưng lao vút đi chỉ để lại chiếc bóng mờ rồi dần tan biến.

Cùng lúc đó, Thiên cũng đưa Tường Vân vào phòng nghỉ và đặt cô ta ở chiếc giường bên cạnh. Bác sĩ đã được gọi đến làm cậu cũng thấy an tâm phần nào. Đưa mắt sang nhìn Nhi, trong lòng cậu lại dấy lên nỗi bất an.

Magical Love

Rầm!

Thêm một con Arus nữa bị hạ, những giọt máu đỏ tươi bắn tung toé khắp nơi, vương cả lên những bộ quần áo đẹp để tạo thành những vệt đỏ thẫm.

Mặc dù đều sở hữu sức mạnh phi thường nhưng đối diện với những con quái thú đã mất kiểm soát này bọn hấn vẫn phải nâng cao cảnh giác vì chúng đều là những con Arus mạnh nhất, vốn được huấn luyện cẩn thận nhằm bảo vệ trường khi cần thiết. Không hiểu sao hôm nay chúng lại bị như vậy. Những con người ngồi trên khăn đài mặt mày xanh lét, một số người khóc la ầm ĩ hoặc ngất xỉu. Không ai bảo ai tất cả đều kéo nhau chạy khỏi nơi nguy hiểm này. Chẳng mấy chốc cả đầu trường đã vắng hoe, chỉ còn những chàng trai uy dũng đối diện với những con Arus đang trong cơn khát máu.

Gió bắt đầu nổi lên, bụi bay mù mịt. Gió thổi mạnh tạo thành những vòng xoáy sâu như muốn nuốt chửng mọi thứ. Chúng bắt đầu di chuyển về phía lũ Arus, cuốn phăng mọi thứ trên đường đi, va đập mạnh vào những bức tường tạo nên những vết nứt chạy dài. Tốc độ của cơn lốc nhanh như vậy nhưng cũng không quá khó khăn cho lũ Arus trong việc tránh né. Mặc dù sở hữu thân hình không mấy gọn gàng nhưng có vẻ điều đó không ảnh hưởng lắm đến việc di chuyển của chúng. Những con Arus khôn khéo cúi người xuống, lách sang trái, nhảy sang phải tránh né. Chỉ có duy nhất một con đứng quá gần không kịp tránh đòn nên hứng gọn cơn lốc khổng lồ, nó bị đánh bay khá xa, đập mạnh vào bức tường và ngã lăn ra đất, có vẻ không thể đứng dậy được.

Cơn gió lốc bỗng chốc nhẹ dần nhẹ dần rồi tạo thành những cơn xoáy nhỏ xung quanh Phong. Hấn đang ép một khối lượng gió lớn và tất nhiên với sức ép khổng lồ như vậy thì sức ảnh hưởng của nó sẽ rất mạnh, không chừng sẽ phá sập cả đầu trường này.

Nam, Quân và Thiên rất nhanh chóng đã hiểu được ý đồ của Phong, ngay lập tức dùng thuật dịch chuyển tức thời biến mất. Phong nhảy vút lên cao, thuận chân, đá một con Arus bật ngửa về phía sau, đè lên con Arus khác. Chớp cơ hội, hấn thả những khối gió bị nén này giờ ra, quả cầu rít lên những tiếng động sắc đến gai người. Những con quái thú tuy nghe thấy tiếng rít ngày càng gần mình hơn nhưng đã quá muộn để tránh né. Một vụ nổ kinh hoàng diễn ra, chẳng còn thấy thứ gì ngoài một quả cầu ánh sáng lóe lên như một chiếc đèn cả ngàn oát, những tiếng ầm ầm của sự đổ vỡ, dưới chân mặt đất rung lắc liên hồi.

Ba con Arus đã biến mất, bốn con bị thương nghiêm trọng, mắt chúng trợn tròn nổi rõ từng mạch máu như muốn ép nhãn cầu văng ra khỏi mí mắt. Chúng không kịp kêu lên một tiếng nào, cái miệng gớm ghiếc liên tục ộc ra những chất lỏng màu tím mà máu và nước dãi chúng hòa lại trông thật kinh tởm.

Vẫn còn năm con quái thú nữa. Có vẻ tiếng nổ đã khiến đầu óc chúng trở nên điên loạn hơn, chúng ra đòn một cách bừa bãi nhưng cũng hết sức nguy hiểm.

Roẹt...

Một con Arus phóng tia lửa điện về phía Thiên khiến cậu chao đảo. Thiên vỗ nhẹ vô thái dương để lấy lại sự tỉnh táo, cậu bay lên cao, tay cậu tạo thành một tia sáng chói mắt trông như tia laze, nó rút lên rồi phóng ra nhanh như cắt, một tiếng động long trời lở đất lại vang lên. Con Arus bị đâm thủng xuyên tim, nằm vạt ra đất, thở hổn hển, giãy giụa một hồi rồi chết.

Thiên nhảy xuống đất, cơn choáng váng lại ập đến khiến cậu ôm đầu, khuôn mặt trắng bệch thiếu sức sống. Bọn hắn nhìn nhau và không khó để nhận ra Thiên đã ảnh hưởng từ lớp kết giới.

- Không ổn rồi, lớp kết giới của đấu trường này là sức mạnh của Thiên... - Nam hoang mang.

- Aiz! Chúng ta thật vô tâm, sao lại quên mất chuyện đó chứ. – Quân vò đầu.

- Nam, cậu tới hỗ trợ Thiên đi. Mấy con Arus này không phải đối thủ của tôi với Quân đâu. – Phong lên tiếng, ánh mắt nhìn Thiên thoáng hiện lên sự lo lắng.

Ào...ào...ào...

Một cơn sóng thần ập đến chỗ Thiên đang đứng. Nam nhanh chóng kéo Thiên tránh khỏi chỗ nguy hiểm đó, ánh mắt tức giận nhìn con quái thú tạo ra cơn sóng thần như muốn thiêu cháy. Ngay lập tức, một bó đuốc khổng lồ hiện ra với con quái vật đang quằn quại trong đau đớn, Nam búng tay cái chóc, lửa bùng lên dữ dội như Hỏa Diệm Sơn, tiếng gào thét của con quái vật to hơn bao giờ hết rồi tắt lịm. Lửa cũng dần tắt, nhả ra một cái xác cháy đen.

Mùi khét bốc lên làm Quân hắt xì dữ dội, cậu quay ngất sang chỗ Nam nhăn nhó:

- Nam! Cậu làm cho nó sạch sẽ một tí chứ, ô nhiễm môi trường quá đi.

Nam bật cười rồi vẩy vẩy tay ra hiệu xin lỗi.

Vút... Pặp...Pặp...

Những chiếc dây leo dẻo dai bỗng chốc từ đâu bay đến quấn chặt lấy Nam, siết chặt như muốn bóp chết cậu. Nam lừ mắt về phía kẻ tấn công mình. Con Arus đột nhiên giật mình, bất giác lùi lại, chiếc dây leo cũng nổi lổn hơn một chút. Cả người Nam bùng cháy, sợi dây leo rã ra vì nóng, Nam cầm lấy mớ dây lùm xùm, bàn tay rực lửa của cậu giật mạnh về phía mình, con Arus ngu ngốc vẫn giữ đầu kia của sợi dây leo, nó chúi về phía trước bởi lực kéo của Nam, ngã âm xuống lại khiến cho sàn đấu thêm một lần nữa chao đảo.

Nam chậm rãi bước về phía nó.

Phùng

Một khoảng sân được nhuộm màu đỏ hồng đẹp mắt.

- Hắt xì...Hắt xì... Trời ơi! Nam! Cậu thật là làm tôi tức chết! Hắt xì... - Quân nhăn nhó, mũi của cậu đã đỏ ửng lên như trái cà chua chín.

Nam nhún vai, vừa cười vừa nói:

- Ái chà...có lẽ tôi không thích hợp với việc làm thịt tái.

Quân tặc lưỡi, lừ mắt nhìn Nam một cái rõ thù hận.

Vút...

Một cái bạt tai chí mạng suýt nữa trúng mặt Quân nếu cậu không kịp né ra.

Con Arus gầm gừ tiếc rẻ khi lợi dụng sơ hở của cậu nhưng không thành công. Nó phẩy tay về phía Quân, một con rồng nước khổng lồ hiện lên, thân mình nó là một xoáy lốc với tốc độ kinh người chực lao về phía Quân mà cuốn phăng cậu đi.

Xoẹt...xoẹt...

Tiếng đập điện sắc ngọt vang lên gai người.

- Người thật ngu ngốc. – Quân nở nụ cười lạnh lẽo.

- Gréccc....!

Con quái vật la hét thất thanh kèm theo tiếng sét lớn nổ rền vang cả mặt đất, xé rách cả một mảng trời không chút mây đen.

Con Arus giờ đây lông lá dựng đứng, bốc khói nghi ngút, ngã vật ra đất chết tức tưởi, khắp thân còn vang lên tiếng xoèn xoẹt rợn gáy của điện.

Một con Arus khác mò đến, Quân đảo mắt, bay vút tới chỗ nó trong chớp nhoáng, cậu đáp nhẹ lên vai con quái, chân lún xuống lớp lông đen tuyền, tay đặt trên cổ nó.

Có lẽ nó cảm nhận được có cái gì vương vướng nơi vai mình, cổ thì bị sờ ngay động mạch. Nó quay đầu lại, khê nhướn đôi mắt đỏ ngầu của mình lên khi thấy nụ cười khiêu khích của Quân, tức giận, nó nhe hàm răng gớm ghiếc hồi hám gầm gừ đe dọa, nụ cười trên môi cậu vụt tắt.

Xoẹt..xoẹt...

Khắp người Quân phát ra những tia lửa điện sáng chói.

Con Arus có vẻ hoảng sợ khi thấy Quân như thế nhưng đã quá muộn. Một con quái vật nữa lăn ra chết trong trạng thái bốc khói đen cùng với thứ mùi khét lẹt.

- Cậu cũng làm ô nhiễm kém gì tôi đâu. – Nam cười.

Lần lượt từng con quái thú bị hạ gục, có con đã chết, một vài con thì bị thương. Đội ngũ bảo vệ cùng hội học sinh cũng nhanh chóng có mặt góp phần không chế những con quái thú đã nổi điên và thu dọn tàn cuộc. Cảm thấy mọi việc đã trong tầm kiểm soát, bốn chàng trai vội vàng bàn giao lại công việc rồi biến mất.

Magical Love

Trước cửa phòng cấp cứu, ba dáng người nhỏ bé không ngừng đi qua đi lại, miệng lẩm bẩm cầu trời phù hộ cho đứa bạn thân không gặp nguy hiểm. Cứ mỗi lần cửa phòng cấp cứu bật mở, cả ba người không ai bảo ai đều chạy nhanh tới hỏi dồn dập cô y tá vừa bước ra, nhưng cái mà tụi nó nhận được chỉ là một sự im lặng càng khiến ngọn lửa lo lắng bùng lên dữ dội.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, gõ lên mặt sàn những tiếng động lạnh lẽo đến gai người, Kim vô thức ngược lên nhìn thì bất gặp bốn khuôn mặt lo lắng đang tiến tới gần.

- Cô ta sao rồi? – Vẫn là cái giọng điệu lạnh tanh không cảm xúc của Phong, nhưng chỉ cần là người tinh ý sẽ dễ dàng nhận ra sự gấp gáp trong giọng nói và một thoáng lo lắng hiện lên trong đôi mắt xanh sắc lạnh ấy.

Không ai lên tiếng trả lời, đúng hơn là không ai biết trả lời thế nào vì mọi người cũng đang tự hỏi những câu tương tự.

Bỗng cánh cửa phòng cấp cứu bật mở, một vị bác sĩ già khăn trương bước ra thông báo:

- Bệnh nhân bị trúng độc được cực mạnh, chất độc đã ngấm vào người làm các cơ quan trong cơ thể bị tổn thương nghiêm trọng, lại thêm việc mất máu quá nhiều nên rất yếu. Tuy nhiên nhóm máu của cô ấy trong kho đã dùng hết, cần có người hiến máu lập tức, nếu không...

Kim vừa mừng rỡ đứng lên nghe vậy thì ngồi sụp xuống thẩn thờ, Quỳnh cũng lão đảo suýt té, may mắn là Nam đã nhanh tay đỡ lấy. Cả khuôn mặt Linh trắng bệch, cô hướng đôi mắt tuyệt vọng về phía Quân, bờ môi mấp máy những tiếng yếu ớt:

- RH-... RH-... Làm ơn tìm người có nhóm máu đó...

Giọng của Linh rất nhỏ nhưng lại giống như sét đánh ngang tai bốn người bạn hần. Tại sao Nhi lại có nhóm máu hiếm hoi như vậy? Muốn tìm ra không phải là không thể, nhưng với thời gian gấp rút như vậy chỉ sợ khi tìm được thì Nhi đã...

Đúng lúc đó một giọng nói khàn khàn vang lên:

- Hãy lấy máu của tôi đi!

Tất cả mọi người đều bất ngờ quay lại. Trước mặt họ là một chàng trai với khuôn mặt tựa thiên sứ, cả người toát lên sự oai phong với khí chất hơn người.

Đôi mắt màu xanh lá trở nên tối sầm lại, một giọng nói lạnh lẽo cất lên như vọng về từ cõi xa xăm nào đó:

- Ở đây không có việc của cậu, biến đi trước khi tôi...

- Anh im đi! Có người muốn hiến máu cho Nhi mà anh lại ngăn cản sao? Anh có quyền gì chứ? Anh muốn bạn tôi chết hay sao mà làm như vậy hả? – Kim phẫn nộ hét lên ngắt ngang lời Phong, cả khuôn mặt bừng bừng tức giận.

Thiên, Quân và Nam đều có chung một biểu cảm là sự kinh ngạc đến tột độ, việc Kim hiến lành dám quát nạt Phong đã là chuyện lạ, lại còn trong lúc Phong giận giữ như thế này quả thật rất bất ngờ.

- Tôi sẽ tìm người có nhóm máu phù hợp cho cô ta, còn cậu ta thì không...

- Chờ anh tìm được thì bạn tôi đã lên thiên đường lâu rồi. – Phong lại bị ngắt lời lần nữa. Quỳnh ném cho Phong ánh nhìn tức giận, vừa nói vừa kéo chàng trai kia đi.

- Đứng lại!

Đôi mắt Phong đã chuyển sang màu đen của sự chết chóc, hai bàn tay co lại thành nắm đấm, những đường gân xanh nổi rõ trên cánh tay rắn chắc, cả người toát ra hàn khí đáng sợ.

Lời nói của Phong bị tui nó coi như gió thoảng qua tai, cả bọn vẫn bước đều theo chân bác sĩ đến phòng hiến máu cùng anh chàng lạ mắt kia.

Thiên bước tới vỗ nhẹ vào vai người bạn thân:

- Phong, bình tĩnh! Chỉ là hiến máu thôi...

Phong không nói gì, đôi mắt như phát ra lửa, cậu quay đầu đi một mạch mang theo sự tức giận của mình.

- Các cậu ở lại đây, có chuyện gì thì gọi điện cho tôi. – Thiên nói nhanh rồi vội vàng đuổi theo Phong.

Magical Love

Choang...choang...choang...

Khắp căn phòng sang trọng vang lên những tiếng đổ vỡ chói tai. Gió rít lên rạch một nhát lên tường sâu hoắm, bắn ra từng miếng gạch vỡ vụn, vung vãi khắp sàn nhà. Những tiếng đổ vỡ phát ra hàng loạt tạo nên cảm giác sợ hãi và ngột ngạt đến rợn người. Tài liệu, máy tính trên chiếc bàn làm việc bị hất tứ tung và rách nát đến không nhận ra hình dáng. Cả chiếc bàn đáng thương cũng bị xé làm đôi nằm lằn lóc trên sàn nhà hứng chịu cơn thịnh nộ của Phong.

Brừ... Brừ... Chiếc điện thoại khẽ rung lên từng hồi.

Choang

Chiếc điện thoại đất tiền lao thẳng về phía tường, vỡ nát, văng ra từng bộ phận của nó, trông thật thảm hại.

Thiên bước vào, quét mắt nhanh qua căn phòng rồi tập trung vào chàng trai đang đứng trước khung cửa sổ khẽ buông tiếng thở dài. Cậu từ tốn bước tới bên cạnh, đứng song song với Phong, hướng ánh mắt ra bên ngoài cửa sổ.

Thiên đang định lên tiếng thì chuông điện thoại reo lên. Thấy tên người gọi là Nam, cậu vội vàng nghe máy:

- Có chuyện gì...

- Không ổn rồi, bọn họ không xác định được loại độc cô ta trúng nên không thể giải được, e là cô ta lành ít dữ nhiều rồi.

Giọng Nam vừa vang lên thì người bên cạnh đã quay đầu lao nhanh đi, Thiên nhanh chóng chạy theo.

Magical Love

Phong lao nhanh đến phòng cấp cứu, tung một cú đá thật mạnh khiến chiếc cửa bung ra rồi chạy mất hút vào bên trong. Linh, Kim, Quỳnh, Thiên, Quân và Nam cũng vội vàng chạy theo.

Phong giật mạnh những vật dụng trong tay vị bác sĩ rồi nhanh chóng đuổi hết ý tá ra ngoài bằng những động tác thô bạo.

- Tim đập yếu. Mau kích tim đi. - Phong ra lệnh cho vị bác sĩ kia sau khi xem xét sơ qua mọi thứ.

- Các cậu còn đứng đó? Còn không mau lại đây giúp sức đi. - Phong nhìn ba chàng trai còn lại một cách bức bối, quát ầm lên khiến mọi người kinh ngạc.

Một cách nhanh chóng, những chàng trai tiến tới chiếc giường cấp cứu, bằng những động tác thuần thục, họ nhanh chóng lấy mẫu máu đem đi xét nghiệm, phân tích.

- Có kết quả rồi, loại độc này là... - Quân nhanh chóng đưa ra kết luận và nêu cách giải độc, Phong nhanh nhẹn làm theo một cách tin tưởng.

- Đây... Các anh có...

Quỳnh nghi ngờ lên tiếng nhưng đã bị Phong xen ngang:

- Nếu bạn cô có mệnh hệ gì tôi sẽ dùng mạng này đền bù được chưa? Còn bây giờ phiền các cô ngồi yên và im lặng để chúng tôi làm việc.

Bọn hắn như những bác sĩ thực thụ, những phán quyết mau lẹ nhanh chóng được đưa ra, từng động tác nhanh nhẹn gọn gàng đến khó tin. Tiếng lạch cạch của dao kéo vang lên đều đặn trong không gian tĩnh lặng đến gai người.

Khoé môi Nhi vẫn liên tiếp rỉ máu, đỏ thắm cả một vùng nệm.

Tại nó nước mắt ngăn nước mắt dài lo lắng cho Nhi nhưng không dám bật thành tiếng vì sợ ảnh hưởng tới bọn hắn.

Chất độc cực kỳ nguy hiểm, nó đang phá hoại từng bộ phận bên trong người Nhi. Chất kịch độc này có trong một loài rắn, khi trúng độc người đó sẽ không chết ngay mà lịm dần trong vòng hai tiếng ngắn ngủi, và hơn hết, trong chất độc còn có lẫn thứ thuốc làm năng lực đặc biệt bị vô hiệu hoá. Vậy nên năng lực của Nhi không thể phát huy tác dụng.

- Chất độc ra gần hết rồi! - Nam lấy ống xi-lanh rút ra trong người Nhi một ít máu đem xét nghiệm rồi thông báo.

- Ủ vậy thì tốt rồi. Mạch cũng đã ổn định chút ít. - Thiên gật đầu, tay quệt nhẹ những giọt mồ hôi vương trên mặt.

Những giây phút nguy hiểm đã qua, bọn hắn thở phào nhẹ nhõm, nhìn Nhi có chút sắc hồng nằm im lìm trên giường bệnh, cả bọn cũng an tâm phần nào, an tâm thả người xuống ghế sau một hồi căng thẳng.

Píp...píp...píp píp píp píp...

Bọn hắn bật dậy khỏi ghế ngồi khi nhịp tim của Nhi đột nhiên đập mạnh một cách bất thường. Từ miệng, một dòng máu nóng trào ra, chiếc mũi thon nhỏ cũng xuất hiện dịch lỏng đỏ tươi, những vết thương chưa kín miệng cũng bắt đầu tứa máu.

- Cầm mau nhanh lên! - Phong nói như hét, bọn hắn vội lao đến chỗ Nhi xem tình hình như thế nào, sự nguy hiểm lại ập đến cho cô bé xấu số.

Chất độc của con rắn rất dễ lấy ra nhưng nó như một cái bẫy đợi chờ con mồi vậy, một khi đã lấy hết chất độc ra thì từ vết cắn hay vết xâm nhập của độc lại xuất hiện một thứ chất lạ, nó có thể làm cho cơ thể xuất huyết một cách ồ ạt.

Dù không muốn nhưng bọn hắn lại lần nữa phải dùng đến lượng máu anh chàng kia hiến tặng.

27. Chương 26 : Kẻ Đánh Cắp Linh Hồn

Sáng sớm. Một ngày mới nữa lại bắt đầu, cuộc đời thật nhiều thứ làm cho con người ta kinh ngạc. Nhi nằm im lìm trong căn phòng trắng trẻo như một nàng công chúa đang say giấc, sắc mặt nhỏ đã hồng hào hơn rất nhiều, điều này cũng khiến bọn hắn và tụi nó yên tâm phần nào.

- Ô... - Nhi khẽ chớp mắt, đôi mày thanh tú nheo lại vì chói mắt, cả người ê ẩm đau nhức như vừa bị đánh một trận thừa sống thiếu chết.

- Bà tỉnh rồi hả? Nhi... Nhi... - Kim reo lên mừng rỡ, mọi người nghe vậy vội xúm lại gần xem xét.

Nhi giật mình nhìn sang bên cạnh thì bất gặp khuôn mặt lo lắng của ba đứa bạn thân, những quầng thâm hiện rõ trên khuôn mặt, những đôi mắt tinh anh nghịch ngợm thường ngày phẳng phất sự mệt mỏi và buồn phiền. Đôi mắt Nhi rưng rưng dòng lệ, nó xúc động nói:

- Tui không sao rồi, cảm ơn mấy bà.

- Với tụi tui mà bà còn khách sáo vậy sao? - Quỳnh khẽ cười, giả vờ trách móc.

Như chợt nhớ ra điều gì, Linh chạy nhanh ra ngoài. Chỉ ít phút sau, cô đã quay lại với một tô cháo đang bốc khói nghi ngút trên tay. Linh cười nhẹ:

- Bà đã ngủ ba ngày ba đêm liền rồi đó, mau ăn đi cho đỡ đói.

- Tay bà bị thương không tiện cử động, để tui đút cho bà ăn nhé. - Kim nhanh nhẹn đề nghị, rồi không chờ Nhi đồng ý đã cướp luôn tô cháo trên tay Linh tiến lại chiếc giường bệnh - A... há miệng ra nào, chị thương...

- A... Bà được đó, để xem nay mai tui xử bà thế nào. - Nhi bặm môi đe dọa.

Quỳnh và Linh phì cười, có phần nhẹ nhõm khi thấy Nhi đã đùa giỡn được như vậy.

Magical Love

Trên sân thượng của căn biệt thự, ánh nắng ban mai nhẹ nhàng chiếu lên đôi nam nữ đang đứng nói chuyện.

- Em tìm tôi có chuyện gì?

Quân đứng tựa lưng vào tường, hai tay đút trong túi quần, mái tóc rủ xuống trước trán, bị gió đùa nghịch bay tung. Trông cậu như một chàng hoàng tử của buổi bình minh.

- Tôi muốn cảm ơn và xin lỗi các anh về chuyện của Nhi. - Linh từ tốn lên tiếng.

Quân không đáp, chỉ hơi nheo mắt chờ đợi người đối diện nói tiếp.

- Cảm ơn vì đã cứu bạn tôi khỏi cơn nguy hiểm và xin lỗi vì đã nói những lời khó nghe.

- Còn gì không?

- Không.

Quân khẽ nhún vai, hít một hơi thật mạnh, cậu hơi cúi người để khuôn mặt ngang tầm với mặt Linh rồi mới chậm rãi nói:

- Không có thành ý!

Linh ngó người, cái tên này cũng thật nhiều chuyện, người ta cảm ơn đã là tốt lắm rồi còn bắt bẻ này nọ.

- Vậy giờ anh muốn thế nào?

Quân không đáp vội, cậu đứng thẳng người lên, bước vài bước ra vẻ ngẫm nghĩ rồi đột ngột quay mặt lại nhìn thẳng vào mắt cô gái nhỏ bé trước mắt, khoé môi khẽ cong lên thành một nụ cười tuyệt đẹp:

- Tôi muốn em cười thật nhiều và sống thật với tính cách của mình.

Cơ thể Linh bất động mất vài giây rồi chợt nhếch miệng tạo ra nụ cười giễu cợt, cô lạnh lùng nói:

- Anh biết con người tôi như thế nào sao? Nực cười.

- Tôi biết mọi thứ thuộc về em!

Quân buông một lời khẳng định, đôi mắt màu nâu khói kiên định xoáy sâu vào đôi mắt to tròn của người con gái trước mặt. Chạm phải ánh nhìn ấy, không hiểu sao Linh khẽ bối rối quay mặt đi không dám đối diện.

Chợt bàn tay của cô bị một bàn tay to lớn khác bắt lấy rồi kéo chạy đi. Linh ngẩng lên nhìn Quân một cách khó hiểu. Quân chỉ cười nhẹ rồi giải thích:

- Đi tập thể dục với tôi. Phạt em vì tội phá ngang giấc mơ đẹp đẽ của một anh chàng đẹp trai.

Magical Love

Sau hai tuần chữa trị và dưỡng bệnh, những vết thương của Nhi đã bình phục hẳn. Tuy nhiên Nhi vẫn bị bọn hắc nhốt trong nhà với lý do chưa hồi phục sức khỏe. Kim, Linh và Quỳnh cũng không khá khẩm hơn chút nào, cũng bị bọn hắc cầm ra khỏi cửa với lý do tương tự trong khi những vết thương đã lành lặn từ thuở nào.

- A...A...A...! Tức chết đi được! Mấy tên khốn đó lại dám cầm cung chúng ta sao? – Nhi bực tức hét lên.

- Ya... Tui muốn ra ngoài! Tui muốn ra ngoài! – Quỳnh cũng tức tối không kém, cứ sau mỗi câu nói là lại xé nát một tờ giấy.

Cả bọn mặt mày ủ rũ nhìn nhau thở ngán than dài khi bị nhốt trong phòng như thế. Và hiển nhiên, với cái đầu mưu mẹo của tụi nó thì sẽ không chịu khuất phục mà sẽ tìm cách để thoát khỏi sự gò bó này.

Một kế hoạch nhanh chóng được vạch ra với những nụ cười khoái chí trên mặt bốn cô nàng.

Magical Love

Trời về đêm, từng cơn gió lạnh buốt đến thấu xương, những hàng cây bên đường uyển chuyển đưa mình sau từng đợt gió ulla đến tạo thành từng dải âm thanh xào xạc trong đêm khiến nhiều kẻ đi đường lạnh gáy.

Trăng tròn vàng vọt sáng cả một khoảng trời nhưng ánh sáng trong trẻo đó dần lịm tắt khi mây kéo đến.

Tại một con hẻm nhỏ, ánh sáng từ những ngọn đèn ở đường chính yếu ớt hắt vào, mờ mờ ảo ảo làm cho con hẻm trông lạnh lẽo và tối tăm đến đáng sợ.

- Hé hé...ờm...e...em là em ...hử...lắm...ờm... - Tiếng lè nhè khó chịu của một gã bợm nhậu vang vọng trong cái hang tối om hun hút đó. Người hắc nòng nặc mùi của chất cồn, áo quần xộc xệch lồi thối, mặt đỏ gay còn miệng thì nửa cười nửa nói sảng. Một tay hắc cầm chai rượu đang uống dở, tay còn lại khoác vai một cô nàng son phấn loè loẹt, khắp người nồng mùi nước hoa.

- Rượu ngon uống một mình là không tốt đâu anh trai, cho taxi một ngụm đi!

Một giọng nói vang lên, mặc dù ngữ điệu đầy sự giễu cợt bông đùa nhưng lại mang chút lạnh lẽo như từ cõi âm vọng về.

Gió lướt qua, nhẹ nhàng mơn trớn đùa nghịch mái tóc đã rối bù của gã say rượu. Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Tên ma men ôm cô nàng nọ ngất ngưỡng quay đầu lại.

Chẳng có ai!

Sự sợ hãi dần xâm lấn. Gã đàn ông khẽ cười một cái, lắc lắc cái đầu rồi loạng choạng đi tiếp.

- Này này trên đây cơ mà! - Giọng nói giễu cợt đó lại vang lên.

Theo phản xạ, cả hai giật mình ngẩng đầu lên.

Bịch

Chiếc ví tiền của gã đàn ông rơi phịch xuống đất, những tờ đô la xõa ra rồi bị hất tung lên không trung như một bầy chim nổi loạn.

- Á... Á... Á...

Tiếng hét thất thanh xé rách cả màn đêm như một bộ phim kinh dị đúng nghĩa. Cô gái căng tròn con mắt kẻ đậm đen của mình, miệng há hốc nữa nhìn con người lơ lửng giữa không trung với một nụ cười rộng lộ rõ hàm răng với hai chiếc nanh dài qua bờ môi dưới rồi ngã ngửa ra sau ngất lịm.

Gã đàn ông mắt mũi giờ đây đã lèm nhèm nhìn không rõ vật, hắt a dụi mắt, gắng mở to con ngươi đỏ ngầu vì rượu của mình ra để nhìn vật thể lạ.

- Hù! - Gương mặt nọ nhanh như cắt đã dí sát mặt mình với gã bợm nhậu.

Giờ đây không còn sự kinh hoàng nào hơn nữa. Khuôn mặt kẻ lạ trắng bệch như xác chết, cái miệng mỏng và dài của hắn ta đỏ ngầu thoang thoang mùi máu tanh, chiếc răng nanh của hắn ta vẫn dính chút máu chưa khô đang nhỏ giọt xuống đất. Đôi mắt hắn có màu đỏ rực và sáng rõ như viên kim cương đỏ lấp lánh dưới ánh trăng đêm.

Sự kinh hãi tương tự với cô nàng đi chung, gã say rượu cũng không cất nổi tiếng hét, chân hắn ta tê cứng, không cử động nổi và dường như không chống trụ được thân hình của mình, hắn ta ngã phịch xuống đất, mí mắt giật giật, con ngươi hắn rõ những mạch máu li ti trôi hắn ra, lại thêm khuôn mặt gầy gò khiến hắn chẳng khác gì bộ xương khô.

- Đi với ta! - Kẻ lạ vẫn cười nhưng nụ cười bí hiểm hơn rất nhiều, dường như trong nụ cười đó chứa một sự nguy hiểm kinh hoàng.

- Quạ... quạ...

Con quạ trên vai hắn bay tung lên cao cất lên thứ tiếng đại diện cho sự chết chóc. Vài chiếc lông vũ đen tuyền của nó rơi xuống như một nghi thức dành cho người chết.

Magical Love

- Nhanh lên nhanh lên, bọn hắn bắt được thì hồng két. - Nhì liên tục hỏi ba đứa bạn đang dàn dựng hiện trường giả để có thể trốn ra ngoài đi chơi.

- Rồi rồi, chờ tí, xong rồi đây. - Quỳnh nhỏ giọng đáp.

Cả bọn nhìn lại thành quả của mình lần nữa, gật gù ra vẻ hài lòng: nhét hết gối ôm xuống chân, chùm mấy bộ tóc giả lên đầu của gối và tắt đèn giống như tụi nó đã ngủ say và chắc chắn bọn hắn sẽ không làm phiền gì đến tụi nó, bởi theo suy nghĩ của tụi nó thì bọn hắn sẽ ngại mà không mở cửa bước vào phòng con gái.

Tụi nó mở cửa bước ra phòng khách, bọn hắn đang ngồi xem tivi, trên mặt bàn ngổn ngang tài liệu.

Tụi nó lân la lại dòm ngó và bắt chuyện:

- Các anh đang làm gì đó?

- Ồ có chút việc thôi, yên lặng nào! - Quân thờ ơ đáp, mắt vẫn chăm chú vào màn hình ti vi.

Bốn đứa mừng thầm, cơ hội tốt là đây, có lẽ bọn hắn sẽ không để ý đến tụi nó và việc trèo tường đi chơi sẽ diễn ra suôn sẻ. Những nụ cười khoái chí hiện hữu trên bốn gương mặt tinh nghịch.

- Ồ. Oáp... Buồn ngủ quá! - Nhi ngáp rõ to, vươn tay vươn chân tỏ vẻ mệt mỏi.

- Bọn tôi đi ngủ đây. - Quỳnh nhanh nhẹn phụ họa, sau đó kéo cả bọn đi nhanh về phòng

- Một vụ giết người hàng loạt đang xảy ra xung quanh thành phố, hiện chúng tôi đã phát hiện ra hơn hai chục nạn nhân và hai nạn nhân mới nhất được phát hiện tại hẻm X gần trung tâm thành phố, nạn nhân là một nam và một nữ. Điều đáng chú ý ở đây là những người này đều được phát hiện trong tình trạng mặt trắng bệch, da nhăn nheo và cả người co quắp lại một cách kì lạ, trên cổ các nạn nhân đều xuất hiện vết vết tròn tương đối nhỏ, với đường kính chỉ khoảng 0.5 milimét. Hiện các cơ quan y tế và cảnh sát đang dốc sức điều tra về vụ giết người này. - Chiếc ti vi phát ra tiếng nói đều đều của cô phát thanh viên trẻ tuổi.

Bọn hắn nhìn chăm chăm vào nạn nhân trên màn hình ti vi, những gương mặt trở nên trầm tư như đang suy nghĩ điều gì đó.

- Khoan, có thứ gì đó màu đen bên kia. - Thiên nheo mắt nhìn rồi thốt lên, linh cảm chẳng lành ập đến. Một cách mơ hồ, cậu nghi ngờ đây là một vụ giết người liên quan đến Magical World.

Quân lấy nhanh chiếc điện thoại ra, bấm một dãy số rồi ra lệnh:

- Tìm ngay cho tôi những hình ảnh và thông tin liên quan đến vụ giết người hàng loạt mà ti vi đưa tin. Cho cậu nửa tiếng!

- À mà bốn nhóc kia đâu rồi nhỉ? Phải dặn không được ranoài đường chứ lỡ có chuyện gì thì nguy. - Nam sức nhớ đến tụi nó làm ba người kia cũng giật mình nhận ra.

Bọn hắn kéo lên phòng của tụi nó mà không hề nhớ đến câu thông báo đi ngủ trước đó.

Cộc...cộc...

Tiếng gõ cửa vang lên.

Im ắng!

- Nay tôi có chuyện muốn nói với các cô, ra đây nhanh đi. - Thiên gọi vọng vào.

Đáp lại vẫn là một sự tĩnh lặng.

- Trốn ra ngoài rồi. - Phong lên tiếng khi cảm nhận được phía sau cánh cửa kia không có một suy nghĩ nào hiện lên cả.

Một cách nhanh chóng, bốn chiếc xe đua lao ra khỏi căn biệt thự lộng lẫy, hòa vào dòng xe cộ tấp nập, nổi lo lắng và tức giận bỗng chốc ập đến cùng lúc.

Magical Love

- Aaaaa... Lâu lắm mới được ra khỏi nhà, lần này tui quyết tâm chơi thả ga, về nhà lỡ có bị hành hạ cũng không còn gì hối tiếc. - Nhi nói to để thể hiện sự sung sướng, miệng cười thích thú.

- Bọn hắn ngốc thật, tối nay tụi mình ăn ít cơm thế mà cũng không nghi ngờ gì. Giờ này mà đi ăn quà đêm thì thích phải biết. - Quỳnh khá là khoái chí khi lừa được bọn hắn một cách dễ dàng như vậy.

Tụi nó đã tìm hiểu kỹ lưỡng những nơi hay ho nhất của thành phố, đặc biệt là các quán ăn nhỏ lẻ vừa ngon lại hợp túi tiền, tất nhiên hầu hết địa điểm đều là những con hẻm nhỏ nằm sâu trong trung tâm thành phố.

Quán ăn nhỏ nổi tiếng với món sốt khoai tây và bánh thịt bò làm tụi nó thêm thường ngay cả trong giấc mơ đương nhiên là quán ăn đầu tiên tụi nó ghé đến.

Một con hẻm ọp ẹp sâu hun hút và tối om lập lòe vài ánh đèn hắt ra từ trong mấy ngôi nhà, gió lùa qua con hẻm tạo nên âm thanh rùng rợn hù dọa người khác là ấn tượng đầu tiên của tụi nó.

- Bà có cảm thấy hơi ghê ghê không? - Nhi bắt an hỏi, đôi mắt nhìn xung quanh quan sát tỉ mỉ từng góc ngách.

- Nhưng mà mấy bà có ngửi thấy mùi thơm không? - Quỳnh lên tiếng hai mắt sáng quắc khi ngửi thấy hương thơm hấp dẫn bắt nguồn từ sâu trong con hẻm nhỏ.

- Cứ nghĩ đến thôi là thích rồi, nhưng mà liệu có... - Kim ngập ngừng nửa muốn nửa không.

- Vô thôi, đâu cũng mất công đến rồi mà. - Linh kéo mấy đứa bạn đang chần chừ trước ngõ vào sâu bên trong.

Đêm nay trời lạnh, gió cứ thổi vi vút làm người ta ái ngại khi bước ra khỏi nhà nhưng đối với tụi nó thì thời tiết không phải là một vấn đề quan trọng khi mà khó khăn lắm mới trốn đi chơi được.

Càng đi sâu vào trong, ánh sáng càng ít dần, tụi nó phải lấy điện thoại ra soi đường mới đi được.

Soạt

Loong coong...loong coong...

- Á Á Á..... - Nhi và Kim hét lên sợ hãi. Tiếng hét vang vọng trong con hẻm càng tăng thêm cảm giác lạnh gáy.

- Bình tĩnh, chỉ là con chuột thôi mà. - Quỳnh và Linh trấn an, chỉ về phía thùng rác đầy ự, xung quanh là những vỏ bia lăn lóc, một vài con chuột từ trong thùng chạy ra rồi mất hút vào bóng tối.

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu tụi nó. Có khi nào là nhầm đường?

Nhưng lỡ không nhầm thì sao? Nghĩ thế, tụi nó đành nén cơn sợ hãi xuống mà đi tiếp về phía mùi thơm ngào ngạt của đồ ăn toả ra.

Mây từ đâu kéo đến dày đặc che kín cả Mặt Trăng. Trời tối đen như mực, gió ngày càng thổi mạnh hơn.

Soạt

Keng

Một vật lạ lao vút tới nhanh như cắt. Linh há tay, băng vụn vút lao ra, những mũi băng nhọn hoắt phả ra hơi lạnh buốt, bao bọc cả bốn người. Chệch qua bên phải một chút, chiếc dao nhỏ bị băng bọc kín đầu cắm sâu vào vách tường lóe lên ánh sáng màu bạc kim lạnh lẽo.

Những gương mặt trở nên hoảng hốt, nhưng chẳng mấy chốc sự bình tĩnh đã được lấy lại và đương nhiên có thêm một sự cảnh giác cao.

Một người đàn ông với khuôn mặt gầy nhom phảng phất mùi rượu đứng sau lưng tụi nó và bàn tay đang nắm chặt bốn con dao nhỏ, con người màu đỏ trong vắt sáng quắc trong màn đêm.

Trong không khí bỗng lan toả mùi tanh của máu và mùi hôi thối của xác chết gây nên cảm giác buồn nôn.

Hắn ta chợt biến mất, tụi nó đảo mắt nhìn xung quanh.

Chẳng có gì ngoại trừ gió.

Vút...

Bóng đen phóng nhanh đến, không ngờ mục tiêu đầu tiên của hắn lại là Nhi - người không có năng lực gây hại đến hắn.

Nhi cứng đờ người, mắt nó tròn không kịp phản kháng, chỉ biết nhắm tịt mắt lại hứng chịu.

Xoẹt... Crốp...

- Nhi, đứng sát vào vách tường đi! - Kim hét lên khiến Nhi choàng tỉnh, vội vàng làm theo lời Kim nói.

Một khối cầu bằng băng bao bọc xung quanh Nhi, tuy lạnh nhưng còn tốt hơn là đứng ngoài kia đối mặt với sự nguy hiểm chết người và tốc độ di chuyển thượng đỉnh của tên lạ mặt kia. Nó chỉ có thể chôn chân ở đó và nhìn ba đứa bạn thân của mình vật lộn với kẻ thù, sự lo lắng tột độ dâng trào.

Quỳnh tránh né đòn tấn công vật lý của hắn một cách khá vụng về bởi trời còn tối. Hắn ta như một con mèo hoang, di chuyển cực kì linh hoạt khiến tụi nó chỉ có thể phòng thủ mà không thể tấn công được gì.

Kim vẫy tay, bong bóng xuất hiện khắp mọi nơi, to nhỏ, lớn bé tất cả đều dày đặc ở trên bầu trời nhằm phát hiện ra hướng di chuyển của hắn.

Bùm...bùm...

Vài chiếc bong bóng nổ vang vọng trong không gian yên tĩnh.

Quỳnh lao nhanh đến, những chiếc cọc cao vút đội đất nhô lên, sắc ngọt, nhưng chưa đủ nhanh để chạm vào hắn.

Bùm...bùm...

Bong bóng nổ liên tiếp, băng tủa ra kêu tanh tách và lạnh ngắt nhưng...thứ khiến bong bóng nổ không phải là tên người lạ đó mà chỉ là vài chiếc dao - vũ khí của hắn.

Cả ba đã bị lừa. Mục tiêu của hắn vẫn là Nhi.

Chợt nhận ra mình đã bị lừa, cả ba di chuyển nhanh về phía Nhi nhưng dường như đã quá trễ cho sự phản công.

Nhi đứng sát vách tường sợ hãi không kêu lên được tiếng nào khi thấy cái bóng đen của hắc tiễn nhanh về phía mình. Gương mặt hắc trông chẳng khác gì quỷ hút máu, nó hiện lên qua lớp băng bóng loáng một cách kì dị và đôi mắt đỏ ngầu vô hồn.

Choang

Hắc giáng một cú đâm mạnh, lớp băng dày vang lên những tiếng rạn vỡ, khối băng dày đổ ập xuống như một bức tường bị mục ruỗng.

- Không thể nào! Khối băng đó rất dày... - Linh kinh ngạc kêu lên.

Hắc ta quá mạnh. Lớp băng sập xuống trước một cú đâm đơn giản không quá tổn sức của hắc.

- Nhi chạy đi! - Quỳnh hét lên, đồng thời dắt dưới chân hắc cũng nứt toác ra một lỗ to rồi sập xuống.

Vẫn bằng tốc độ kinh hồn đó, hắc tóm chặt Nhi bằng bàn tay cứng như sắt già lửa rồi ghì nó xuống một cách đơn giản nhưng đối với nó chẳng khác gì một cái gông bằng kim loại cả. Tay hắc ta lạnh ngắt.

- Thả ta ra... thả ra... - Nhi hét lên kêu cứu trong sự hoảng sợ cao độ.

Khuôn mặt của hắc chẳng hiện lên một chút biểu cảm nào, con dao nhỏ trong tay áo tuột ra lóe lên màu bạc kim lạnh lẽo.

Nhìn thấy con dao, Nhi càng giãy mạnh hơn nhưng càng chống cự, hắc càng siết chặt, tay Nhi dường như mất cả cảm giác, chỉ thấy nó dần tê dại đi.

Kim, Quỳnh và Linh lao đến. Nhanh hết sức có thể trước khi hắc làm điều gì đó tồi tệ với Nhi.

Con dao vung lên xé toạc không khí tạo thành tiếng vút sắc lạnh.

Nhi nhắm chặt mắt, cắn chặt môi hừng chịu.

Cả ba chạy thục mạng đến chỗ Nhi một cách hoảng loạn hét lên:

- Dừng lại!

Chiếc dao bỗng khựng lại, cách cổ Nhi chưa đầy một xentimét.

Keng

Con dao bị một sức mạnh vô hình nào đó đánh văng ra khỏi tay hắc, rớt xuống đất.

Bốn đứa sững sờ, nét kinh ngạc hiện lên trong đáy mắt.

Gió đêm hoành hành. Cát bay mịt mù.

Tên sát nhân phát ra một tiếng hự, bàn tay cứng như thép đang ghì lấy cổ tay Nhi nói lỏng dần rồi thả hắc ra. Chớp lấy cơ hội, Kim, Quỳnh và Linh chạy đến chỗ Nhi, đỡ lấy bạn mình rồi nhanh chóng rời ra xa hắc ta giữ một khoảng cách an toàn.

Cảm giác nguy hiểm đã hoàn toàn biến mất. Thật kì lạ!

Trong đôi mắt đỏ rực vô hồn bỗng toát ra một sự sợ hãi, nhìn trần trụi vào khoảng không. Chưa đầy một giây sau, hắc đã quay người lao đi với tốc độ kinh hồn, chỉ kịp nhìn thấy một bóng đen vụt qua.

- Các cô không sao chứ? - Một giọng nói khác vang lên, trầm ấm và chất chứa đầy sự lo lắng.

Từ trong đám bụi mù của cát, bóng dáng một chàng trai dần hiện ra với đôi mắt tím đầy bí ẩn. Sự ngạc nhiên hiện rõ trên mặt bốn đứa khi nhận ra anh chàng vừa lạ vừa quen này.